כ"ר שבט תשל"ח, 1.2.78 שנה 42 המחיר: 12.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.) מספר 09

העולם הזה

„העולם הזה" חושף את עברם הצבאי של שרי ממשלת הליכוד

השר משה נסים

ביצד נמנע משרות מלא בצה"ל

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמספרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רח' בן־אביגדור • הפצה: „עד" בע"מ • גלופות: צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אזי תבור • עורך תבנית: יוסי שטן • עורכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מח' המודעות: רפי זכריני • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

דואר נעים

תמיד נעים לקבל מחמאות. בייחוד כשהן באות במעשים.

בשבועיים האחרונים קיבלנו מחמאה עקיפה כזאת. שבועון־היוקרה הגרמני, דר שפיגל, פירסם בשני גיליונות רצופים את כתבת־הענק של העולם הזה (2088) על איש־השנה, מנחם בגין.

בהקדמה מציין העיתון, כי בעל המאמר, אורי אבנרי, שהיה חבר האירגון הצבאי הלאומי, ושהינו כיום עורך־שבועון ואיש פוליטי „ליבראלי־שמאלי", מכיר את בגין היטב. לסידרה ניתנה בגרמנית הכותרת „הגאונים הם חיים".

נראה כי הפירסום עורר תגובות רבות, כי שבועון־החדשות האיטלקי רב־התפוצה, ל'אספרסו, כבר הודיע כי אף הוא עומד לפרסם את הסידרה, ועיתונים אירופים אחרים מתעניינים בה.

המחמאה האמיתית באה בעיתה. כתבת־השער נכתבה במקורה בחודש אוגוסט. בינתיים התהפך העולם, התחוללה המהפכה של יוזמת אנואר אל־סאדאת, התרחשו מאורעות מדיניים מסעירים סביב ראש הממשלה. אך נראה, כי לדעת עורכי־עיתונים בעולם, סידרה זו אקטואלית כיום כאילו נכתבה אך אתמול.

■ ■ ■

כתבה אחרת של העולם הזה שהיכתה הדים רבים ברחבי העולם, היתה זו שכלה את הראיון של אורי אבנרי עם ג'יהאן סאדאת, רעיית הנשיא המצרי. קטעים מ־הראיון, הראשון שהעניקה ג'יהאן לעיתונאי זר, צוטטו בעיתונים רבים בעולם.

אבל דווקא השבועון המצרי אוקטובר, שהוא כיום הנפוץ בשבועוני מצריים ו־הנחשב כביטאונו הפרטי של הנשיא סאדאת, בחר לפרסם את הראיון במלואו בדיוק כפי שפורסם בהעולם הזה (2102).

אולם לא רק הראיון עם ג'יהאן נלקח מ־העולם הזה. גם החולצה שלובש הילד ה־מצרי, שהמונתו מעטרת את עמוד הפתיחה של הראיון המתורגם לערבית, שייכת להעולם הזה. לחולצה זו, שעליה מודפסים ציוריהם של סאדאת ובגין מעל הכתובת האנגלית „כל מה שאתם צריכים היא אהבה", סיפור משלה.

החולצה יוצרה והופצה בישראל בעת ביקורו של סאדאת בירושלים. כאשר עמדו אבנרי וצלם המערכת, שלמה סתר, לצאת למצריים, ביקשנו לרכוש מיספר חולצות כאלה כדי שיקחו אותן עימם. תיכננו מ־ראש בתל־אביב תמונת שער שתצולם על רקע הפירמידות, שבה ייראה נער מצרי כשהוא לובש חולצה זו.

סתר נטל עימו את החולצה גם לפגישה עם ג'יהאן. הוא תיכנן לבקש את חתימתה האישית על החולצה, כמזכרת. אילם ב־מהלך הראיון לא הספיק לעשות זאת. כאשר הסתיים הראיון פנה סתר לפאוזי אח־מד, עובד מזכירות לשכת נשיא מצריים, שנכח בעת הראיון, ביקש ממנו להשיג עבורו את חתימתה של ג'יהאן על החול־צה. פאוזי נטל את החולצה, הבטיח לסתר למלא את מבוקשו, הציע לו להתקשר אליו כעבור ימים אחדים כדי לקבל את החול־צה עם החתימה.

ואומנם, כעבור כמה ימים פגש סתר ב־פאוזי אחמד ההזכיר לו את הבטחתו. „הרגשתי שהוא מנסה להתחמק, בצורה אדיבה ואלגנטית," מספר סתר. „מדבריו הבנתי שהוא מבקש שהחולצה תשאר כ־מזכרת בלישכת הנשיא. לא הזכרתי אותה יותר."

אבל החולצה לא נשארה בלישכת נשיא מצריים. היא הגיעה למערכת אוקטובר ש־חזרה על הרעיון שלנו, הלבישה ילד מצרי בחולצה ופירסמה את תמונתו כאיור ל־ראיון של אבנרי עם ג'יהאן. אם החולצה התגלגלה מלישכת הנשיא למערכת אוק־טובר, יש להניח כי גם הרעיון לפרסם את הדברים שאמרה ג'יהאן סאדאת להעולם הזה, נולד באחתו המקום.

■ ■ ■

בעמודי החדשות של העיתונות ה־ישראלית פירסמה השבוע ידיעה, שסיפרה כי מחלקת המודיעין של מישטרת־ישראל ערכת עתה בדיקה מהודשת של החשדות, כי יהושע בן־ציון, לשעבר מנכ"ל בנק ארץ־ישראל־בריטניה, זכה בחנינה בסיוע מיסמכים רפואיים כוזבים.

חקירת המישטרה, כך נאמר, מתרכזת בטענתו של האסיר שמואל דגן, החבוש בכלא רמלה, שטען, כי בדיקות דם וישתן שנלקחו ממנו בכלא הועברו לבדיקה מעבד־תית בבית־החולים תחת שמו של יהושע בן־ציון, בכוונה תחילה, כדי ליצור את הרושם המסולף כאילו בן־ציון אכן חולה במחלה ממנה הוא סובל כמוצהר.

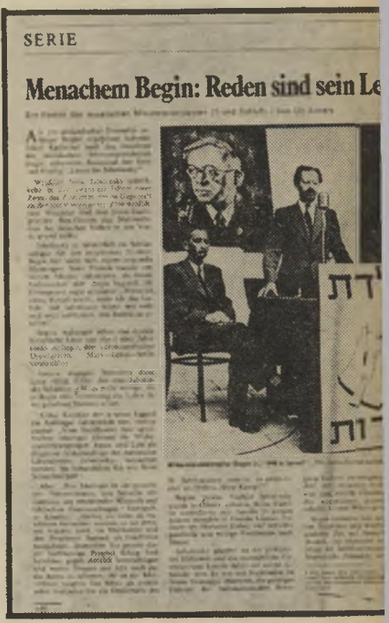
מישטרתית בהאשמות שראו אור מעל דפי העולם הזה, הן זכו באיזכור גם בעיתונות היומית. ייתכן שאם היתה העיתונות הזר־

שער „העולם הזה" 6.10.77
חקירה מאוחרת

הכותרת ב„ידיעות אחרונות" 23.1.78
הארה אחרת

הסידרה ב„דר שפיגל"
יותר אקטואלי

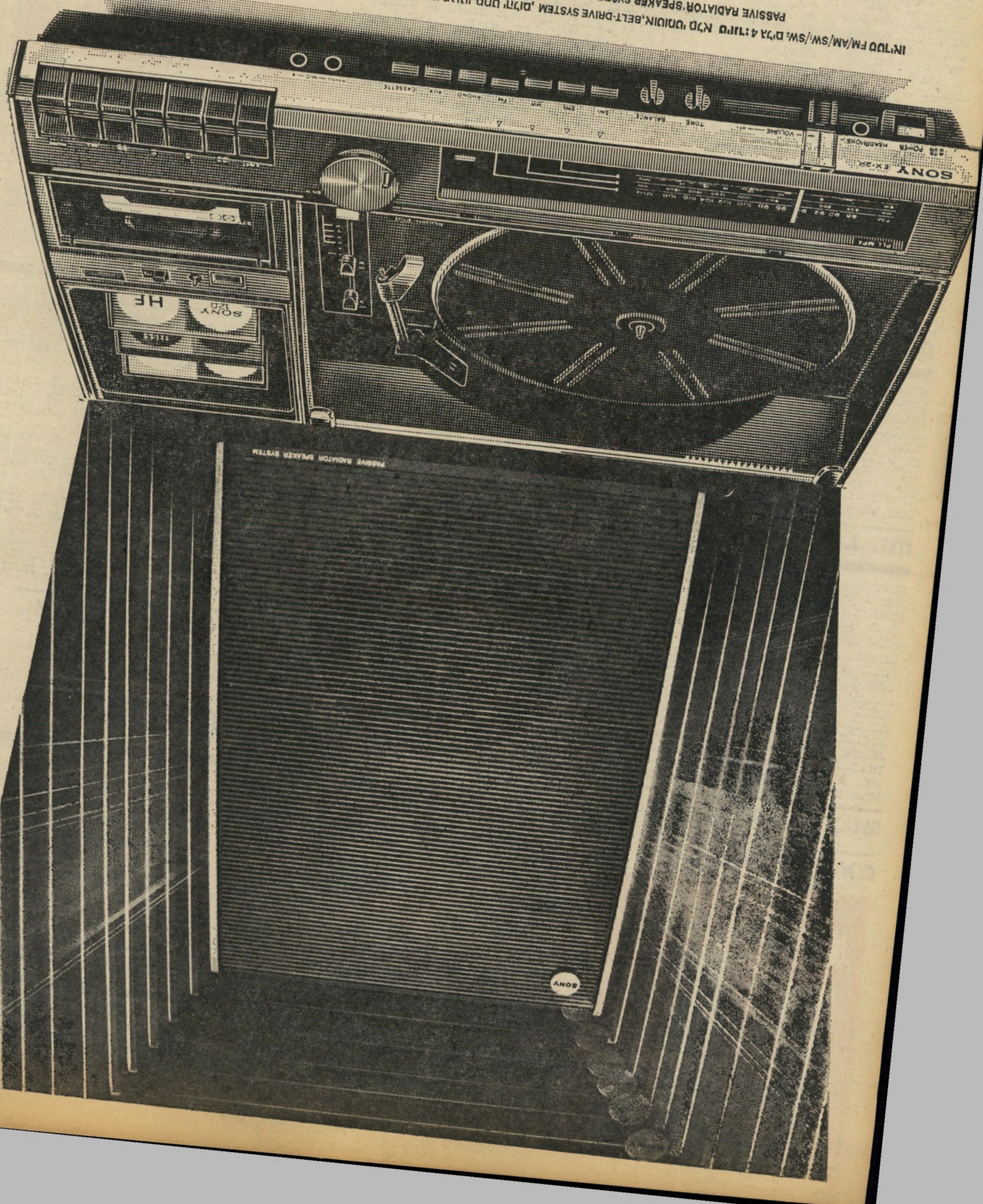

חוצפת בנין־סאדאת ב„אוקטובר" הקאהירי וכתמונת „העולם הזה"
יוזמה של לישכת־הנשיא

הסיפור אינו חדש. הוא פורסם לראשונה על־ידי העולם הזה (2092) בעיצומה של הסערה הציבורית שהתחוללה סביב החנינה שהוענקה לבן־ציון. האשמת האסיר הופיעה גם בשער אותו גיליון.

מאז הפירסום בהעולם הזה חלפו כארבעה חודשים. איש לא התייחס לטענה שפורסמה דשום עיתון לא ציטט אותה. רק עתה, כאשר החלה — באיחור רב — החקירה ה־מית מגלה יתר עירנות בפרשה בעוד מועד, היתה פרשת החנינה התמוהה שהוענקה לבן־ציון, בהמלצתו של מנחם בגין, מוארת באור שונה לחלוטין.

"IT'S A SONY" EX-2K ... לגמרי חדש!

מערכת: DUAL מיקרו-מחשב SONY-O-MATIC עם בקרת כוונון אוטומטית **מהירות הטייפ:** מערכת SERVO-CONTROL DUAL, DC, מנוע אחד, מנוע אחד, מערכת BELT-DRIVE **רמקולים:** רמקול פסיבי **הגברה:** 54 וואט RMS סך הכל

גלים: FM/AM/SW1/SW2 **אנטנות:** FM חוט, AM פריט

מחברים: שקע אוזניות סטריאו, שקע מיקרופון, שקע AUX, שקע PHONO, שקע רמקולים

מידות: 640 מ"מ x 270 מ"מ x 260 מ"מ **משקל:** 10.5 ק"ג

דו תשקיף

סאדאת ייפגש עם מנהיגי יהדות ארה"ב

נשיא מצריים אנוואר אל־סאדאת, מתכוון לנצל את ביקורו הרישמי הקרוב בארצות־הברית, לפגישה ישירה עם מנהיגי היהדות האמריקאית, כמטרה לשכנעם בכנות יוזמת השלום שלו ובצורך בוויתורים ישראליים על־מנת להגיע להסכם שלום. „המיכתב הגלוי" ליהדות ארצות־הברית, שפירסם סאדאת השבוע בעיתונות האמריקאית, נועד להוות שלב מכין לקראת הפגישה המתוכננת עם ראשי היהדות שם.

למרות התגובות הנזעמות בקרב כמה מנהיגים יהודים, שטענו כי מיכתבו של סאדאת נועד לתקוע טריז בין יהדות ארצות־הברית לישראל, נראה כי תאורגן היוועדות כלשהי עם הנשיא המצרי, כנראה של חברי מועדון הנשיאים.

שני דוברים לרוה"מ

הכתב המדיני של ידיעות אחרונות, שלמה נקדימון, ייכנס בעוד כשבועיים לתפקידו כדובר ראש־הממשלה. יועץ ראש־הממשלה לעיתונות, דן פתיר, ימשיך לכהן בתפקידו זה.

כך למעשה יהיו לבגין שני דוברים: האחד, פתיר, שיטפל בעיתוני־חוץ ובעיתונאי־חוץ והאחר, נקדימון, שיטפל בעיתונים ובעיתונאים ישראלים.

השניים יכהנו יחד, במעמד שווה לכאורה, אולם לנקדימון יש היתרון של קירבה אישית למנחם בגין.

שיבושים כללי־ם במשק

כבר בחודש מארס הקרוב עלול המשק הישראלי להיקלע למצב של תוהו־ובוהו כללי, בעיקבות שורה ארוכה של שביתות ועיצומים שיפרצו על רקע חידוש הסכמי העבודה בכל ענפי המשק. תחזית זו התגבשה כבר בקרב אנשי המישרדים הכלכליים בממשלה.

על־פי ההערכות הראשונות של תביעות העובדים בסקטורים השונים ונכונות ההנהלות להיענות להן, **השביתה הקרובה ביותר צפויה בסקטור הממשלתי, כאשר תפרוץ שביתה של 15 אלף עובדי הדואר, העלולה לשתק את כל שירותי־הדואר במדינה לתקופה ממושכת.**

שביתות נוספות צפויות על רקע המיסוי הכבד המוטל על הרכב הפרטי המשמש לצורכי עבודה. תחקירים שנערכו בנושא זה העלו, מעבר לכל ספק, כי שכירים הנוסעים לצורכי עבודתם בריכבם הפרטי משלמים, למעשה, מכיסם תמורת העבודה.

ראשי הליכוד היו, בשעתו, בין שוללי העיוותים שנוצרו בגין הרפורמה במיסים, אולם כל מאמציהם לשנות משהו בתחום זה נתקלו בהתנגדות של כמה מפקידי האוצר.

נוכח האיום להשבית שירותים רבים ולהעמיד את הרכב הפרטי המשמש לצורכי עבודה, ייתכן שתוקם ועדה מיוחדת שתנסה למצוא פתרון לבעיה בטרם יפרצו השביתות שיגרמו שיבושים ונזקים כבדים למשק.

העיתונאים חובשים

העלאה של 50% ונו

בפעם הראשונה נשקפת סכנה של שביתה כללית של עיתונאי ישראל, על רקע הפחתת בחידוש הסכמי־העבודה שלהם. סיכום התביעות שהגישו העיתונאים ל־מו"ים מצביע על כך שהם תובעים, למעשה, תוספת־שכר בסדר־גודל של כ־50% נטו שהיא, לגבי רבים מהם, תוספת ברוטו בשיעורים שבין 80 ל־100 אחוזים.

חוזרי קאהיר נחקרו

התמרמרות רבה בוטאה בכנס עיתונאי־החוץ, תושבי ישראל, על החקירות הביטחוניות שנערכו לעיתונאים ולצלמים, עובדי העיתונות המקומית והזרה, שחזרו ממצריים.

בידי החוקרים היו פרטים מדאים על פעילותם של העיתונאים במצריים, דבר שהוכיח שבשלו אחריהם שם. החקירות נגעו גם לפרטים אינטימיים.

תורג'מן מפקד הצפון

תת־ניצב אברהם תורג'מן עתיד להיות מפקד המחוז הצפוני של המישטרה, במקומו של ניצב מרדכי רון. תורג'מן, שזפני חודשיים בלבד נכנס לתפקידו כמפקד מרחב חיפה, יחליף את רון לקראת סוף השנה.

בעיקבות ידיעה זו יצא סגנו של תורג'מן, ניצב־מישנה צבי שדה, לחופשת הירהורים שבה ישקול את המשך שירותו במישטרה. לשדה הוצטח על־ידי מפקד המרחב הקודם, ניצב־מישנה חיים פרנקל, להיות מפקד מרחב חיפה. ההבטחה הופרה ביגלל שיקולים מיקצועיים, ותורג'מן תפס את מקומו.

„בוני אמ", „באקארה" וסטארסקי לארץ

שתי לחקות־הזמר המצליחות ביותר באירופה בשנה האחרונה, להקת „בוני אמ", וצמד „באקארה", שכבשו את מיצעדי הפזמונים באירופה ובישראל — עומדות להגיע לארץ להופעה משותפת ביום־העצמאות.

יחד עם שתי להקות אלה מתכננים המארגנים, המארגנים את המופע הענקי, להביא לארץ גם את השחקן האמריקאי פוז מייקל גלוייזר, המגלם את תפקיד הבדש סטארסקי בסדרה הטלוויזיונית „סטארסקי והאץ'". מייקל, שהוא יהודי, הסכים להופיע בארץ בהתנדבות, תמורת כרטיסי־טיסה ואירוח לו ולהוריו, המבקשים לממש את חלומם לבקר בישראל.

ציפורי היטעה בחשובה לשאילתה

בקרב קצינים בכירים בצה"ל הובעה התמרמרות נוכח תשובתו הבלתי־מדוייקת של סגן שר־הביטחון, מרדכי ציפורי, לשאילתה מוזמנת שהופנתה אליו בכנסת בקשר להעלאתו־בדרגה של סגן־אלוף גדליה, מי שהיה קצין־מודיעין בפיקוד הדרום ערב מילחמת יום־הכיפורים.

בתשובה לשאילתה טען ציפורי, כי גדליה הועלה לדרגת אלוף־משנה עוד לפני הבחירות לכנסת, וכי לדעתו היה בהעלאה זו משום פגיעה במורא צה"ל. האמת היא כי ההמלצה להעלאתו בדרגה של גדליה ניתנה עוד בתקופת כהונתו של פרס כשר־הביטחון, אולם ההעלאה עצמה בוצעה כבר בימי המישטר הנוכחי.

קצינים בצה"ל טענו כי התבטאות מעין זו של סגן שר־הביטחון כלפי קצין בכיר בצה"ל מהווה פגיעה אישית חמורה ביותר, מה־גם שגדליה משרת עתה ביחידה צבאית שאין לה שום קשר למודיעין, שעל שירותו של גדליה בו נמתחה ביקורת בדו"ח ועדת אגרנט.

רב - יו"ר המועצה לאמנות

שר־החינוך־והתרבות עומד למנות את הרב ישראל לאו כיו"ר המועצה־הציבורית־לתרבות־וז'אמנות, במקומה של לאה פורת.

יהיה זה צעד נוסף במסעו האיסי אך העיקבי של זבולון המר להשלטת הדת בחיי התרבות בארץ.

„אסקימו לימון" - לברלין

פירמו של הבמאי הישראלי כועז דוידזון, „אסקימו לימון", נבחר על־ידי ועדת פסטיבל הסרטים בברלין לייצג את ישראל בפסטיבל שיערך שם בחודש הבא, מתוך כל הסרטים הישראלים שנשלחו כמועמדים לבחירה.

הסרט, שהופק על־ידי מנחם גולן, עוסק בסיפור אהבה של גימנזיסטים בתל־אביב של סוף שנות החמישים.

הבורסה קנה „אלגר" ו„אופציות לאומי"

עליית שערי המניות בבורסה נמשכת באיטיות. היא תימשך עוד פרק זמן, עד שהבנקים יגמרו את תקופת החודעות שלהם על סיום השנה. כדאי למכור מניות בנקים לפני ההודעה על החלוקה, אם אין ברצונך להחזיק במניה כהשקעה לכמה חודשים.

חישוב של מניית בנק המזרחי, למשל, מראה כי בניכוי ההטבות ומניות־ההטבה המחולקות, עומדת המניה על שער של כ־170 לערך, שהיא שער כדאי ביותר.

שים עין על מניות „אלגר", העוזרות בקצב מהיר כאשר כל הבורסה שוקטת. הגירם הרוכש מניות אלה ניזון ממידע פנימי, ויודע מדוע הוא קונה.

שים עין על אופציה ב' של בנק לאומי. מניות הבנק עולות לאט, אבל בטוח, כאשר שער בנק לאומי נמוך מהפולגים ודיסקונט — דבר חסר־תקדים.

אין ספק כי שערי הבנק יעלו לקראת המאזן שלו. ועימם שער אופציה ב' שהוא נמוך עתה.

הבהרה

בכתבת העולם הזה (2107) על „הדישדוש האחרון של ד"ש" נאמר כי ח"כ עקיבא נוף הטיל, בלהט הוויכוח, טלפון לעבר אל"מ (מיל.) סטלה לוי.

עורך־הדין שמעון דגן פנה אל העולם הזה בשם השניים, והכחיש את הדברים מכל וכל.

העולם הזה ערך בירור נוסף. הסתבר כי אומנם הוטלו חפצים באותה ישיבה, אולם קיימות גירסות שונות לגבי פירטי התקרית.

משום כך רואה העולם הזה לנכון לחזור בו מן התיאור הנ"ל, ולהתנצל לפני ח"כ עקיבא נוף.

כתב־הרדיו נתפס בגניבה

כני רום, הכתב לענייני תעופה של „שידורי־ישראל", המשמש עתה גם בתפקיד ממלא־מקום הכתב הצבאי של הרדיו, במקומו של רוני דניאל חשוהה בקאהיר, נעצר השבוע בחשוד בגניבה.

כני רום נעצר בצאתו מחנות חשק"ם בתל־אביב, כשברשותו שני ספרים, שאותם ניסה להוציא מחנות מבלי ששילם עבורם. הוא נעצר, הואשם ושוחרר בערבות.

"בירה מכבי גונבת לי את ההצגה"...

...אומר יואל שר ערב־ערב במועדונו "עומר כייאם".
יואל שר, הנמנה עם מיטב אמני הבידור בישראל, מקבל את המתחרה שלו, בירה מכבי, בברכה.
אורחי המועדון, ביניהם תיירים רבים, מוצאים בבירה מכבי טעם מוכר, טעם בינלאומי.
לכן אין פלא שעשרות בקבוקי בירה מכבי נמזגים כאן מדי ערב.
הם הולמים את אוירת המקום ומרוממים את מצב הרוח. של האורחים ושל המארח.

צולם בעת הופעה במועדון "עומר כייאם".

מכבי-בירה בינלאומית

לא תהיה לך כל אפשרות לביקורת על מאורעות שיקרו לך בשבוע זה, על כן מו־טב להניח לדברים ל־התגלגל מעצמם. אתה עשוי לתפוס את מקו־מו של מישהו איתו יש לך קשרים הדו־קים. הוא יקבל את הצלחתך ברוח טובה, ובקרוב תהיה לך הז־דמנות לעשות למענו רבות. — בת טלה — שקלי היטב צעדיך.

* * *

אחת מהחלטותיך עשויה לגרום עוגמת נפש לאדם קרוב אליך מאוד. אל תיתן לדבר להשפיע עליך, ואל תבטל אותה. נצל את המצב לטובתך, בכל השמחים, ולשם כך הפעל את כל כוח השי־פוט שנחנת בו. השתדל לא להיתפס להחלטות רגשיות. בת שור — פנקי את עצמך, אך הימנעי ככל־האפשר מ־הוצאות כספיות מיותרות שהתרגלת להן.

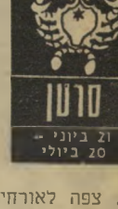
* * *

צפויה לך נסיעה קצרה, הקשורה בחוזים, שאלונים וראיונות ל־רוב. קרוב או ידיד מבוגר עשוי לדרוש ח־זרת חוב ישן. צפויים שינויים מהירים על רקע חיי הבית, ושי־נויים נעימים יותר, ה־קשורים בחיי האהבה והחברה שלך. השבוע מתאים מאוד לעבודה יוצרת ותכליתית ו־ולגישה בלתי שיגרתית בעסקיך השונים.

תגיע השבוע לידי מסקנה נמהרת הקשורה בחיי המשפחה שלך. צפוי לך משבר בעניני כספים, ואל לך לבטוח יתר על המידה בעזרה שהבטיח לך ידיד או ידידה מסויימים. סמוך רק על עצמך, על נס־יונך, וכושר השיפוט המעולה בו נחנת. בע־ייה קשה תבוא השבוע בקלות רבה על פתרו־נה. צפה לאורחים בלתי־קרואים השבוע.

* * *

אורחים מחו"ל עשויים להפתיע אותך בתחילת השבוע. הח־לטה מסויימת שלך תעכיר את האווירה בקרב בני ביתך, אך תווכח בקרוב כנכונה. מסתמנת אפשרות של הכנסה נוספת והתקד־מות במקום עבודתך. שבוע של הצלחה ב־שותפויות ובהשקעות, שלא תביא לך את הסיפוק הנפשי לו אתה כה מצפה.

* * *

היזהר מהימורים. האמנים והסטודנטים ש־ביניכם צפויים לשבוע פורה ומצליח במיוחד. מצבך הכספי ויחסיך עם שותפיך לעבודה יתבהרו סוף סוף, ויגיע הזמן להחליט את ה־חלטה החשובה. היש־גים עליהם נאבקת קשות, יוכתרו השבוע בהצלחה רבה, ותזכה לגמול את המגיע לך. בת בתולה — השיטה נכונה ותישא פירות.

צפויים לך שינויים נעימים בחיים הרגשיים, כתוצאה מעיסוק בחיבוב. צפויה לך גם פעילות מוגברת בחוג המשפחה. אל לך לפצל את כוחותיך, אלא לרכ־זם למטרה אחת. אתה מיחס חשיבות רבה מדי לקשר הרומנטי החדש. בת מאזניים — ההזנחה שאת נוהגת בחיצוניו־תיך תתנקם בך. הדבר עלול לשמש חומר רב לרינונים ולרכילות ב־קרב ידידיך וקרוביך במשפחה. עשי מיד את כל האפשרויות כדי למנוע אי־נעימות.

* * *

השתדל לתקן את היחסים עם הוריך ועם ידידים קרובים, כי הדבר יבטיח לך את שלוות הנפש שתהיה זקוק לה ה־שבוע. עליך להשקיע יותר אנרגיה ומקו־ריות בעבודתך, ופחות בחיי החברה שלך. עקרבית — שינוי קי־צוני בהופעתך החיצו־נית עשוי להגביר ב־מידה דראסטית את הפופולאריות שלך, ו־להביא לך הצלחה רומנטית בממדים שלא חלמת עליהם בחלום הכי ורוד.

* * *

שליטה עצמית, סבלנות ומחשבה הגיונית יעזרו לך להתגבר על הרבה בעיות בבית. צא ובלה בחברת אנ־שים, וכל הסיכויים כי אתה עלול למצוא בי־ניהם גם כאלה ש־יבינו את בעייתך ה־מיוחדת ויעודדו אותך. בשטח הרומנטי — שבוע שלו והרמוני, שאולי יראה לך איטי וחסר פעילות, אך ית־רום הרבה לחיזוק ה־קשרים ביניכם. בת קשת — התרחקי מבן הדגים המקסים. הוא סתם דון ז'ואן.

* * *

היזהר שלא להתערב במריבותיהם של האחרים, פן לא יובנו כוונותיך הטובות על־ידי שני הצדדים, ויהפכו אותך לשעיר־לעזאזל. צפוייה לך התקדמות נוספת ב־מקום העבודה וזו תעודד אותך למאמצים נוספים, ובעקבות זאת להתקדמות רבה עוד יותר. צפה למכתב נעים מחו"ל, ולהפת־עה מרגשת לקראת סוף השבוע. הרגיעה בשטח הרומנטי תימשך עד תחילתו של השבוע הבא.

* * *

הקונפליקט העיקרי שלך בימים אלה מס־תובב סביב אדם זכר הגנה. כתוצאה מכך אתה עלול לחוש די־כאון וחוסר אונים. ב־מקרה זה אל תיתן ל־הרגשותיך להשתלט על הגיונך, ופעל בקור רוח. ידיד ותיק יביא לך תו־עלת רבה ובלתי צפו־יה, אשר בעזרתה תוכל לצאת מהמשבר הנס־קי בו אתה נתון. בת דלי — אל תתפתי ל־השתתף בתכניותיהם המטורפות של אח־רים, פן תיקלעי למצב שיגרום לך להסתבך.

* * *

שבוע של אורות וצללים. מצבי רוח מש־תנים, ותערובת של שמחה ודיכאון. לקראת סוף השבוע ה־מתיחות תחלוף ותפ־נה את מקומה לפעי־לות יוצרת, שתביא לך סיפוק רב. אורחים בלתי צפויים ולא אהו־דים יטרידו את מנו־חתך. אל תזניח את חובותיך השגרתיים, ו־אל תתחמק ממילוי הבטחותיך, אפילו אם הדבר כרוך בקשיים ובוויתורים מציידך.

מכתבים

שקספיר מתהפך בקיברו

אינני תופס את כל הרעש הצדקני, ש־הקימו חוגי המימשל בישראל סביב הג־דרתו של מנחם בגין על־ידי עיתון מצרי כ„שיילוק". ההבדל בין שיילוק, הסוחר מונציה, לבין מר בגין הוא זה: בפני שיילוק הועמדה הברירה, שלפיה מותר לו ליטול ליטרה אחת מבשר בעל־חובו בתנאי שלא יקיז מדמו. שיילוק נכנע וויתר על זכותו זו. ואילו מנחם בגין עדיין מאמין שיעלה בידו להקיז מדמו (אדמתו וזכותו להגדרה עצמית) של העם הפלסטיני, ובה־בשעה לשמור על שלמות הגופה של שואב־הדמים וחוטב־העצים האידיאלי.

משום כך, הוא או תמים יותר או אכזר יותר מהסוחר מוונציה השקספירי.

י. סובוב, תל־אביב

שיילוק, הסוחר מונציה, חייב להתהפך בקיברו מרוב עלבון בידיעה כי עיתונאי מצרי חסר־ידע, שהוכשל, העז להשוותני למנחם בגין. שיילוק היה, על־פי שקספיר

ומרבית מבקרי המחזה, אדם הגון, ישר וכן, יחד עם היותו יהודי זקן וכעסן ש־נפגע עמוקות כשחבורה של גויים מוכש־רים כמו אנטוניו, באסאניו, לורנצו ופור־טיה הצליחו לסדרו.

לעומת זאת, בגין הוא שמנסה „לסדר" את סאדאת, קארטר, המלך חוסיין, גאולה כהן, משה שמיר ושמואל כץ, שלא לדבר על ילדי ישראל הכמהים לשלום והמתע־בים מילחמה. תשובתכם לשאלה אם הש־וואה בין בגין לבין שיילוק היא הגונה, טובה בדיוק כמו זו שלי.

יוסף שריק, תל־אביב

התפסותו של מנחם בגין לכינוי „שיי־לוק", שהודבק לו בידי עיתונאי מצרי ישיש כמו מוסטאפה אמין, כעילה להש־היית שיחות הוועדה הצבאית בקאהיר, היא תירוץ דל־היגיון. על־פי אותו ההיג־יון עצמו יכול סאדאת להפסיק מדי שני וחמישי כל מגע עם ישראל. עיתוני יש־ראל יספקו לו עילות טובות לכך. לא קשה למצוא מדי יום, במאמריהם וכתבו־תיהם של עיתונאים ישראלים, ביטויים מעליבים ופוגעים במצרים ובנשיאם, לא פחות מהכינוי „שיילוק". מה היה אומר בגין אילו היה סאדאת מפסיק את השיחות בגלל כינויים כמו „רודן" שמדביקים לו כמה עיתונאים, או הכינוי „טרוריסט" ש־הדביק לו משה שמיר בכנסת?

משה עמיאל, בת־ים

חסדים מפוזרים

מיהו האיש המהלל את מנחם בגין ב־ימים אלה? אין זה אלא אורי אבנרי. וכך אני קורא במאמרו (העולם הזה 2107): „מנחם בגין לא רימה איש כאשר דיבר על אוטונומיה ועל מימשל־עצמי." למע־שה הוא רימה אותי, אותך, יהודים, ער־בים, כולם.

אומר אבנרי: „בגין הוא איש אמת. לא יעלה על דעתו לרמות איש במזיד." אדם האומר שבגין לא מסוגל לרמות איש הוא תינוק, וצריך לשלוח אותו לגן־ילי־דים. אבנרי: „לכל היותר אפשר לטעון כלפיו כי הוא לא הפריע לאיש לרמות את עצמו." הוא אכן לא הפריע, אלא הש־תדל והתכוון שרבים ככל היותר ירמו את עצמם.

אומר אבנרי: „אם כולם־כולם רוצים לרמות את עצמם — מדוע ימנע זאת בע־דם פוליטיקאי ממולח כמו מנחם בגין?" כאן אני שומע סניגוריה. מסביר אבנרי: „הוא (בגין) צעד את הצעד הראשון לק־ראת שלום אמיתי, שיכלול את הקמתה של מדינה פלסטינית לצד ישראל."

בגין אפילו לא חלם על כך. כאילו בגין שואף באמת לשלום ולא לשטחים מה־ירדן ועד הים התיכון. פיתאום הופך אבנרי את עורו ומלמד אותנו באותו מא־מר אמת אחרת. הוא פוזל לעבר הער־בים: „אין זו תוכנית שלום, אלא תוכ־נית של מלחמת חורמה נגד העם הפלס־טיני כאומה הזכאית להגדרה עצמית, לחרות ולעצמאות, ככל אומה אחרת."

אבנרי מפזר את חסדיו על ימין ועל שמאל.

אזיעזר פימרנץ, נהריה

● ● ●

מאבק על יוקרה ותדמית

מערכת היחסים בין ישראל ומצריים אינה אלא מישחק דיפלומטי ערמומי, או מילחמת־עצבים מאופקת וסבלנית שמט־רות הצדדים בה הן לרכוש את אהדת דעת־הקהל העולמית, ולהוכיח שהצד השני הוא אשר גרם לפיצוץ השיחות ולפרוץ המילחמה הבאה. עמדות שני הצדדים הן קיצוניות ומנוגדות בתכלית, ואין סיכוי סביר שהם יזוזו מהותית מעמדותיהם.

שלום יוכל להיות מושג רק כאשר שני הצדדים הישירים לסיכסוך, ישראל וה־פלסטינים, יכירו זה בזה ויישבו אל שול־חן הדיונים. לא את סאדאת היה צריך להזמין לירושלים, אלא את יאסר ערא־פאת, כי אש"ף הוא הגוף שהרוב המכריע של הפלסטינים בחר לייצגם. ישראל מר־קיעה, משמיצה ומבזה את אש"ף בכל הז־דמנות ומעל כל במה — כי היא מעוניי־נת למנוע את השלום בכל מחיר היות שהשלום כרוך בויתור על שטחים. על מיזבה ההימנעות מהכרה בגוף זה אנו מוכנים להטיל את עצמנו ואת האיזור כולו למילחמת־שואה איומה.

שלום זמיר, אמירים

● ● ●

לחם יבש, אדמה קשה

הזדעזעתי מאוד לשמע הידיעה כי ח"כ משה שמיר אינו יכול לישן בלילות עקב קריאת המואזינים. אכן, ממש אסון לאר־מי. רצוי מאד להעלות בעייה כאובה זו כהצעה דחופה לסדר היום בכנסת.

ברצוני לברך את ח"כ שמיר על ש־הגשים את דרישתו מהעם, לאמור: „לח־יות על מנת ברזל, על לחם יבש, על אדמה קשה, במאמץ מפרך בלתי־פוסק, ב־עמידת יומם ולילה על המשמר, בברית הנשק ובריעות לוחמת... גיוס לאומי טר־טאלי של שעת־חירום בלתי פוסקת... מיקלטים במקום ארמונות."

אכן, נאה דורש ונאה מקיים.

שבתאי לוי, רמת־גן

● ● ●

הפתרון

לפעמים אתה חייב להודות שאין שום פתרון אחר, ואז פורצת מילחמה. לא נהיה תמימים לשכוח כמה מילחמות קודמות באזורנו.

אם כך, אולי נגסה לראות איזה בעיות תיפתרנה על־ידי המילחמה הבאה.

● בעיות המחירים ההולכים וגדלים לא תעניינה איש. כל השביתות יופסקו.

● הפער החברתי יצטמצם באופן דראסטי.

● החברה לא יצטרכו ללכת לעבודה. כולם יהיו במילואים ויהיה שמח.

● גל תרומות מארצות־הברית יילך ויגבר.

● יהיה פתח לאלימות המתגברת ב־אוכלוסיה ויצומצם הפשע. ללא ספק יש מתח רב בציבור הישראלי והמצרי, מתח זה לא ייתכן שישתחרר על־ידי גינונים מדיניים. פה צריך איזה מילחמה רצינית כדי לשחרר את לחץ הקיטור ההולך ומת־חזק.

(המשך בעמוד 8)

לקנות?
למכור?
לקנות?
למכור?

אינך חייב להחליט לבדך.
בקרנות הנאמנות של בנק הפועלים השקעתך מנוהלת על ידי אנשי מקצוע מעולים השוקדים ללא הרף על "סל ההשקעות" שלך, תוך ניצול ידע מקצועי, נסיון רב ומידע מהימן אודות המתרחש בבורסה לניירות הערך.

קרנות הנאמנות של בנק הפועלים מאפשרות לך להשקיע בסף בלי להשקיע זמן ומאמץ.
פנה ליועץ לניירות ערך באחד מסניפי בנק הפועלים, בנק אמריקאי ישראלי ובנק קונטיננטל לקבלת פרטים נוספים ותשקיפים של קרנות להשקעות משותפות בנאמנות.*

לרשותך מגוון קרנות הנאמנות לכל מטרה:
איתן כ-70% צמוד למדד והיתר צמוד לדולר ובמניות.
אלמוג כ-80% צמוד למדד והיתר צמוד לדולר ובמניות.
עדיף כ-50% במניות והיתר אג"ח, ברובן צמודות למדד
צבר מניות צמודי מדד וצמודי דולר בחלקים שווים.

קרנות הנאמנות.
גם אתה יכול להצליח בהשקעות.

בנק הפועלים בע"מ

לנו אכפת.

* מודעה זו אינה מהווה הצעה לרכישת יחידות בתשקיף הנ"ל.
ההצעה כלולה בתשקיפים המתאימים של הקרנות ויש לעיין בהם בטרם רכישת היחידות.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

● השיעמום ייפסק. המדינה תהיה כ־מרקחה.

● נכון שזה יהיה נושא עצוב לכמה מישפחות החללים משני הצדדים, הישרא־לי והמצרי, אבל מצד שני — לנוכח צפי־פות האוכלוסיה הולכת ומתגברת — דבר זה יביא הקלה מסויימת, יהיה יותר מקום לנשארים. מהבחינה הזאת, למשל, זה יביא הקלה מסויימת בבעיית זיהום הס־ביבה, במייוחד זיהום האוויר, כי מיספר מסויים של אנשים יפסיק לנהוג.

ואסור לנו לשכוח שכל מי שמת במיל־חמה הולך לגן־עדן או למה שנקרא ה־עולם הבא, ושם בכלל לא רע. כך אומרת האגדה.

עם ההבנה הזאת בליבנו, אפשר לראות שאומנם מילחמה מתרגשת ובאה. היכון למילחמה הבאה!

מ. ניצן, הרצליה

● ● ●

מעללי המנהלת

אני פונה אליכם כאזרח ישראל ה־שנייה. יש לי ילד הלומד בכיתה ו' בבית־הספר אחד־העם בתל־אביב. כל ציוניו הם טוב־מאד, במייוחד בהתנהגות וניקיון.

קרה מקרה והילד ראה שמרביצים ליל־דה קטנה ממנו, רץ ודחף את המכה והז־הירו שלא יגע בילדה יותר. הילד רץ ל־מנהלת, וזאת גירשה אותו ליום אחד. שאלתי את בני למה, והוא ענה לי: „אני לא הולך היום לבית־הספר, אפילו אם ה־מורה תכניס אותי תחת הלחץ שלך. היא תנקום בי בהמשך."

יחד עם הילד הגעתי לבית־הספר בשעה 7.30 בבוקר. נפגשתי עם המנהלת. היא אמרה לי: „אצלי זה חוק. גירשתי אותו. ואני לא מקבלת אותו בחזרה." התחננתי אליה: „תעניישי אותו בכל מה שאת רוצה. רק אל תשלחי אותו הביתה." היא ענתה לי בשחצנות: „הוא יילך הביתה. אתה תיקח אותו לעבודה כל היום, וזה יהיה עונש בריא בשבילו."

הסברתי לה שהיא טועה. אצלנו איזור מסוכן מבחינה זו. כל ילד שלא נמצא במיסגרת אמור לצאת לתרבות רעה (אני גר בשכונת שבזי). עכשיו תבינו למה אמרתי שאני מישראל השנייה. יש לי הר־גשה כואת. הקרתי קצת בכיתה של בני, ונדהמתי. בני קיבל מתנה. הוא גורש רק ליום אחד. שיבעה תלמידים גורשו מיום אחד עד שלושה ימים. והיו גם ש־גורשו לשבוע שלם.

אנא, עיזרו לי. חקרו את המנהלת ואת התלמידים מהכיתות הגבוהות בבית־הספר. האם זה חוקי לשלוח ילד מבית־הספר בגלל מיקרה כזה?

הוד נפשי, תל־אביב

● ● ●

נשיאים ברוטאציה

חשבתי על מאמרם של האחים הרצל ובלפור חקק (העולם הזה 2105), והפעם על נשיא לא־אשכנזי. הבעייה שהם מע־לים היא באמת רצינית. והנה, יש לי פת־רון מזהיר: אני מציעה למנות את הרצל ובלפור נשיאים ברוטאציה. יהיה זה מחווה מיוחדת להרצל ובלפור ההיסטוריים, וגם פתרון לבעיית נשיא מיזרחי.

ניצי הוליצברג, תל־אביב

● ● ●

כלי אינדכס

היות שהעורך הראשי בכבודו ובעצמו, במיכתבו לקוראו היקר (העולם הזה 2108), מזכיר פעמיים את השבועון טיים האמרי־קאי, ומהמפורסמות הוא שהחלק הרציני בהעולם הזה מודפס על־פי הדוגמה של הטיים, אז אזרתי עוז להציע לכם להוסיף אינדכס בכל חוברת, כפי שנוהג הטיים. אינדכס כזה יקל על הקוראים הרבים למצוא בכל גיליון את הנושא שהם מחפ־שים, ללא צורך בעילעול מרגיז בדפים.

יוסף פלדמן (כנפי), תל־אביב

● סקר הרגלי הקריאה של קוראי העולם הזה מלמד, שרובם נוהג לקרוא את העיתון מתחילתו ועד סופו ברצף אחד. למדורים הקבועים יש מיקום קבוע בדרך־כלל בכל גיליון וגיליון, כך שפיר־סומו של אינדכס כפי שמציע הקורא כנ־פי עלול לגזול מקום מיותר בעיתון.

● ● ●

גנבי הסוסים

עם כל הסתייגותי מעמדותיו ודיעותיו וגם מאישיותו של ח"כ ד"ש מאיר זורע, אינני יכול שלא להסכים עם הדברים ש־אמר בישיבת מועצת ד"ש, שבה נמנע המשבר בתנועה על־ידי הסכם בין ההנ־הגה לבין העומדים לפרוש. זורע טען כי ההסכם אינו אלא טיוח ולא שם קץ למש־בר, וכי „אני מרגיש שאני חי בשקר." את ההסכם לשלום־בית בתנועה הדמוקר־טית לשינוי הגדיר זורע כ„הסכם של סוחרי־סוסים."

דומני שהגדרה קולעת יותר להסכם היא זו של „הסכם של גנבי־סוסים." ראשי ד"ש גנבו סוסים מכל התנועות במדינה

כדי לרכב עליהם לכנסת. עתה, כשהם נמצאים בתוך הממשלה, הפכה ד"ש סוס מרבה ראשים. כל אחד מראשי תנועה זו מייצג עמדה אחרת ואידיאולוגיה אח־רת. ד"ש אפילו לא בגדה בעקרונותיה. שכן כל אחד מראשיה מייצג עקרון אחד ואינו מקיים את כל השאר.

וכך ממשיך ומתקיים היצור המפלצתי הזה, שאחד מראשיו הוא איש ארץ־ישר־אל השלמה ואילו אחרים הם בעד מתן הגדרה עצמית לפלסטינים, שחציו בקוא־ליציה וחציו באופוזיציה, היכול להשמיע ברבים דבר והיפוכו בעת ובעונה אחת.

ד"ש רצתה לחולל תמורה בחיים הפו־ליטיים במדינה. היא הצליחה בכך. מיפלגה כמוה עוד לא היתה בתולדות המדינה. ספק אם קיימת כזאת גם במדינה אחרת בעולם.

שמעון אדעד, הרצליה

● ● ●

סיבות העריקה

כמילואימניק נידונותי עבור עניין של מה בכך לשבוע מאסר בכלא צבאי (כלא 4). אם לומר זאת ברכות, ראיתי שם דב־רים לא יפים. בעיקר נתקלתי ביחס רע לחיילים־אסירים.

כשעזבתי את הכלא, דיברתי עם קצין מסוהרי הכלא ואמרתי לו מה אני חושב על מה שראיתי. אז שמעתי מפיו כי מקור היחס הרע לאסירים בכלא הצבאי, רבים מהחיילים לא ירצו להיכנס לכלא — מפ־חד. במייוחד מקפידים על יחס רע לערי־קים.

היו בפי טענות רבות על גישה זו, ואותן הסברתי לקצין הנ"ל:

● במה חייל־עריק גרוע מקצין הלו־קח שוחד, או מקצין המכה חיילים טי־רונים?

● כשחייל עובר עבירה קטנה מכניסים אותו מייד לכלא. כשקצין, ובעיקר אם הוא קצין בכיר, עומד למישפט, הוא נפטר בדרך כלל בנזיפה. זה עוזר להגברת ה־עריקה.

● יש כאלה העורכים מצה"ל כשהם רואים שבעוד הם מגוייסים יש בחורי־ישיבות היושבים בבית ובנות דתיות נח־לצות משירות צבאי בעזרת הסחר־מכר הקואליציוני. מי עריק גרוע יותר: זה ה־מתמרד נגד אי־צדק שנעשה לו, או היו־

כמה פעמים נסית להפטר מהם– ולא הצלחת??

אנחנו נחסל את הז'וקים!

נסי פעם אחת את הדרך המודרנית והבטוחה להשמדת הז'וקים

לאחר חיטוי שלנו (שאורך כ־½ שעה) את מקבלת תעודת אחריות לשנה. לא יהיו יותר ז'וקים בביתך!

ר"ג, מודיעין 18, טל. 6-5-790114 ● אילת: טל. 059-3012

היתר משי הבריאות: 21, רש' עסק 481/75.

איתן עמיחי הדברת מזיקים

צ'ייזים, קלעים, צפרים
חובבי טבע, חובבי ספורט
משקפות צבאיות

במחירים שיוציאו לכם את העיניים!

חדשות ומשומשות מתוצרת חוץ
מעודפי צה"ל

30×8 — 500.— ל"י (במקום 1,300.— ל"י !!!)
50×7 — 750.— ל"י (במקום 1,750.— ל"י !!!)

וכן משקפות משומשות במצב אופטי מצויין
במחירים עוד יותר זולים!

לאגודות ולארגונים עוד 10% הנחה!

„משקפות", רח' סלמה 11, ת"א 9.00 — 17.00

מכתבים

שב בביתו בעזרת השם והקואליציה ה־ממשלתית ?

משה לב, רמלה

● שמו המלא של הכותב שמור ב־מערכת.

● ● ●

בולים לאיטליה

לפני דקות מיספר קראתי בעיתונכם את המיכתב של מרקארלו גאמביני מאי־טליה, המבקש לשלוח בולים ישראליים לבתו החולה. כששמעתי על כך מייד שלחתי לה בולים ישראלים. אני גם מת־כוננת לעבור בין ילדי כיתתי, ולאסוף בולים ישראלים נוספים כדי לשלוח לה. אני יודעת שזה בלתי־רגיל שילדה בת עשר כותבת להעולם הזה מיכתב, אולם אני מאושרת שדיפדפתי בעיתון ונתקלתי במיכתב. אקווה שלהבא יהיו הרבה ילדים שיכתבו לעיתון על ששלחו בולים לגי־קולטה החולה.

מוריה אומיאד, רחובות

● ● ●

להסיר את המיכשול

אינני שייך — ומעולם לא השתייכתי — למחנה הנקרא „שמאלני" בישראל. מאז קום המדינה נמניתי עם „המאקסי־מליסטים" ולא דגלתי מעולם ברעיון של פשרה טריטוריאלית. אולם עתה אני ניצב המום ומופתע נוכח מדיניותה של ממשלת הליכוד המוכנה להקריב את השלום עם מצריים על מזבח ישובי פיתחת רפיח.

תמיד טענו כי הישובים בשטחים ה־מוחזקים „לא יהיו מיכשול לשלום." והנה מסתבר, כי קומץ ישובים ניצב כמיכשול עיקרי בדרך להשגת הסכם עם מצריים. ממשלה תקיפה ונמרצת, היודעת לקבל החלטות ולבצע אותם, כמו ממשלתו של מנחם בגין, היתה חייבת להסיר מיכשול זה מדרך השלום זה מכבר. לא ייתכן שישובי פיתחת רפיח יכריעו את הכף כשגורל עתיד האומה נמצא מהצד השני של כפות המאזניים.

מאיר בן־ציון, ירושלים

...אנשי ישובי פיתחת רפיח אינם אי־דיאליסטים שעלו להיאחזות בספר מני־מוקים אידיאולוגיים. ברובם הגדול הם עוזבי קיבוצים ומושבים מבוססים אחרים, שבאו להתישב במושבי שדות ובנותיה בגלל התנאים שהוצעו להם שם ובגלל הסיכויים להתעשרות מהירה תוך ניצול עבודת נערים בדואים זולה. בטוחני ש־אם יציעו להם לפצותם על פינויים מה־איזור ויעבירו את ישוביהם למקומות אח־רים בהם יוכלו להמשיך ולהתפרנס בשפע על החקלאות משגשגת, יסכימו רובם להעברה עם כל אי־הנוחיות הכרוכה בכך. כדאי למדינה להשקיע את מאות המיל־יונים הדרושים לכך. החיסכון בנושא זה עלול לעלות לכולנו בדם.

משה אפריאט, באר־שבע

● ● ●

בקבוקי „קוקה קולה" בכנס מתיישבי פיתחת־רפיח
התיישבות דה־לוכס

מכתבים

דבר המאוכזבים

יש עדיין אזרחים במדינה שאינם לו־קים בעיוורון, ואינם שרויים בעירפול תמידי. הם צעירים, מלאי־מרץ, בעלי תיקווה ורצון טוב. אך הם מאוכזבים מ־חוסר המעש ומאוולת־היד של מחנה ה־שלום, ומיואשים מבני הדור שהקים את המדינה.

די לנו מנאומים ומדיבורים ריקים. שבענו מן המילים הרבות, הנשפחות על ראשינו מדי יום ביומו.

אנו מקווים עדיין שייעשה משהו למען השלום, על אפם, חמתם, עיוורונם ופחד־נותם של שליטינו.

רם שי, תל־אביב

● ● ●

חקירות מתחרשות

שמחתי לראות שהעולם הזה חזר ל־„סורו", ושתי הכתבות בענייני שחיתות („העוקץ הישראלי" ו„פרשת המישרדים של מישפחת השר", העולם הזה 2107) — יעידו.

. רק חבל שהחקירות המיוחדות של העיתון אינן מעוררות, כנראה, את הרעש הדרוש — כיוון שלחקירות אלה אין המ־שך — לפחות לא מעל גבי העיתונות היומית.

אבל גם אם הן מתנהלות בחשאי — דיינו.

שוקי פרדמן, רעננה

אם חשבת שצור היא חברת ביטוח קטנה. זו מחמאה בשבילנו.

כי היחס האישי המסור והטיפול הבלתי־אמצעי בכל אחד מלקוחותינו בכל סוגי הביטוח עשויים בהחלט ליצור את הרושם שאנחנו חברה קטנה.
האמת היא, כמובן, שאנחנו שייכים לקבוצת הביטוח הגדולה במדינה.

כן, אנחנו יודעים שרבים לא מבחינים בכך. וזה טוב.
כי מה יכול להיות טוב יותר עבורך משילוב של טיפול אישי מהיר ומהימן עם הבטחון של חברת ענק המובילה בשוק?
תודה. איפוא, על המחמאה.
נשתדל שבמהלך עבודתנו המשותפת יהיו לך עוד כמה...

צור - חברה לביטוח בע"מ

חבר בקבוצת הסנה

באור־ורשבסקי

מכתבים

ניצחון במיח 100%!

מאמר ראשון בסידרה על הסכנה ב־„שלום סאדאת" — תשובה לפרשן הצבאי מר בנימין עמידרור.

לכל בעייה שבה נעסוק יש לפחות שתי תשובות עיקריות: האופטימית והפסימית. אני מטיבעי אדם אופטימי ולכן גישתי תהיה כזאת.

גם אני כמו רבים וטובים „שלומי אמוני ישראל," אינני מאמין לגויים. וגם אני יודע כי אחת מחשבתם להשמיד את צאן־הקודשים ולגרשם מארצם ונחלתם, וכמו הנ"ל וגם הפרשן הצבאי עמידור, אני יודע ומבין את הסכנות שב„שלום סאדאת"!

משאמרתי מה שאמרתי, ברצוני לדבר על עין ג'לוד־2 ולא על הקרב האומלל בקרני־חיטים. כידוע לכל, הביס סלאח א־דין אל־איובי ב־4 ביולי 1187 את ציבאות הצלבנים במקום הנ"ל. והפרשן הצבאי מר בנימין עמידרור מזהיר אותנו, במאמריו, כי כדבר הזה עומד לקרות שנית אם מדינת ישראל תיפול בפח סאדאת.

לידיעת הקורא: ב־3 בספטמבר 1260 הביסו צבאות הממלוכים במנהיגותם של השולטנים קרטרז ובייברס את ציבאות המונגולים שפלשו לארצנו. המונגולים. שכבשו את כל אסיה והתקדמו לעבר אירופה היו — יחסית לזמננו — חזקים מכל ציבאות ערב כיום ואפילו יבואו לעזרת הערבים צבאות רוסיה וסין. כי המונגולים כבשו את כל רוסיה ואת כל סין.

להלן: מיבצע „עין ג'לוד־2"

המטרה: גירוש כוחות האוייב מאדמת ארצנו הקדושה, והגשמת ההבטחה האלוהית לאברהם אבינו (ראה פסוקים מתאימים בספר בראשית).

שלב א': ראש־הממשלה מודיע מעל במת הכנסת כי הוא אופטימי. (חזרה על ישיבת הכנסת מיום ד' — י"ח טבת תשל"ח.)

שר־הביטחון מוסר לגנראל גאמסי על תימרון־הג"א ארצי. תחת מסווה זה נאספים כוחותינו ליד רצועת עזה, ליד „הקו הירוק", בעמק יזרעאל, בגליל המיזרחי ובגליל המערבי. בשלב זה אין צורך ב־שיריון ובחיל־האוויר. לפי סימן מוסכם (סירנה עולה ויורדת בכל היישובים היהודיים) פורצים חיילינו ואוספים את כל הערבים (רצוי גם הדרוזים), ומנקים את ארצנו מכל העממים הזרים שאין להם חלק ונחלה בארצנו הקדושה (ראה ספר בריאשית וגם נאומים בכנסת ביום רביעי י"ח טבת ה' תשל"ח). פעולה זו צריכה להיות: מהירה, קצרה ואלגנטית. אנחנו בעד שלום, אבל לא בכל מחיר!

ביצוע שלב זה של המיבצע בעת בהן מתנהלות שיחות־השלום יביא לתדהמה כללית בעולם. הצלחת שלב א' בטוחה במאה אחוז. היא באה כהפתעה גמורה למחאות ארה"ב לא נשמעה. ראש־הממשלה ינאם נאום אופטימי לאחר ביצוע שלב א ויודיע קבל עם ועולם כי לאור המצב שנוצר, היתה זאת מילחמת מגן (תשואות מצד הקואליציה והאופוזיציה).

ראש־הממשלה פונה בקריאה נרגשת לנשיא סאדאת ומבטיח: הכרה בזכות ה־הגדרה העצמית של תושבי השטחים ה־כבושים וכי תינתן להם האפשרות להקים מדינה משלהם!

לברית־המועצות תובטח הראשות בוועידת ז'נווה, וכן במיסגרת שלב ג' החזרת הבסיסים בסומאליה!

שלב ב': אחרי שארצנו הקדושה נקייה מאוייבינו ומאות שלומי־אמוני ישראל התיישבו בערינו הקדושות שכם, תירצה, עיר יזרעאל (ג'נין לשעבר), תל־כרמים (תול־כרם לשעבר), חברון וכל השאר, מודיע שר־הביטחון הישראלי לשר־הביטחון המצרי על כנס ותיקי מילחמה. במסווה זה ייפתחו כל היר"מים, חיל־האוויר וחיל־הים. בשלב זה נכבוש את הגדה המזרחית, סוריה עד הנהר הגדול הוא נהר פרת, ואת המצרים עד היאור.

שלב ג' — כיבוש סעודיה (נפט!) ומסירתה לארה"ב. כיבוש סומליה ומסירתה לבריה"מ — כמובטח!

שלב ד' — ישראל יושב בטח בביתו. איש תחת גפנו ותחת תאנתו. וכיתתו חרבותם לאיתים.

מר בנימין עמידרור, אל תהיה פסימי! זהו השלום שלו ציפינו ולו חיכינו!

חיים מגרלית, קיבוץ גן־שמואל

נ.ב. מאמר זה, כמו שאר המאמרים בסידרה, הם על אחריותו של הכותב בילבד, ללא מורא וללא משוא־פנים.

הנדון:

עם כל הכבוד

ב שבוע שעבר, בשעה שהממשלה ישבה דנה בעיכוב יציאתה של משלחת ישראל לישיבת הוועדה הצבאית בקאהיר, שיגרתי מיברק לראש־הממשלה. **לאור נאומו המתון של הנשיא סאדאת ב„מועצת־העם" יום לפני כן, תבעתי את שיגורה המיידי של המישלחת לקאהיר. הוספתי כי יהיה זה אסון אם ביגין „קומץ מתנחלים בסיני" יאבד השלום לדורות.**

ראש־הממשלה לא נשאר חייב. הוא השיב לי כעבור יומיים במיברק הבא:

„מר אורי אבנרי, מערכת העולם הזה, רחוב גורדון 3, תל־אביב.

„תודה על מיברקך. הצגת העניינים שבו אין לה קשר עם המציאות הממדינית.

„עם כל הכבוד, חובתי לומר לך שאין אתה יכול לדבר בשם עם ישראל, כפי שהוכיחו הבחירות לי־כנסת האחרונות, וגם חשמינית. הי־כנסת היא המדברת בשם האומה והחלטותיה מאמש ירריכונו בקביעת מדיניות־השלום, שהיא לפי הכרתי טובה ונכונה. מנחם בגין."

■ ■ ■

ל באורה, צודק מר בגין בהחלט. הכנסת נבחרה על־ידי הציבור. היא בחרה בממשלה, שבראשה עומד מר בגין. זה עתה אישרה ברוב גדול (59 נגד 9, עם 19 נמנעים) את מדיניות־הממשלה, שהביאה לפיצוץ יוזמת־השלום של אנוואר אל־סאדאת. משמע: עם־ישראל רצה בפיצוץ הזה, ושש לקראת המילחמה הבאה.

הבן הרשע שבהגדה יכול היה להוסיף: אם זהו מה שעם־ישראל רוצה, יבושם לו. הוא בחר בממשלה זו, והיא מגיעה לו. כל עם זוכה בהנהגה שהוא ראוי לה.

אלא שאין הדברים כך.

אם להשתמש בסיגנונו של מר בגין עצמו, חרי עם כל הכבוד, חוי־בתי לומר לו שאין הוא יכול לדבר בשם עם־ישראל, למרות החלטות הרוב בכנסת.

■ ■ ■

ב מישטר הדמוקרטי שלנו מביע הציבור את דעתו אחת לארבע שנים, בבחירות כלליות. בין בחירות לבחירות, מחליטה הכנסת במקומו.

אלה הם כללי המישחק, רעלינו לקבלם, גם אם התוצאות אינן מוצאות חן בעינינו. אולם לכל כלל יש יוצא־מן־הכלל.

במיקרה זה, היוצא־מן־הכלל הוא מצב המשנה מן היסוד את הנתונים שעמדו לנגד עיני הבוחרים ביום שהם בחרו בכנסת.

אין לי צורך להזכיר לאדם כמו בגין, שהוא גם מישפטן וגם חובב מושבע של הי־שפה הלאטינית, מה פירושן של ארבע המילים Clausula rebus sic stantibus.

עיקרון זה („כך עוד קיימות הי־נסיבות הנתונות") חל אוטומטית, ובלי צורך בציון מיוחד, על כל חוזה לטווח ארוך. פירושו שהחוזה כמו ומכוח מאליו, אם בעודו בי־תוקף משתנות מן היסוד הנסיבות שעליהן הוא התבסס.

כך, למשל, מתבטל מאליו תוקפו של חוזה כספי, אם מתוחוללת אינפלציה דוהרת, והמחירים הקבועים בחוזה הופכים מגוחכים.

הבחירות לכנסת מהוות, מבחינה מסוי־יימת, חוזה בין הבוחרים והנבחרים. פרטי החוזה הזה קבועים בחוק. עיקרם: העם מרכיב כנסת שתיציג אותו במשך ארבע שנים.

מדוע ארבע שנים? מפני שסביר להניח כי במשך ארבע שנים לא יתחוללו שינויים דראסטיים במצב. יש בתקופה זו הצטברות של שינויים קטנים, שעליהם יכול הציבור להגיב בבחירות הבאות.

העקרון של REBUS SIC STANTIBUS אינו מופיע בחוק — כשם שאינו מופיע בחוזים. הוא מובן מאליו. כאשר קורה דבר, ההופך על ראשם את כל הנתונים שעיצבו את דעת הבוחרים, קיימת חובה מוסרית ופוליטית, לפזר את הי־כנסת ולקיים בחירות חדשות.

שאם לא כן, הופך התהליך הדמוקרטי כולו לתוכחה ואיטלולא — תהליך פורמלי שאין לו תוכן ממשי.

■ ■ ■

ה בעייה התעוררה כבר אחרי רע־דת־האדמה של יום־הכיפורים, 1973. המילחמה התחוללה באמצע מערכת־הבחירות. לא היה צורך לפזר את הכנסת, מפני שהיא כבר היתה במצב של התפזרות. הבחירות נדחו והתקיימו כחודשיים אחרי הפסקת־האש.

אולם תהליך הבחירות השתבש בניגוד עובדה אחת: רשימות־המועמדים, שקבעו במעשה את הרכב הכנסת הבאה, נקבעו ונס־גרו לפני המילחמה.

אחרי המילחמה הוושמעה הדרישה לפתוח מחדש את הרשימות, כדי לאפשר שינויים, התאגדויות חדשות והרכבים חדשים. תביעה זו נדחתה על־ידי המימסד המיפלגתי.

ברור, בדיעבד, כי התביעה היתה נכונה. דחייתה גרמה לכך שהכנסת השמינית היתה בלי שום ספק הגרועה בכל כנסות ישראל, מלבד הנוכחית. היא ניצחה על ארבע שנות הידרדרות מוסרית ומעשית.

ובעיקר: היא ביזבזה ארבע שנים שבהן יכול וצריך היה לקום השלום, כפי שמעיד אנוואר אל־סאדאת.

■ ■ ■

ע תה נפערה תהום עמוקה עוד יותר בין המציאות ובין הכנסת הנבחרת.

ביקורו של הנשיא המצרי בירושלים הראה לפני הכנסת פתחו עידן חדש בהיס־טוריה של המדינה. הם שינו את המציאות מן הקצה אל הקצה.

סאדאת קבר את הנתונים שי־בהם נבחרה הכנסת. הוא יצר מצי־אות שאיש מבין בוחרי ישראל לא חלם עליה, כאשר שיקשק את ה־פתק שלו לקלפי.

לפני המדינה עומדות עתה שאלות גורליות — גורליות במלוא מובן המילה, באשר הן תקבענה את גורל המדינה, גורל תושביה, גורל הדורות הבאים.

למשל:

האם ההתנחלויות בקידמת־סיני חשובות מן השלום?

האם יש להסכים לעיקרון החזי־דה העצמית של העם הפלסטיני, תמורת שלום מלא המבטיח את ביטחוננו?

מה עדיף: שלום בלי סיפוח שטחים, או סיפוח שטחים בלי שלום?

נכון שאחדים מאיתנו העלו שאלות אלה גם במערכת־הבחירות האחרונה. אולם 99% מן הבוחרים היו משוכנעים אז כי אלה הן שאלות מופשטות, שאין להן קשר עם המציאות.

עתה הפכו שאלות אלה אקטואליות. כל אדם ברחוב יודע שהן תקפות ושיש להכריע בהן.

איזו זכות יש ל־120 האנשים ה־טובים, היושבים (לפעמים) במזי־את הכנסת, להכריע בשאלות איה־כמקום העם?

איך הם מעזים בכלל להתעיר לעשות כן?

■ ■ ■

מ ה קרה ב־17 במאי, 1977? קשה לזכור. **עוד לא עברו מאז שמונה חודשים, וכבר נראים חדב־רים כאילו קרו בעבר רחוק־רחוק.**

ביום הבחירות העניק הבוחר עליית משמעותית לליכוד, נתן לד"ש מעמד של ביקור סאדאת בירושלים שינה את הנתון הבסיסי הזה מן היסוד. השלום הפך אקטואלי. השאלה היא: **איזה מחיר לשלום עבורו.**

שאלה מכרעת זו לא עמדה על סדר־היום של ה־17 במאי. לכנסת הנוכחית אין שום מנדאט להכריע בה. לממשלתו של מר מנחם בגין בוודאי אין שום מנדאט עממי כזה.

■ ■ ■

ה חישוב של ד"ש בבחירות נראה, בסוף ינואר 1978, כמו קוריוז.

במיפלגה זו לא היתה קיימת מלכת־חילת הסכמה על שום דבר, זולת אחד: **שאסור לדבר על שלום ומילחמה,** שטחים והתנחלות.

כל הנושאים האלה, כך הכריז המנהיג הדגול של מיפלגה זו, כי חוכמתו האגדתית, לפני שמונה חודשים, אינם רלוונטיים. אין מה לעשות בהם. הכנסת הבאה והממ־שלה הבאה לא ישפיעו בהם.

מה חשוב? חשוב באיזו טכניקה תיב־חרנה מזכירויות המיפלגות, וכיצד ייבחרו חברי־הכנסת.

הצבעת חברי־הכנסת של ד"ש על יוזמת סאדאת אינה אלא פרי המיקרה. אין לה שום קשר עם הכרעת 202,265 הבוחרים שהצביעו בעד ד"ש.

הוא הדין לגבי המערך. האם הצביע מישהו בעד רשימה זו כדי שתהווה אופו־זיציה ימנית למנחם בגין, בתקופה של הכרעות ממשיות על עניין השלום? האם העלה אז מישהו על דעתו כי יבוא יום ומוסדות המערך ייזמו הפגנות נגד בגין, בטענה שהוא מוכן להחזיר למצרים את פיתתי־רפיח?

איזו גיבה זאת מישהו בחודש מאי, היה הדבר נשמע כבדיחה. כיום הבדיחה היא סיעת־המערך עצמה, ואולי הכנסת כולה.

■ ■ ■

ב דיחה עגומה. בשדה־ההכרעות של יוזמת־השלום נראית הכנסת התשיעית, על מוקיונית וליצנית, קנאית וכסיליה, מטורפיה ומטופשיה, כמו קבוצת אבירים משוריינים בשדה־קרב מודרני.

הכנסת התשיעית אינה רלוונ־טית. היא שייכת לעולם אחר. היא מגוחכת.

לכן דרושות בחירות חדשות. עכשיו. מייד.

היו שסברו כי אפשר לדחות את ההכ־רעה העממית עד שתתגבש טיוטה סופית של חוזה־השלום. אז, כך סברו, יוכל העם לקבל או לדחות את הטיוטה בדרך של בחירות.

עתה מסתבר כי כלל לא נגיע לטיוטה של חוזה־שלום, כל עוד מכהנות ממשלה זו וכנסת זו בתפקידיהן. מבחינה זו צודק מר בגין בהחלט.

יש הסבורים שאין טעם לערוך בחירות, מפני שסקרי דעת־הקהל מורים כי במילא תומך הרוב הגדול בכל מעשי הממשלה. לא חשוב מה עושה הממשלה, הרוב יגיד תמיד „אמן".

זה נכון — לגבי הסקרים. אין זה נכון לגבי בחירות. כאשר מי־צגות ההכרעות הגדולות בסקירה של מערכת־בחירות, כאשר נשמי־עות הטענות בעד ונגד, עשוי הי־ציבור להתעורר מן ההיפנוזה ש־הוא שרוי בה.

אם תיערכנה עתה בחירות, יעמדו במרכזן שאלות ברורות ומשמעיות, השאלות הגדולות של חיינו. התשובות תחצינה את המחנות הקיימים. מימסדים מיפלגתיים יתפרקו, מערכים חדשים יקומו. הוויכוח יהיה מר ונוקב. אך הוא יהיה בריא ומבריא.

אם אין למר בגין העוז ללכת אל העם, יהיה זה מחובתנו לומר לו, עם כל הכבוד, שאין הוא מדבר בשם עם ישראל.

אף אחד לא יכול לתופף כמו אהרל'ה קמינסקי.
חוץ מהסטריאו שלו.

אהרל'ה קמינסקי יודע מַהו ביצוע מושלם.

כמי שנמנה על צמרת נגני הג'אז והפופ,יודע אהרל'ה כמה נסיון, ידע ומאמץ דרושים כדי להגיע לשלמות מוסיקלית שאפשר להתגאות בה.

"כאיש מקצוע", אומר אהרל'ה, "אני מעדיף את מערכת הסטריאו S.G. 2080 של נשיונל. אני מאזין למוסיקה מתקדמת מכל העולם, מתקליטים ומקסטות, וחשוב לי במיוחד לשמוע את הביצוע המדויק,ממש כמו בהופעה חיה.

כשאני רוצה להתרכז בכלי מסוים בתזמורת, או בתחום מסוים של צלילים—אני מכוון את ה-BASS וה-TREBLE, "משחק" קצת ב-BALANCE,

מוסיף VOLUME ואז אני מרגיש כאילו התזמורת מנגנת ממש בתוך החדר שלי".

אהרל'ה קמינסקי יודע בדיוק כיצד צריכה להשמע מוסיקה טובה. אחרי הכל, הוא "עושה" אותה במו ידיו.

וכשאהרל'ה קמינסקי מאזין לאהרל'ה קמינסקי במערכת הסטריאו S.G. 2080 של נשיונל, אפשר להיות בטוח שהביצוע יהיה מושלם.

National

צעד קדימה אל המחר.

S.G. 2080

רדיו AM/SW/FM/FM stereo • מגבר 108 וואט • פטיפון אוטומטי •
טייפ קסטות סטריאופוני עם "DOLBY" • זוג רמקולים 2 Way משובחים

National Panasonic and Technics are the brandnames of Matsushita Electric.

החברה הוואדוצית של בעלי „יבנה"

כונס הנכסים של חברת הבנייה „יבנה", עורך־הדין **ישראל גפני**, קיבל את הסכמת השופט המחוזי **שלמה לובנברג** לרשום בנסח הבעלות של המישרדים הערת אזהרה. הוא עשה זאת לאחר שנודע לו, לפתע, כי המשרדים רשומים על שם חברה ואדוצית בשם „דלקאר", שנציגיה הם עורכי־הדין של „יבנה" **לשעבר דן עופר וגדעון פרייטאג**. עוד התברר

מנהל סגד
„מרצדס" בזול

לו כי מנהלה של „דלקאר" הוא **אברהם לוי**, קרובם של בעלי „יבנה", **אליעזר ויעקוב סגל**, העובד ב„יבנה" כל העת.

פרט נוסף: מזכירת „דלקאר" היא מי שהיתה מזכירת „יבנה".

חברת „יבנה" היתה אחת מחברות הבנייה הגדולות בישראל. והיא הועמדה תחת פיקוחו של כונס נכסים בגלל חובות מעל 60 מיליון לירות וקשיי נזילות. עיקר החובות ל„בנק לאומי" — כ־20 מיליון לירות. תצהיר שהוגש לבית־המשפט על־ידי **יוחאי אהרוני**, מפקח רכוש ונכסים של „יבנה", מספר כי ביולי 1970 שיעבדה החברה את כל מיפעליה ורכושה ל„בנק לאומי", במיסגרת אגרת חוב להבטחת התשלום המלא של חובותיה לבנק. בסעיף 4 לאגרת החוב התחייבה „יבנה", באמצעות מנהליה, שלא למכור נכס מנכסיה ללא הסכמת הבנק, פרט למכירות במהלך העסקים הרגיל של החברה, כמו מכירת דירות שהיא בונה. במאי 1977 חתמו מנהלי „יבנה" ובעליה על התחייבות למכור לחברת „דלקאר" מוואדוץ אולם בשטח 200 מ"ר, ברחוב ביאליק ברמת־גן, ששימש כמשרדי החברה, תמורת 400 אלף לירות, וכן דירה בת 2.5 חדרים באותו מקום, ששימשה כמשרדים טכניים של „יבנה", תמורת 200 אלף לירות. זכויות הבעלות נרשמו בטאבו על שם „דלקאר"־ואדוץ, למרות שהבנק לא נתן מעולם את הסכמתו לעיסקה. לפי התצהיר בוצעה עיסקה זו תוך חריגה של המנהלים מסמכויותיהם. מנהל „דלקאר"־ואדוץ הוא קרוב משפחה של אליעזר ויעקוב סגל ועובד ב„יבנה". לכן ידע על איסור המכר. לפי הערכת שמאי מומחה, **ראובן גולדנברג**, שווי שתי העיסקות ביום ביצוען היה 1.3 מיליון לירות. התצהיר קובע כי נראה ש„דלקאר"־ואדוץ ביצעה את העיסקה שלא בתום־לב.

חקירה שעשו נושי „יבנה" בעיסקי מגהליה העלתה כי „דלקאר" היא בעלת מלון בנתניה והיא שייכת למשקיעים מצרפת בשם ג'רמיין. לבעלי „יבנה" יש עוד כמה חברות, כמו „בטונים" בע"מ, „נכסי ענגל" ו„מרצפות בת־ים". בימים הקרובים ידון בית־המישפט בבקשת עו"ד **חיים עדיני** למנות מפרק לחברה, ואז תוכל להיפתח חקירה בעסקי ואדוץ.

בינתיים נודע כי בעלי „יבנה" רוקנו את החברה מעוד פריטי רכוש, מלבד המשרדים שנמכרו ל„דלקאר". מכונית מרצדס ששוויה כ־400 אלף לירות נמכרה לפי הידוע בסכום של פחות מ־100 אלף לירות. מיגרש במרכז רמת־גן, מול „אורדע", נמכר לחנות „שולי"־נעליים תמורת 2.5 מיליון לירות, בעוד שחברת „צוק ברזל" הציעה 4 מיליון לירות תמורתו.

סגירת הדרך מחסלת ממגורה

לפני כחודש פורסם במדור זה על החלטת ועדת בניין העיר של תל־אביב לחסל את שטח רחוב 751, שליד בית „ידיעות אחרונות", ולמכרו לעיתון יחד עם מיגרש עירוני גדול, במטרה לתת ל„ידיעות אחרונות" שטח קרקע נוסף. העיריה קיבלה את הסכמת חברת „נתיבי איילון" לביטול הדרך.

אך מסתבר כי זוהי דרך הגישה היחידה למיפעל תערובות גדול של 41 ישובים במבואות ירושלים, שמחזורו השנתי הוא 220 מיליון לירות. סגירת הדרך כמוה כסגירת המיפעל, ונציגיו פונים עתה לוועדה המוזיאון לבניין העיר תל־אביב, כדי לערער על ההחלטה.

ירידה בייצוא הפרחים

ייצוא הפרחים לעונה הנוכחית (פברואר—מאי) יסתכם ב־400 מיליון פרחים. התחזית היתה 480 מיליון פרחים. גם ההכנסה תסתכם בפחות מן התחזית של 42 מיליון דולר.

גורמי הירידה הם המחסור בפרחים ישראלים בזמן המתאים, ותחרות חריפה מצד ההולנדים.

מס ריווחי הון בחו"ל

בעוד ששר־האוצר **שמחה ארליך** מעביר בכנסת תיקון בחוק, כדי לפטור לחלוטין את האזרח הישראלי מתשלום מס־הכנסה על ריווחי בורסה, כדאי לדעת מה קורה בעולם שישראל כה רוצה להידמות לו. בארצות־הברית נהוג מס של 40% על רווחים מניירות־ערך וסחורות יסוד (קומודיטים). המס יורד בהדרגה ככל שמחזיקים את ניירות הערך זמן ממושך יותר, אך הוא נשאר מעל ל־25%. גם בבריטניה יש מס בשיעורים שבין 16% ל־32%, תלוי במשך הזמן שמחזיקים ב־ניירות. גם בארצות־הברית וגם בבריטניה לא הפריע המס לפריחת הבורסה.

„נפטא" ו„לפידות" ללא יושב־ראש

יושב־ראש מועצת המנהלים של חברות „נפטא" ו„לפידות" יצא לגימלאות לפני זמן רב וחברות פועלות עתה ללא יו"ר. יתכן והדבר קשור בתוכנית הממשלה להוציא את החברות מבעלות הציבור. בתקציב המדינה החדש מופיעה קרן של 25 מיליון לירות, המיועדת לרכוש מניות של חברות הרשומות בבורסה, ביניהן „נפטא", „לפידות" ו„החברה לפיתוח מיפעלי תיירות". בידי ציבור המשקיעים פחות מ־10% ממניות „נפטא".

שילוני תמורת פת

מילחמתו של שר־האוצר **שימחה ארליך** בנציב מס־הכנסה **אליעזר שילוני** חסתיימה לשביעות רצונם של השניים. שר־האוצר הודיע כי לא יביא לממשלה בקשה לפיטורי שילוני, וכי ל־תאריך של ה־1 באפריל, שבו היה על שילוני לסיים את תפקידו לפי הודעתו הראשונה של השר, אין כל משמעות.

ללא כל קשר עם הנושא הזה, התברר בנציבות מס־הכנסה כי אין בסיס לתלונות נגד שר השיכון והבינוי **גידעון פת**, תלונות שנחקרו על־ידי חוקרי מס־ההכנסה. פירסום דבר החקירה ב„העולם הזה" היה הקש ששבר את גב הגמל והניע את ארליך להחלטה על סילוקו של שילוני.

החקירה נסבה על חשדות ששכר־הדירה המשולם בישראל על שני חדרים בבורסת היהלומים נמוך בצורה מחשידה. החדרים הם בבעלותו של אזרח אמריקאי שהוא גם חתנו של גדעון פת. השר אף ניהל בעבורו את עיסקי ההשכרה. תמורת החדרים שולם שכר של 40 אלף לירות לשנה, לעומת 300 אלף לירות לשנה המשולמות בדרך כלל עבור חדרים כאלה. שלטונות מס ההכנסה חשדו כי חלק משכר הדירה משולם בחו"ל, וכי לא משלמים עליו מס־הכנסה בישראל.

„פרידמן" מכר מיבנין ל„ישפרו"

מיפעל „ש. פרידמן" בירושלים, שהיה יצרן מקררים ועתה הוא יבואן וסוכן של חברת „סניו" היפאנית, מכר 60% מניניו לחברת „ישפרו" ב־8.5 מיליון לירות. פרידמן ישלם ל„ישפרו" דמי־שכירות בשיעור של 11% לשנה על הסכום של 8.5 מיליון לירות, כאשר שווי הנכס ייקבע מחדש כל שנה לפי המדד.

העיסקה היא, למעשה, עיסקת הלוואה של 8.5 מיליון לירות בריבית צמודה של 11%. פרידמן זקוק למימון עסקי היבוא שלו, ותכסיף הזה זול יותר מהלוואות ב־בנקים.

חברה חדשה של רכטר

צבי רכטר, לשעבר מנכ"ל סולל־בונה, הקים ביחד עם התאחדות בעלי המלאכה חברה חדשה לייצוא בשם „תומי". ל־חברה מישרדים בלונדון, בבריסל, בווינה, באמסטרדם ובניו־יורק, התאחדות בעלי המלאכה המליצה בפני חבריה למסור ל־חברה זו את עיסקי הייצוא שלהם.

יצואן רכטר
מבנייה למלאכה

רובינשטיין לעיסקי ביטוח

אהרון רובינשטיין רכש את מחצית המניות של חברת הביטוח החדשה של „קונפידנציה". החברה נוסדה על־ידי סוכנות קונפידנציה שהוקמה על־ידי ארבעה שותפים פרטיים. הסוכנות היתה

מנהל רובינשטיין
כסף בטוח

נציגת „קומרשיאל יוניון", שנכנעה לחרם הערבי, והיא עתה נציגת „לויד", ה־בריטית.

בסוכנות שותף **עמנואל לאלו**, בעל הסופרמרקט בכפר־שמריהו, שרכש לא מכבר את שטח המחסנים של מחלבות „טנא נוגה" במקומם בכוונת רובינשטיין לא להשתמש בעסקי ביטוח והוא מתעתד להיכנס גם לעסקי ייבוא של מצרכי־יסוד.

שכר ותפוקה

התעשיינים טוענים כי אינם יכולים להתחרות בשווקי חו"ל בגלל התפוקה הנמוכה של הפועל הישראלי, הנמוכה ב־שליש מזו של עמיתו הגרמני, למשל. יתכן כי הדברים נכונים, אולם האם הם המפריעים להתחרות?

פועלת בתעשיית הטקסטיל משתכרת 10 לירות לשעה, ופועל — 20 לירות. פועל איטלקי משתכר 74 לירות (לשעה, כמובן); אנגלי — 53 לירות; צרפתי — 80 לירות; שווייצי — 104 לירות; אמריקאי, בלגי והולנדי — 120 לירות, ואילו פועל שוודי משתכר 134 לירות לשעה. אם מיפעל טקסטיל ישראלי, המשלם 20 לירות לשעה, אינו מסוגל להתחרות ב־מיפעלים המשלמים פי חמש ויותר, עליו לחפש סיבות טובות יותר מאשר התפוקה כדי להסביר את אי־הצלחתו.

אם יבואו התעשיינים ויגידו כי אין משמעות לשכר הנומינאלי, כדאי לבדוק את כוח הקניה של שכר העבודה. כמה שעות על העובד להשקיע כדי לרכוש סל מזונות אחיד? סקר שווייצי העלה כי בתל־אביב יצטרך העובד להשקיע שכר של 67 שעות לרכישת הסל, בניו־יורק — 26 שעות; בציריך — 36 שעות; בדאבלין — 40 שעות ובפאריס — 54 שעות. מקום היחידי הגרוע מישראל הוא דרום־מיזרח אסיה: בהונג־קונג — 85 שעות; בסינגפור — 93 שעות ובמאנילה — 131 שעות.

בהתאם לנתוני המוסד לחקר התפוקה בישראל, עולה כי התפוקה של הפועל הישראלי היא מחצית התפוקה של פועל במערב־אירופה (9400 דולר תפוקה ל־עובד ישראלי בשנה, לעומת 18 אלף דולר בגרמניה ובשוודיה בשנת 1976). מכאן שגם שכרו של ישראלי צריך להיות מחצית משכרו של המערב־אירופי. אולם למעשה משלמים בישראל רק שישית מן השכר במערב־אירופה. מי מרוויח את שתי השישיות החסרות? התעשיינים, כמובן. הם מעדיפים להכניס את ההפרש לכיסם במקום לשלמו לעובדיהם או ל־הוזיל את מחירי הסחורה ולמכור יותר בשווקי חוצלארץ.

מכתב גלוי ל

בוקר טוב אדוני הנשיא,

כתיבת המיכתב הזה קשה לי, ואפילו קשה מאד. קודם כל אני לא רגיל לכתוב מיכתבים לאנשים שאני לא מכיר, אפילו שראיתי אותם בטלוויזיה, ובטח שלא לנשיאים ורוזנים, שכנראה אינם נמנים (משום מה) עם חברי או ידידי, הקרובים או הרחוקים (מה לעשות ?!).

אז למה בכל זאת אני כותב אליך ? שאלה טובה, אבל אני מסופק אם יש לי תשובה עליה. אני כותב אליך מתוך ייאוש גמור (זה, לפחות, ברור לי). כי בעצם אין שום קשר כלשהו ביני ובינך — אתה לא נשיאי, אני לא בחרתי בך (גם בבגין לא בחרתי, אבל העם שלי בחר, וזה דמוקרטיה, והרוב קובע וכו' וכו'). אתה אפילו (לפי כל התקנים) אויבי, שונאי, יריבי, משמידי.

ובכן, משמידי היקר, אני חושב שאני כותב אליך דווקא בגלל זה. דווקא בגלל שאתה אויבי כביכול. אני כותב אליך כדי לשכנע אותך שתצא מכל העניין הזה של השלום. חבל על הזמן. אין עם מי לדבר. אתה היית פה יומיים, אבל אני כבר שלושים שנה כאן, ותאמין לי שאין עם מי לדבר. ומאחר שאין (לי) עם מי לדבר, אז אני מנסה לדבר אתך. אני לא מאמין (אני לא עד־כדי־כך תמים) שדברי ישכנעו אותך, או משהו מעין זה. לא. אני כותב אליך כדי להרגיז אותם — את בגין, ואת ממשלתי, ואת נבחרי ואת (מה שנקרא) עמי. זה הדבר היחידי שעוד נשאר — אפשר רק להרגיז אותם, אי־אפשר לדבר איתם. (אני יודע שבזה שאני אומר את זה אני נוטל את העוקץ מכל מהלך ההרגזה, אבל אפילו זה כבר לא איכפת לי). בקיצור, אני כותב אליך כדי להרגיז אותם.

אם זה מרגיז אותך שאני כותב אליך כדי להרגיז אותם, אם זה מעליב אותך שאני משתמש בך — אתה יכול לפנות לחבר שלך בגין ולדרוש ממנו שיפסיקו להעליב אותך בעיתוני ישראל. זה הרי (מסתבר) לגיטימי ביחסי העמים שלנו. (אני, דרך אגב, הייתי נעלב מאד דווקא מזה שמישהו אומר לי שבגין הוא חבר שלי. אבל זאת כבר בעייה אישית שלך).

אתה ויועציך וכל מיני עיתונאים שביקרו פה שבוע וחצי חושבים כל מיני דברים על הישראלים. אתם חושבים שהם מטומטמים, שהם שקרנים, שהם רמאים, שהם טיפשים, שהם נוכלים וכל מיני תארים אחרים, הנותנים הסברים ראציונאליים להתנהגותם המוזרה, בעיניכם. אם זה היה ככה, באמת, לא הייתי מודאג בכלל. כי עם מטומטמים, שקרנים, נוכלים, רמאים וטיפשים אפשר להסתדר. אבל הבעייה היא שזה לא נכון. התמונה הזאת אינה נכונה כלל.

הם לא מטומטמים, או שקרנים, או טיפשים, או נוכלים — הם פשוט מטורפים. (יכול להיות שנוסף על טירופם הם גם טיפשים או רמאים, אבל אז הם מטורפים שקרנים, או מטורפים מטומטמים — אבל מה שקובע זה הטירוף).

וזאת הבעייה. אתה מנסה להבין או לשפוט אותם בכל מיני כלים ראציונאליים. ומזה יוצאות כל מיני מסקנות — כמו למשל שישראל זקוקה לזמן על־מנת להבין את המצב החדש שנוצר, או שבגין אינו די חזק, וכל מיני הסברים נבונים ויפים.

אבל (לצערי הרב) זה שטויות. הכלים הראציונאליים פשוט לא מתאימים לבדוק או לשפוט את התנהגותם של הישראלים. רק כלים פסיכולוגיים יכולים להתקרב ולבחון אותם ואת התנהגותם (ואתה, בתור ממציא „המחסום הפסיכולוגי" צריך להבין את זה).

רק כדי להמחיש לך מה אני בכלל מתכוון, הנה דוגמה חיה מהימים האחרונים:

בעצם הימים האלו, שבהם מתנהל מאבק ודיון על עצם עתידה וגורלה של מדינת ישראל ואזרחיה (הלשלום רעוע או למלחמה יציבה ?) ובכן, בעצם הימים הנוראים האלו, שידרה הטלוויזיה שלנו כתבה שבה גיראה שר בממשלת ישראל כשהוא הולך בעיר רחוקה, בניו יורק, בקור עז, בשלג של מטר, באיזה מועדון עלוב בשכונת קווינס, ומדבר לפני איזה מאה ישראלים שחיים שם, על מה ? — על פריג׳דרים ו־שואבי־אבק (אני נשבע שאני לא ממציא את זה). וזה לא הכל — הוא דיבר על פריג׳דרים ושואבי אבק באותו פאתוס עילאי ובאותה חשיבות עליונה שבה מדברים אצלנו על „מולדת", „שלום", „מיל־חמה" ו„העם היהודי". (משהו כמו „לא נוותר על פריג׳דר במאבקנו הדק למען שואב האבק!"). כן, כן — ככה בדיוק.

יאתה מתייחס אליהם כאל אנשים נורמאלים, ראציונאלים, בני־אדם לכל דבר.

זו הטעות שלך — הם לא כאלה.

בשבועות האחרונים אני נזכר כל הזמן בסיפור ששמעתי פעם מפי מורה שלי, שניסה להסביר מהו ומה כוחו של ההיגיון הפאראנואידי ומדוע לא ניתן, בשום פנים ואופן, לשבור אותו.

הוא סיפר לנו על חולה סכיזופרן אחד, שהאמין שהוא גם נאפוליון וגם חניבעל. והמורה שלי ניגש אליו ואמר לו „תשמע, אתה הרי בחור אינטליגנטי ומשכיל, ואתה יודע שנפוליון וחניבעל חיו בהפרש של כמה מאות שנים זה מזה. אז איך אתה יכול להיות שניהם ?". אז הסכיזופרן שלנו הביט במורה שלי במבט של בוז וזילזול (כאילו שהוא כאן המשוגע), ואמר לו: „הה, גם אתה קראת את הספרים שלהם..." וזהו.

אני נזכר כל הזמן בסיפור הזה, כי כה בדיוק אני מרגיש כשאני מנסה להסביר, או לשכנע, או להתווכח עם אנשים בנושא השלום. אני בא לי מצוייד בכל מיני טיעונים הגיוניים ותיזות ראציונאליות, אבל בסוף, כשנדמה לי שהצלחתי לפצח את כל הטיעונים הנגדיים, בסוף כולם, אחד אחד, ולא יוצא־מן־הכלל, כולם מביטים בי במבט של בוז וזילזול (כאילו שאני כאן המשוגע) ואומרים לי: „הה, אתה רוצה שאנחנו נאמין לערבים האלה..." וזהו.

ושלא תטעה לרגע לחשוב שזו בעייה אישית של בגין, או של איש זה או אחר. לא ולא. זו בעייה כללית.

הנה, תראה למשל מהי דעתה של מיפלגת ה־עבודה, מיפלגה מפוארת, מיפלגת שילטון לשעבר, מיפלגה שחצי־מיליון ישראלים נתנו לה את קולם. ובכן, מהי דעתה של המיפלגה הזאת בנושא השלום — מיפלגת העבדה חושבת ומאמינה שאין להעליב שרי־חוץ בעת ניהול משא־ומתן לשלום. זהו הסעיף היחידי במצע השלום של מיפלגת העבודה הישראלית — זהו הנוהל וזוהי המהות — בשביל שיהיה שלום צריך לא להעליב שרי־חוץ, ואז יהיה שלום. אם זה לא היה כל־כך עצוב, היינו שנינו צוחקים.

אני לא מנסה לטעון בזה שכל הישראלים משו־געים (אני, עדיין, לא משוגע עד כדי כך), אבל בעצם זה לא משנה. כי מה שמשנה ומה שקובע זה כיצד פועלת החברה הישראלית, המדינה הישראלית. וזו פועלת, בפירוש, כחברה מטורפת, כמדינה מטורפת.

ישראל איננה (חס ושלום) המדינה המטורפת היחידה בעולם. לא. יש עוד מדינות מטורפות — כמו לוב, למשל, או אוגנדה. אבל ישראל היא המדי־נה האחת והיחידה המטורפת באמת, מן היסוד.

כי טירופם של לוב או אוגנדה תלוי במנהיגיהם המטורפים. זרוק את אמין ואת קדאפי, ושוב לא תהיינה אוגנדה ולוב מדינות מטורפות. כי אוגנדה ולוב אינם מדינות מטורפות — לאוגנדה וללוב פשוט יש מנהיגים מטורפים.

אבל ישראל היא מדינה מטורפת אמיתית. לא בלוב ולא באוגנדה לא בחרו העמים את מנהיגיהם המטורפים. אוגנדה ולוב הן דיקטטורות. אבל יש־ראל היא דמוקרטיה. כאן בחר העם וימשיך לבחור במנהיגים מטורפים, ולא משנה אם תזרוק את בגין לים מצופה ביטון ועטוף בשק — העם ימצא ויבחר לו מטורף אחר לראשות הממשלה.

כי בזה כוחה של דמוקרטיה — המטורפים בו־חרים להם למלך במטורף.

הנה, עשרות בשנים חינכו אותנו שהערבים מבינים רק כוח מחד, ומאידך כל ויתור שנעשה יתפרש אצלם כסימן של חולשה מצידנו. משה דיין הוא נושא דגל הטיעון הכפול הזה. אבל גם לטיעון הזה אין שום אחיזה במציאות. אדרבה — ישראל היא זו שמבינה רק כוח (רק אחרי שהפסידה במילח־מת יום־הכיפורים הסכימה להסדרי־הביניים). והנה עכשיו אותו משה דיין, בעל הטיעון הנ״ל, הנה הוא עצמו אומר שאתה יצאת ליוזמת השלום שלך בגלל שאתה חלש (שכלכלתך רעועה וצבאך מוזנח). הוא זה שמפרש את הוויתור מצידך כצעד של חולשה, הוא־הוא זה שמבין רק כוח. אבל זה לא מפתיע, כי כמו שאומר המשל הידוע, בארץ של עיוורים גם שתום־עין הוא שר־חוץ.

אתה מבין — אתה ערבי. ולערבי אי־אפשר אף־פעם להאמין, ולא משנה מה הוא יעשה. לא משנה בכלל מה הוא יעשה — לערבי אי־אפשר אף פעם להאמין. זהו הבסיס האידיאולוגי היחידי והמוחלט של מדינת ישראל.

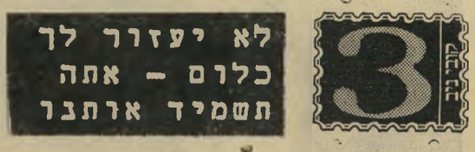
אם אתה, לדוגמה, תובע לסלק את היישובים בפיתחת רפיח — הרי זו הוכחה שאתה רוצה להש־מידנו בשלבים (אחר־כך תרצה את באר־שבע ופתח־

אבראך סאדאת

תקוה!), אבל לעומת זאת, אם אתה מוכן להישארות יישובים ישראלים בפיתחת־רפיח — אז בוודאי ו־בוודאי שאתה רוצה להשמידנו בשלבים (כי אחרת למה אתה מוותר? בשביל שעכשיו תקבל את כל סיני, ואחר־כך תרצה את פיתחת־רפיח ואת באר־שבע ופתח־תקוה!).

אתה מבין — לא יעזור לך כלום. לא תצליח לשכנע את הישראלים לעולם. כי מה שלא תעשה רק יוכיח שוב ושוב שאתה רוצה להשמידנו.

תסרב לדבר עם ישראל — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!). תסכים לדבר עם ישראל — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה — בשביל להשמידנו אתה אפילו מוכן לדבר איתנו!). תיסע לדמשק — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!). תיסע לירושלים — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה — אתה מוכן לעשות הכל כדי להשמידנו!). תתעקש — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!). תוותר — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה — אתה מוכן גם לוותר כדי להשמידנו!). תגיד שאנחנו מיפלצות — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!) תגיד שאנחנו נחמדים — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה — כדי להשמידנו אתה אפילו מוכן להתחנף אלינו!). לא תקבל את הצעותינו — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!). תקבל את כל הצעותינו — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה — אתה מוכן לכל מה שאנחנו מציעים, רק כדי שתוכל להשמידנו!).

מה עושים נגד זה? אני לא יודע.

לעיתים נדמה לי שהדבר היחידי שניתן לעשות הוא באמת להשמיד אותנו, כדי שנוכל סוף־סוף לראות כמה צדקנו כל הזמן.

לפעמים אני חושב שהם לא ינוחו ולא ישקטו עד שתשמיד אותם.

וגם פה לא יעזור לך כלום — אתה תיאלץ להש־מיד אותם, אם תרצה ואם לא תרצה. הם החליטו שאתה רוצה להשמיד אותם בכל מחיר, ואתה תיאלץ להשמיד אותם בכל מחיר — ולו רק כדי שהם יוכלו להיווכח שאכן המציאות היתה כמו שהם אמרו.

הם יכריחו אותך לשחק את המישחק כמו שהם מאמינים בו. הם יכריחו אותך להתאים את עצמך למציאות שהם המציאו. לא יעזור לך כלום — אתה תשמיד אותנו, ויהי־מה.

אני מאד מקווה שאני לגמרי טועה. אני מוכן אפילו להתפלל לאלוהים (שאני לא מאמין בקיומו) לשם כך. אני באמת מקווה שהם כולם נורמאלים ואני כאן המשוגע. הלוואי.

הם, למשל, בטוחים לגמרי (כמו שאני בטוח) שהם נורמאלים לגמרי. הם בטוחים שהם הכי נורמא־לים בעולם ורק כל האחרים, כל העולם, הם לא־נורמאלים לחלוטין.

הנה, כשאתה בא ומציע להם שלום מלא, הם מייד רצים להכשיר קרקע בפיתחת־רפיח, כמו גנבים קטנים ועלובים. הם אפילו לא מבינים כמה הם מטורפים. אין להם מושג ירוק מה שהם עושים. הם לא יודעים מה שהם עושים. אתה בא אליהם עם שלום — והם באים אליך בבולדוזרים. אז כשאתה מתרגז (ובצדק), מה הם אומרים? — שאתה לא ראציונאלי. הם נורמאלים ואתה מטורף — זה מה שהם אומרים, המטורפים האלו.

והם כולם אומרים את זה, כולם, בכל העיתונים — כולם כותבים אותו הדבר.

הם, למשל, מאשימים את העיתונים שלך בכך שהם כולם כותבים אותו דבר, כי מישהו (אתה?) אומר להם מה לכתוב.

יפה. ואולי גם נכון.

אתה יכול לקרוא את זה כאן בכל עיתון. אתה יכול כאן לקרוא בכל עיתון אותו הדבר. אבל כאן זה לא בגלל שמישהו אומר להם מה לכתוב.

לא. כאן הם כולם כותבים אותו דבר מרצונם החופשי. כאן לכולם יש אותה הדיעה, כי כל אחד כותב מה שהוא חושב, ולא מה שמכתיבים לו.

אצלך כולם כותבים אותו דבר, כי מישהו מכתיב להם מה לכתוב. כאן כולם כותבים אותו הדבר, מבלי שאף אחד יכתיב להם מה לכתוב.

פה כולם כותבים שאתם לא־נורמאלים, בגלל שאצלכם כולם כותבים אותו הדבר, כי מכריחים אותם. ואילו אנחנו (כך כותבים פה) נורמאלים לגמרי, כי כולנו כותבים אותו הדבר, בלי שמכריחים אותנו. איך זה?

בוא וניראה מהו טוב ומהו רע בעיני החברה הישראלית, מה זה חיובי ומה זה שלילי במדינת ישראל, איזה סוג אנשים מעלים כאן על נס ומה־לים, ואיזה סוג אנשים מוקיעים כאן ומגנים.

כרגע מתקיימת כאן שביתה של ימאים. אין לי מושג מה הם רוצים ועל מה הם נאבקים (את זה לא כותבים כאן באף עיתון), אבל זה גם לא חשוב. מה שכן חשוב הוא שכולם, החברה הישרא־לית כולה, מגנים אותם ומוקיעים אותם (את זה כן כותבים בכל עיתון) — אומרים שהם בטלנים, שהם מופקרים, שהם גנבים, שהם נוכלים, שהם סחטנים, שהם מחבלים בכלכלה, שהם מורידים את המוראל, שהם הורסים את המדינה — בקיצור, שהם חלאת המין הישראלי.

הם חלאת המין הישראלי, ואילו מתנחלי פיתחת רפיח הם פאר המין האנושי — עליהם אומרים כולם (כרגיל, בכל העיתונים) שהם חלוצים, שהם חרו־צים, שהם ישרים, שהם אחראים, שהם מקדמים את הכלכלה, שהם מעלים את המוראל, שהם בונים את המדינה.

הימאים הם חלאה. המתנחלים הם מיטב הנוער.

למה? כי הימאים הם אנשים עובדים באמת, כי הם עובדים בעצמם, כי הם מכניסים מיליוני דולא־רים לקופת המדינה מבלי לקבל תמורה הוגנת. בגלל זה הם חלאה.

למה? כי המתנחלים לא עובדים בעצמם, כי הם מעבידים אחרים, כי הם מוציאים מיליוני דולארים מקופת המדינה מבלי לתת תמורה הוגנת. בגלל זה הם מיטב הנוער.

המתנחלים וסרסורי הבורסה הם מיטב הנוער. הימאים ופועלי הייצור הם חלאת המין האנושי. זאת המדינה שלי, הנורמאלית.

אני באמת לא חושב שכולם פה משוגעים. אבל רוח הטירוף הנושבת מבין כל דפי העיתונות העב־רית, היא רק עדות קטנה לענן הטירוף המלווה אותנו ממעל, ולעמוד האש המטורפת שלאורו אנחנו הול־כים, לקראת תימרות העשן ונהרות הדם.

לא. לא כולם פה משוגעים. יש מטורפים, יש ציניקאים, יש רמאים, יש מטומטמים, יש מכל טוב.

אבל העיקר, רובו של העם, הרוב הדומם, הינו בחזקת עגלים מטומטמים (על־ידי הטירוף) שיהפכו (בעזרת הטירוף) לפרות סתומות המובלות (קשו־רות זה לזה בטירוף) לשחיטה, על־מנת לשמש (את הטירוף) כבשר־תותחים טעים ומזין (את הטירוף ההולך ונמשך).

הטימטום, העגליות, האטימות, הם־הם המאפיינים את העם שבתוכו אני חי. אני מרגיש כאן, על־כן, כמו חרסין בחנות פילים.

ובגלל זה אני כותב לך. אני באמת לא יודע למה. אני לא חושב שאתה הוא תיקוותי האחרונה. אני לא יודע מהי תיקוותי האחרונה.

אני כותב לך את כל הדברים (המבולבלים) האלו, וכאן יאשימו אותי מייד באנטישמיות. אבל אני לא מתרגש מזה. אם זה כל מה שיש להם להגיד — שיגידו.

יאמרו עלי, שוב, שאני שטוף בשינאה עצמית. הם, לעומת זאת, שטופים באהבה עצמית. הם כל־כך אוהבים את עצמם, שכדי להציל תלתל אחד מראשם הם מוכנים להרוג וליהרג עד הסוף. אני, לעומת זאת, כל כך שונא את עצמי שאני מוכן להקריב את כל שערות ראשי (ויש לי המון תלתלים) רק כדי לחיות.

אני אנטישמי כי אני כותב עליהם דברים רעים. שיהיה. כי אם כבר מדברים על אנטישמיות, אז לגבי, זה שהם מוליכים רבע מהעם היהודי לקראת השמדתו — זה גרוע בהרבה מאנטישמיות.

שיאשימו אותי במה שהם רוצים. לא איכפת לי. אני מוכן לכל, כדי להציל את מה שניתן.

אז למה בכל־זאת אני כותב אליך, אם הכל בעצם כבר אבוד? כי אני רוצה לשכנע אותך שאין שום צ'אנס ליוזמת השלום שלך. צא מזה. עזוב את זה. יש לך (וגם לי) עסק עם מטורפים. אין פה מה לעשות.

מה שנותר לנו לעשות (אולי), זה לנסות ולשכנע את העולם כולו שיש לו כאן עסק עם מטורפים.

וכשהעולם יבין זאת, הוא כבר ידאג לאשפז אותם, או להכניס להם איזה שוק חשמלי, או לפחות ליטול מהם את הכוח ההרסני שבידיהם, בידי המטור־פים האלה, למען הצל אותם ואת העולם כולו מהשמדה.

אני לא יודע אם הצלחתי להעביר לך את תחושתי ואת הרגשותי ואת ייאושי. אבל זה (בערך) מה שהיה לי להגיד לך.

והלוואי שאני טועה ושתצליח לעשות שלום.

השרים שלא שרתו בצה"ל

מעולם לא היתה בישראל ממשלה שכה רבים מחבריה חיי"בי־הגיוס הצל'חו להתחמק משרות מלא בצבא ישראל כמו ממשלת בגין. בסידרה זו חושף „העולם הזה" את עברם הצבאי

השני בציון

משה ניסים (משמאל) במסיבה של ח"כים (עם גדעון האוזנר)

כאשר הזוקמה ממשלת הליכוד, קמה צעקה גדולה: „זוהי ממשלה מיליטאריסטית. ממשלה שתביא את המלחמה. ממשלת גנרלים!"

היה לצעקה זו על מה לסמוך. חברי ממשלת הליכוד, עוד לפני שהגיעו לממשלה, בתקופה הארוכה שבה שירתו באופוזיציה, ניראו ונשמעו מיליטאריסטים יותר מכל גוף פוליטי אחר. מנחם בגין אינו מוכן לכנות את צה"ל בשם „צבא ההגנה לישראל," קורא לו: „צבא ישראל."

הראשון מבין המנהיגים שהשתחווה אי־פעם לדגל צה"ל, ושבכל פעם שהוא מציין את הצבא או אחת ממילחמות ישראל נשמע בקולו רעד של קדושה, היה מנחם בגין. חברי מיפלגתו, ובאחרונה גם חברי המיפלגות האחרות היושבות בממשלה, הולכים אחריו בכל הנוגע לגינונים אלה.

היתה לכך גם סיבה נוספת. מתוך 19 חברי הממשלה וארבעה סגני־השרים, נושאים שישה דרגות של רב־אלוף, אלוף ותת־אלוף. רבי־האלופים הם מי שהיו רמטכ"לים של צה"ל: סגן־ראש־הממשלה ייגאל ידין ושר־החוץ משה דיין. שלושת האלופים הם שר־הביטחון עזר וייצמן, שר־התקשורת מאיר עמית. סגן־השר מרדכי ציפורי הוא תת־אלוף.

אולם לעומת שישה אלה, מצויים בממשלת בגין שיבעה שרים וסגן־שר אחד שלא שירתו כלל בצבא, בין אם מתוך השתמטות ובין מסיבות אחרות. חלק ניכר מהמשתמטים מצא לעצמו סידור זה או אחר כדי שיירשם לו שירות צבאי מסויים קצר, כך שברבות הימים אי־אפשר יהיה להאשימו בהשתמטות ממש.

בסידרה זו יתאר העולם הזה את תולדות המיקרים האלה.

השר ניסים: סמל־דת זמני וקצין נמס

כאשר צירף מנחם בגין, באחרונה, שני שרים חדשים לממשלתו, היה ברור כי הוא מצרף אליה שני ניצים מובהקים, שיתמכו בו בכל מהלכיו. האחד הוא חיים לנדאו איש חירות, והשני משה בנימין ניסים, איש המיפלגה הליברלית. אולם, למרות ניציותו המוצהרת של ניסים, ולמרות הכרזות שונות שלו לפני ההצטרפות בממשלה, שפירושן היה שמילחמה עדיפה על פני „ויתורים", ניסים הוא בעל עבר צבאי מפוקפק שעורר עליו בשעתו את זעמם של אנשי־ביטחון, ובראשם שר־הביטחון דאז דויד בן־גוריון, ואף את חמתם של אנשי מיפלגתו שלו, המיפלגה הליברלית — או, בגילגולה הקודם, מיפלגת הציונים־הכלליים.

הישיבה שלא היתה

ב־1958 לחץ אברהם קריניצי המנוח, מי שהיה ראש עיריית רמת־גן על המיגיע המנוח של הציונים־הכלליים, יוסף ספיר להכניס את משה בנימין ניסים לרשימת המועמדים הריאליים של מיפלגה זו לכנסת הרביעית. קריניצי רצה בניסים על תקן של „ספרדי תורן", מרבית תושבי רמת־גן היו באותם הימים מבני העדה העיראקית, וקריניצי רצה כי מיפלגתו, שלא היה לה אז אף חבר־כנסת ספרדי אחד, תרכב אף היא על הגל הספרדי. היו לקריניצי כמה נימוקים ששיכנעו את ספיר: ניסים היה בנו של הרב הראשי הספרדי של ישראל, דבר שיכול היה למשוך קולות דתיים רבים, והוא היה עורך־דין צעיר, בן 24 בסך־הכל, והיה צריך למשוך קולות רבים מקרב האינטליגנציה הצעירה.

ספיר הסכים, הפעיל לחצים על עסקני מיפלגתו שזעמו על תחיבת הנטע הזר לתוך מיפלגתם, והצליח להכניס את ניסים לאחד המקומות הראשונים ברשימה.

אולם אחרי הגשת רשימת־המועמדים לכנסת, החלו מתגלים לפתע פרטים בלתי־נעימים על הכוכב החדש של הציונים־הכלליים. לפתע התברר כי הוא לא שירת כלל בצה"ל.

הראשון שהגיב על־כך היה שר־הביטחון וראש־הממשלה, דויד בן־גוריון, שעמד אז בראש מיפלגת פועלי ארץ־ישראל. בן־גוריון היה אבי ההחלטה על שיחרור בני־ישיבה מצה"ל. הוא חשב אותה נכונה עד יום מותו, וממשיכי דרכו רואים אותה כנכונה עד היום. אולם משום שהיה אבי החלטה זו, ומשום הביקורת הציבורית שנמתחה עליו בשל כך מעברים שונים, היה בן־גוריון רגיש, יותר מכל אחר, לניסיונות של צעירים דתיים שאינם בני־

הראשון לציון, יצחק ניסים: לא אהב צל"פות

ישיבה אמיתיים, להשתמט מן השירות הצבאי בטענה כאילו הם בני־ישיבה.

אחרי שהועלתה מועמדותו של ניסים לכנסת, התברר פיתאום כי גם הוא וגם אחיו הבכור ניצלו את העובדה שהם בניו של הרב הראשי הראשון־לציון, והשתמטו מצה"ל למרות שלא היו בני־ישיבה. אחיו של ניסים, משה בניהו ניסים, שברבות השנים השמיט את השם ניסים משמו כדי שלא יקשרו אותו עם אביו, טען כי הוא רבה של ישיבת בית־זית שבסביבות ירושלים. באותה תקופה עבד ניסים גם כמזכירו המדעי של נשיא המדינה דאז, יצחק בן־צבי המנוח. מאוחר יותר, אחרי פטירת בן־צבי, הפך בניהו יושב־ראש המכון ליהדות ע"ש בן־צבי באוניברסיטה העיברית בירושלים. רק לאחר חקירות התברר כי בבית־זית לא היתה כלל ישיבה, ולכן לא היה בניהו יכול להיות הרב שלה. אז טען בניהו כי הוא תלמיד בישיבת שערי ציון בירושלים.

והיה לו על מה לסמוך. אחיו הצעיר ממנו הצהיר אף הוא בפני שילטונות־הביטחון שהוא תלמיד ישיבת שערי ציון. פקידי לישכת־הגיוס, ששיחררו את משה בנימין ניסים, הסתפקו בהצהרתו של בן הרב הראשי לישראל, ולא בדקו אותה כלל.

קצין נמס

אי יו בדקו, הם היו מגלים כי משה ניסים, ומאוחר יותר אחיו בניהו, אומנם היו רשומים באותה ישיבה קטנה בירושלים, אשר ראשיה לא העזו לגלות את האמת ולפגוע במישפחת הרב הראשי. אולם איש מבני־הישיבה לא ראה בה את פרצופיהם, לפחות לא בישיבה עצמה.

באותה תקופה היה משה ניסים תלמיד מן המניין בפקולטה למישפטים באוניברסיטה העיברית בירושלים, תלמיד ככל התלמידים הדתיים והחילוניים, שלמדו שם, מילבד הבדל אחד קטן: שאר התלמידים באו לאוניברסיטה אחרי שסיימו את שירותם הצבאי ומילאו את חובתם למולדת. משה בנימין ניסים יכול היה להתחיל בלימודיו כבר בגיל 18.

כאשר קמה הסערה הציבורית סביב הכנסתו של ניסים לרשימת הציונים־הכלליים לכנסת, נבהלו ניסים וראשי מיפלגה זו. הם כבר לא יכלו להוציא את שמו של ניסים, אולם חששו כי התגובה הציבורית החריפה תתבטא בקלפי. בהס־כמת ניסים ומישרד־הביטחון הוא חוייל למיספר חודשים לצה"ל, למרות שאין מגייסים מועמדים־לכנסת לשירות סדיר, אפילו לא לשירות מילואים. באותה תקופה לא היתה עדיין בידי ניסים ההסמכה הרישמית שלו כעורך־דין. הוא גוייס למשך שלושה שבועות לחיל־האוויר, קיבל דרגת סמל, ומונה כסמל־דת באחת מיחידות החיל. מפקדיו קיבלו הוראה לתת לו חופשה מיידית ותמידית, בגלל היותו עסוק במערכת־הבחירות. כעבור שלושה שבו־עות, כשכבר היתה בידיו ההסמכה כעורך־דין, הועבר ניסים מחיל־האוויר לפרקליטות הצבאית, קיבל דרגת קצונה מבלי לעבור קורס קצינים, ומונה כקצין־מישפטים, שוב בחופשה תמידית.

כארבעה חודשים אחרי שחוייל הקצין משה ניסים לצה"ל, הוא נבחר לכנסת, וצה"ל נאלץ להיפרד ממנו.

אולם קשה לטעון כנגד ניסים כי לא היה לו קשר נפשי לצה"ל ולמילחמות ישראל, עוד לפני שגוייס. כשהיה בן 18, הגיל שבו מתגייס כימעט כל צעיר בישראל לצה"ל, הוא כבר כתב את נאומי אביו, רב, עסקן דתי קיצוני, בעל עסקים נרחבים למימכר בדים. כאשר הורה הרב הראשי דאז, עוזיאל, לגבאי בתי־הכנסת להקפיד כי ביום העצמאות ייאמר הלל לכבוד קום המדינה, יצא נגדו הרב ניסים, הציע ב־נאום, שכתב בנו משה, לומר, במקום הלל, את קינת תישעה באב מתוך תהילים ע"ט: „אלוהים, באו גויים בנחלתך, טימאו את היכל קודשיך, שמו את ירושלים לעיים, נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף השמיים, בשר חסידיו לחיתו ארץ. שפכו דמם כמים סביבות ירושלים, ואין קובר. היינו חרפה לשכנינו, לעג וקלס לסביבותינו."

סיפור בדים

מ אוחר יותר נבחר ניסים כרב הספרדי הראשי, דיעותיו שונו והות־אמו לדיעות המפד"ל. גם אצל בנו חל שינוי: הוא הפך מילייטאריסט קיצוני, מה שלא הפריע לו להימנע מלשרת בצה"ל, ולנהל את עיסקי הבדים של אביו, בד־בבד עם לימודי המישפטים שלו. אז החל לפתע הרב הראשי ניסים לקרוא לצה"ל, השכם והערב, להילחם ולשחרר את הכותל ה־מערבי. נאומיו של הרב נכתבו על־ידי בנו הסטודנט־הסוחר, משה בנימין.

אחרי שנבחר אביו כרב־ראשי, עמד משה ניסים בראש מילחמת אביו נגד שיכונו בבית מסויים בירושלים. לרשות הרב ניסים הועמדה דירת־שרד חדשה ומפוארת, ש־נבנתה בכסף רב שנלקח מתקציב־המדינה ומתקציב העדה הספרדית בירושלים. הדי־רה היתה קומה שלמה בבניין חדש ברחוב ז'בוטינסקי בירושלים. שאר קומות הבניין נועדו לבית־מידרש לרבנים ולבית־כנסת מפואר. דירה זו הוכנה עבור הרב הראשי הספרדי הקודם, עוזיאל, שלא הספיק להתגורר בה.

ניסים ואביו לא רצו בדירה זו. הנימוק הראשון שלהם היה כי הדירה נמצאת ברחוב הקרוי בשמו של מנהיג בית"ר, זאב ז'בוטינסקי. קשה להניח שאילו נזכר מנחם בגין בפרשה זו היום, היה שש לקבל את ניסים לממשלתו.

קרוב לגבול

א חרי שנימוק זה לא התקבל אפילו על דעת בן־גוריון, העלו האב והבן ני־סים נימוק חדש, שלמרות הזעזוע שגרם התקבל בסופו של דבר. נימוק זה מסביר גם את המנטאליות של האב, ששני בניו לא שירתו כראוי בצה"ל, ואת זו של הבן עצמו: לדיברי ניסים ואביו, רחוב ז'בו־טינסקי נמצא לא הרחק מחומת העיר העתיקה, ומשם יכלו הירדנים לצלוף על בית הרב הראשי.

כל ילד בירושלים יכול להצביע על מאות דירות בעיר שהיו קרובות לגבול של 1967 יותר מאשר הדירה שברחוב ז'בוטינסקי, אולם כדי לשמור על שלום־בית ועל שלום הקואליציה, החליטו אז למצוא עבור הרב הראשי הספרדי ובנו וילה, ארמון של ממש, בטלביה, ליד ביתו של שר־החוץ. אותה וילה עלתה אז ל־משלם־המיסים סכום־עתק לפי מושגי אותם הימים: 90 אלף לירות. לשם השוואה:

משה ניסים*: לא אהב את ז'בוטינסקי

דירת־השרד של שר־האוצר דאז עלתה לקופת המדינה רק 50 אלף לירות, שהיה גם הוא סכום־עתק.

אולם ניסים ואביו, הראשון־לציון, לא הגיעו לדירת־השרד מצריף רעוע. היתה להם דירה גדולה ברחוב דויד ילין בירו־שלים. את הדירה השכירו השניים ב־9000 לירות דמי־מפתח, ובשכר־דירה של 400 לירות לחודש.

השר משה ניסים עצמו סירב להגיב השבוע על גילויי העולם הזה. כל מה שהיה מוכן למסור: „אני שירתי בצה"ל, ואין לי יותר מה לומר." על הטענות כי שירת־לא־שירת רק כמה חודשים, ואף זאת בגיל מאוחר; כי בשעה שבה לחמו בני־גילו הוא ניצל את הזמן ללימודי מישפטים ולמימכר בדים, וכי מעולם לא היה תלמיד ישיבה — סירב ניסים להגיב.

(כתבה ראשונה בסידרה)

מאיר בניהו (הרב טולדנו): לא אהב ישיבות

* בין „העיתונאית המיצרית" סנא חסן והשר אליעזר שוסטק.

ההרשמה לאליפות ישראל ב־
ש ש־ב ש

מטעם **השולם הזה** נמשכת

הזוכה בתחרות יזכה בפרסים יקרי־ערך

שחקני שש־בש מכל רחבי הארץ מוזמנים בזאת
להרשם לתחרויות המוקדמות אצל מירי,
טלפונים: 03־230856, 03־247428

חוק וסדר?

בכל שתפנה, בעיר כולה — חונה רכב ליד התחנה.
חונה ומונע בעדך לעלות בנוחיות לאוטובוס.
מוכרחים לעשות משהו להנהגת חוק וסדר בכבישים.

ת ו ד ה

...רים מוסכמים

...מוח, שעבר בשבועיים האחרונים על המדינה, ...שקרים מוסכמים. כל כלי-התיקשורת חזרו על ...הרף, עד כי נדמה לאזרחים כי אלה הם דיברי-אמת ...ם מאליהם.
...ה יבחן „העולם הזה" כמה מן הטענות האלה.

● „היוזמה נמשכת"

„שום דבר לא קרה. יוזמת־השלום לא מתה. היא נמשכת בצורה אחרת."

יוזמת אנוואר אל־סאדאת, שהחלה בחודש נובמבר, מתה. מה שקורה עכשיו הוא דבר שונה לחלוטין.

יוזמת־סאדאת היתה מבוססת על האמונה כי ניתן במכה אחת („הלם חשמלי") להתגבר על המחסומים הפסיכולוגיים והמעשיים, שמנעו שלום בין ישראל והעולם הערבי.

הכוונה היתה להביא שינוי טוטאלי במצב הרוחני והמעשי, על־ידי שורה בלתי־פוסקת של מצבים דרמאתיים. סאדאת האמין (בצדק) כי משא־ומתן רגיל, בשיטות הרגילות של מקח־ומימכר, סחבת ומילחמת־עצבים, לא ישנה את האווירה הנפשית במרחב, ועל כן לא יוליד שלום של ממש. לכל היותר יביא שביתת־נשק או הסכם־ביניים נוסף.

היוזמה מתה ברגע שהסתבר כי ממשלת ישראל אינה מתכוונת להשיב על המחווה של סאדאת במחווה גדולה משלה, אלא ממשיכה בשיטות הנושנות של מקח־וממכר, סחבת ומילחמת־עצבים. התנופה הדרמאתית, שהיתה יכולה לשנות את המצב מעיקרו, נעצרה. זוהי ההזדמנות ההיסטורית שהוחמצה ואבדה.

● „דרוש זמן"

„היה זה נאיווי לצפות לכך שסיכסוך כה ממושך יושב בתוך כמה ימים או שבועות. מילחמת קוריאה, למשל, הסתיימה בעיירה פאנמונג'ון, אחרי משא־ומתן שנמשך כשנתיים."

היה זה נאיווי לחשוב כי מילחמת ישראל־ערב יכולה לבוא לסיומה בדרכים הרגילות של משא־ומתן ארוך ומייגע. סיכסוך זה הוא מייוחד־במינו ורק יוזמה דרמאתית, כמו זו של אל־סאדאת, יכולה להתגבר עליו.

בפאנמונג'ון דובר על סיום מילחמה קצרה, שבה היו מעורבות בעיקר שתי מעצמות גדולות זרות — סין מכאן, ארצות־הברית מכאן. הסיכסוך הישראלי־ערבי נמשך מזה שלושה דורות, והוא נוגע למאוויים, לדיעות, להרגשות ולאמונות העמוקים ביותר של העמים המעורבים בו.

משא־ומתן על קילומטר פה וקילומטר שם, מילה פה או מילה שם, כשאין הסכמה על יסודות הפיתרון, לא יביא לשלום, אלא לכל היותר לעוד הסכם־ביניים.

הסכם־ביניים כזה דומה לשלום הכולל, שיכול היה לנבוע מיוזמת־סאדאת, כשם שעכבר דומה להר.

● „ההסכם היה קרוב"

„סאדאת הפסיק את דיוני הוועדה המדינית בירושלים בדיוק ברגע שהצדדים התקרבו להסכם."

שטויות.

הצדדים בוועדה המדינית התקרבו להסכם על ניסוח חסר כל ערך, שנקרא „סדר יום" או „הצהרת עקרונות". ההסכם התאפשר תודות לוויתור על כל אמירה של ממש. כאשר שני אנשים אינם מסכימים על משהו, ניתן תמיד למצוא ניסוח ריק־מתוכן, מעורפל וחסר־

בגין וסאדאת: „לה מונד", פאריס

משמעות ששניהם יכולים לחתום עליו — דווקא מפני שאינו אומר כלום.

נייר כזה הוא החלטת מועצת־הביטחון 242, שכל צד מפרש אותו אחרת, ובניגוד גמור לפירושו של הצד השני.

כשסאדאת יצא ליוזמתו, הוא לא חיפש עוד נייר חסר־ערך כזה. כאשר נוכח לדעת כי יוזמתו שוקעת בביצה זו, נקט צעד דרמאתי כדי למנוע זאת.

סאדאת ובגין: „רוז אל־יוסף", קאהיר *

● „סאדאת הוא הפכפך"

„זה מוכיח כי סאדאת הוא אדם הפכפך. הוא לא יציב. אי־אפשר לסמוך עליו. אולי הוא קצת — — — "

זה מוכיח בדיוק את ההיפך.

מאז נאומו בכנסת, היה אל־סאדאת עקיב לחלוטין בגישתו. הוא הציע שלום מלא, עם כל ערובות־הביטחון העולות על דעת ישראל, תמורת נסיגה ישראלית מלאה מן השטחים המוחזקים והענקת זכות ההגדרה העצמית לעם הפלסטיני. הוא עמד, כמובן, על ריבונות מצרית מלאה על כל חצי־האי סיני.

כאשר נענתה ממשלת בגין ליוזמתו והזמינה אותו לירושלים, היה אל־סאדאת בטוח כי בגין קיבל עקרונית גישה זו, וכי לא נותר אלא לדבר על הפרטים. הוא נדהם להיווכח כי בגין אינו מקבל א ף א ח ד מן העקרונות האלה — לא נסיגה מכל השטחים הכבושים, לא הענקת הגדרה עצמית לפלסטינים, ואפילו לא ריבונות מצרית אמיתית על צפון סיני.

מכאן הרגשתו של סאדאת שמנחם בגין רימה אותו — הרגשה שכל המצרים המשכילים שותפים לה.

● „המצרים הם הפכפכים"

„המצרים הם עם הפכפך. יום אחד הם יוצאים מכליהם מרוב ידידות לישראלים, ולמחרת היום הם שונאים אותם. אי־אפשר לסמוך עליהם."

המצרים מגיבים על המאורעות כפי שהם מבינים אותם.

כאשר היה נדמה להם כי ממשלת ישראל נענית ליוזמת סאדאת — הם שיבחו את ממשלת ישראל. כאשר היה נדמה להם כי ממשלת־ישראל רימתה את סאדאת, הם גינו אותה. אין הם הפכפכים יותר מן הישראלים.

אגב, לא חל שום שינוי ביחסו של האיש־ברחוב במצריים לישראלים. יחס זה נשאר ידידותי ולבבי, בלי קשר למאורעות הפוליטיים. אם עיתונאי ישראלי כלשהו טוען אחרת, הוא פשוט משקר, כחלק מנחשול שטיפת־המוח.

● „המצרים הם אנטי־שמים"

„השימוש בכימוי ,שיילוק' מוכיח כי המצרים הם אנטי־שמים."

עיתונאי מצרי אחד, קשיש ומכובד, השתמש בביטוי זה. אין שום הוכחה לכך שאכן התכוון להעניק לו משמעות אנטי־שמית.

בעוד שיהודים רבים רואים בדמותו של שיילוק במחזהו של שיקספיר („הסוחר מוונציה") סמל אנטי־שמי, הרי אנגלים רבים, למשל, אינם מסכימים לכך כלל וכלל. לדעתם, שיילוק, כמו כל הדמויות הגדולות של שקספיר, הוא דמות תלת־ממדית, חיובית ושלילית כאחד.

בהשתמשו במושג זה, התכוון מוצטפה אמין לומר כי מנחם בגין רוצה בליטרת־הבשר שלו (השטחים הכבושים ביכלל, או פיתחת־רפיח בפרט) למרות שמוצע לו שלום מלא ומושלם. בעוד שהנשיא סאדאת סיכן את חייו ואת עתידו הפוליטי ביוזמת־שלום נועזת, לא קיבל דבר בתמורה מאת בגין, זולת ניסוחים חסרי־תוכן. מותר למצרי לכעוס על כך, מבלי להיות אנטי־שמי.

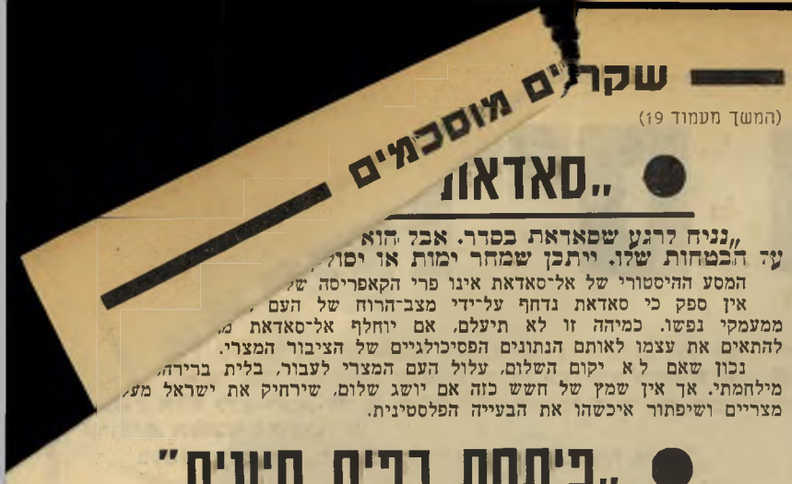
יחד עם זאת, ברור כי סטריאוטיפים אינם מתים בן־לילה, בייחוד כאשר מהפך פסיכולוגי גדול נעצר באמצע. בשעת משבר, צפות דיעות קדומות נושנות. גם מבחינה זו אין הבדל בין הישראלים („ערבי הפכפך") ובין המצרים („יהודי רמאי").

* הכותרת: „שאח אדמה!", על מישקל „שאח למלך!"

דרשו את המדריך החדש לשמוש נכון בתכשירי "וולה". ת"ד 1365, ירושלים

שקרים מוסכמים

(המשך מעמוד 19)

● "סאדאת

"נניח לרגע שסאדאת בסדר. אבל הוא עד הכבתות שלו. ייתכן שמחר ימות או יסו"

המסע ההיסטורי של אל־סאדאת אינו פרי הקאפריסה ש
אין ספק כי סאדאת נדחף על־ידי מצב־הרוח של העם
ממעמקי נפשו. כמיהה זו לא תיעלם, אם יוחלף אל־סאדאת
להתאים את עצמו לאותם הנתונים הפסיכולוגיים של הציבור המצרי.
נכון שאם לא יקום השלום, עלול העם המצרי לעבור, בלית ברירה,
מילחמתי. אך אין שמץ של חשש כזה אם יושג שלום, שירחיק את ישראל מע
מצריים ושיפתור איכשהו את הבעייה הפלסטינית.

● "פיתחת רפיח חיונית"

"היישובים בפיתחה הם חלק מן התפיסה הביטחונית של המדינה."

לא דובים ולא יער.

אין במדינה אף קצין רציני אחד המאמין כי היישובים מוסיפים לביטחון. ההנחה היא הפוכה: שהיישובים יטילו עומס נוסף על צה"ל.

אריק שרון, שהמציא את הנוסחה הנ"ל, לא דיבר כאלוף, אלא כדמגוג המבקש לזכות במעמד של מנהיג האגף הקנאי הקיצוני של הרות.

היעד המקורי של התנחלות זו — להוות חיץ בין הצבא המצרי בסיני ובין האוכלוסיה הערבית ברצועת־עזה — אינו רציני בעיתות מילחמה, ואינו דרוש בעיתות שלום.

גם אילו הסכימו המצרים כי יישובים אלה יישארו על אדמתם גם אחרי חתימת חוזה־שלום, היתה ישראל צריכה לחסלם, כי הם יהוו מקור לא־אכזב להתגרויות, לסיכסוכים ולהתמרמרות בעתיד, ויסכנו כל שלום שיושג.

● "בגין שוחר־שלום"

"גדולי העולם גמרו את הדין על מנחם בגין, כמדינאי שוחר־שלום."

גדולי העולם הסכימו ביניהם, בשעתו, שכדאי להלל ולקלס את מנחם בגין כאיש־השלום, מתוך תיקווה כי מטר זה של שבחים בינלאומיים אכן ישכנע אותו לקבל על עצמו תפקיד זה.

גם אנוואר אל־סאדאת שוכנע על־ידי ידידים בינלאומיים שזוהי הדרך הנכונה לטיפול במנחם בגין, ועל כן העריף עליו דברי קילוס וחנופה.

שבחים אלה דומים לדברים שלוחש מחזר חסר־סבלנות באוזני נערה. רק נערה מטופשת מאד תתייחס למחמאות כאלה ברצינות.

לא חשוב מה אמרו גדולי־העולם על בגין לפני שנתגלה יחסו האמיתי ליוזמת־סאדאת, אלא מה שאמרו אחרי כן.

● "תוכנית־השלום זכתה בשבחים"

"אותם גדולי העולם גם שיבחו את תוכנית־השלום של בגין."

כל הנ"ל חל גם על "תוכנית השלום".

חלק גדול מן התשבחות ("קונסטרוקטיווית"... "צעד קדימה"... "ראוייה לדיון רציני") איגן אלא דיברי־נימוסים מקובלים של מארח דיפלומטי לאורחו, או של אורח דיפלומטי למארחו. הבאתם כהוכחה לטיב התוכנית אינה אלא התחכמות, דבר שלא ייעשה בנימוסים דיפלומטיים.

חלק אחר של התישבחות נבעו מאי־הבנה. מי שלא הבין את משמעות ה"אוטונומיה" באוצר־הרעיונות של תנועת־ז'בוטינסקי, פשוט לא תפס למה מתכוון בגין. זרים רבים סברו כי זהו אכן צעד קדימה, בכיוון להגדרה עצמית ולהקמת מדינה פלסטינית. גם ישראלים רבים, וביניהם מנהיגים של תנועת־השלום, הישלו את עצמם באותה צורה.

● "עמדת ישראל מתקבלת"

"העובדה שהאמריקאים והמצרים ממשיכים במשא־ומתן מוכיחה שעמדת ישראל מתקבלת על דעתם."

היא לא מוכיחה דבר, מילבד אי־הרצון לגלות לעמים שהתיקווה הגדולה מתה.

אם יודה אל־סאדאת כי יוזמתו נכשלה, יהיה עליו להסיק מסקנות מרחיקות־לכת: להתפטר, לקבוע כי אויביו בעולם הערבי צדקו, או לעבור להכנת מילחמה חדשה. לפי שעה, אין הוא חפץ בזה. לכן הוא נאלץ להעמיד פנים כאילו השיג חלק ממה שרצה, וכאילו נמשכת יוזמתו.

ג'ימי קארטר נמצא במצב־ביש דומה. ממשלתו נכשלה בכל התחומים, והפכה עתה בארצות־הברית נושא לבדיחות. אין הוא יכול להודות בכישלון חרוץ נוסף במיזרח־התיכון. אין הוא מסוגל להפעיל לחצים על ישראל. לכן כדאי לו להעמיד פנים כאילו הדיפלומטיה שלו פועלת בהצלחה.

לבגין בוודאי כדאי להעמיד פנים כאילו הוא משתתף בהמשך מסע־שלום מוצלח.

ברגע זה עוסקת הדיפלומטיה האמריקאית בחיבור מיסמך חסר־ערך, שייקרא "הצהרת כוונות", ושיטייח את אי־ההסכמה היסודית בין הצדדים בנוסחות מעורפלות.

ההערכה האופטימית ביותר היא שמאמצים אלה יולידו, בסופו של דבר, מעין הסדר־ביניים נוסף, רופף כמו קודמיו. תמורת הסדר זה תחזיר ישראל את מרבית סיני.

● "הזמן פועל לטובתנו"

"הזמן פועל לטובתנו. אין לנו מה להפסיד."

טעות חמורה היא להניח כי אחרי כישלון יוזמת־סאדאת, יכולים הדברים לחזור לקדמותם.

אם יסיק הדור הצעיר במצריים ובעולם הערבי כולו כי סאדאת טעה, וכי ההעזה שלו לא הולידה שום דבר משמעותי, יהיו לדבר תוצאות מרחיקות־לכת.

תוצאה אחת יכולה להיות התפתחות מילחמתית. המצב עלול להתחמם, אולי ביזמה סורית, ומצריים עלולה להיגרר בלית־ברירה לקלחת חדשה. היא יכולה גם להחליט על כך מרצונה, כדי להפעיל לחץ על המעצמות וכדי להחזיר לעצמה את מעמדה בעולם הערבי.

סכנה חמורה עוד יותר היא שתתגבר התסיסה במצריים, בסעודיה ובמקומות אחרים, וכי המישטרים המתונים, הפרו־אמריקאיים, יפלו בזה אחר זה. במיקרה זה תעמוד ישראל, אחרי כמה שנים, מול מרחב חדש, תוסס, רדיקאלי ומילחמתי.

זה עתה הגיע
PENTHOUSE

December 1977 issue
Special Holiday issue
with 16 page desk calendar

הפצה בלעדית
סטימצקי

התיאטרון העירוני באר־שבע
אנדורה
דורון תבורי כאנדרי משכנע ומזעזע ב"אנדורה" של מכס פריש, מחזה שזכה באקטואליה מחודשת.
מיכאל אוחד - "הארץ"

בתיאטרון העירוני חיפה
יום א' 5.2, יום ב' 6.2
יום א' 12.2 מעלות
יום ב' 13.2 קריית אתא
בהיכל התרבות כפר־סבא
יום ד' 22.2, יום ה' 23.2
מוצ"ש 25.2, יום א' 26.2
יום א' 5.3 פרדס־חנה
יום ב' 6.3, יום ג' 7.3
מוצ"ש 11.3, קריית חיים
יום א' 12.3, קריית חיים
יום ב' 13.3, עין חרוד
יום ג' 14.3, גבעת חיים

בגין חתם בשם ש״לוק, והשר דויד לוי שם את ה־OFF על הגריל

■ הסיפור כי ראש־הממשלה **מנחם בגין** חתם על מיסמך שהגיש לו שר־הביטחון בשם „שיילוק״ עשה לו כנפיים במישרד. העובדים במישרד ראש־הממשלה, נחלקו לשני מחנות. מחנה אחד טוען כי בגין עשה כן מפני שנפגע עמוקות מדיברי המצרים, ואין לכך קשר כלשהו לשר־הביטחון. המחנה השני טוען, לעומת זאת, כי העוקץ בחתימה היה מופנה במיוחד לעבר **עזר וייצמן**. בגין התכוון לרמוז בכך לשר־הביטחון, שמא יחסם הלבבי של המצרים אליו, ובעיקר יחסו של הנשיא **אנוואר אל־סאדאת**, אינו נובע מאישיותו הקורנת של וייצמן דווקא. אלא מעמדותיו הוותרניות כלפי בניו־שיחו במצריים.

■ בגין היה שוב הכוכב התורן של מיזנון הח״כים בכנסת. כהרגלו, ישב כשמסביבו קבוצת־עיתונאים ואמר: „מעכשיו אני מדבר רק באחוזים. הרי אומרים עלי שאני שיילוק.״

■ אחר־כך סיפר ראש־הממשלה כי הוא מכיר את המחזאי הבריטי **ויליאם שייקספיר** לפני ולפנים: „בזמנו, כשהייתי צעיר והייתי יוצא עם חברי ליערות, צורת־הבילוי החביבה עלינו היתה קריאת פרקים מתוך מחזותיו של שייקספיר, ואני מוכרח להודות שדווקא אהבתי את הסוחר מוונציה.״

■ יו״ר איגוד התעשיינים, **אברהם** („בומה״) **שביט**, לא מחל לשר־האוצר **שימחה ארליך**, שקרא לו בשם „לשון בלי מוח״. שביט מצא הזדמנות לתקוף את ארליך, כינה אותו „שימחה האלבינו״, שפי־רושו שימחה הלבקן. עוד אמר שביט על ארליך: „מי ששותה שמן־קיק, שלא יתפלא אחר כך שיש לו שילשול.״ בהתכוונו להתקציב שהגיש שר־האוצר לאישור הממשלה.

■ למרות זאת הזמין בו־מה שביט את שר־האוצר למסיבת־החתונה של בתו **סימה**, שניישאה לצעיר בשם **דובי קטמון**. גם שר־האוצר הקודם, **יהושוע רבינוביץ**, נכח במסיבה.

■ הכתב לענייני ערביים של הארץ, **עודד זראי**, הגיע לפני שבועיים עם מישלחת של עיתונאים מיצריים ללשכתו של ראש עיריית תל־אביב, **שלמה** („צ׳יצ׳״) **להט**. סגנו של צ׳יצ׳, **יגאל גריפל**, לחץ את ידי העיתונאים וגם את ידיו של זראי, וברכו בערבית עסיסית. זראי הסביר לו שהוא עיתונאי ישראלי, אך גריפל לא האמין, חשב שעובדים עליו והתעקש לדבר עם זראי ערבית.

■ ח״כ **שמואל פלאטו־שרון** ממשיך להפגיז את האומה בהבטחות. השבוע, ב־מיזנון הכנסת, אמר לקבוצת־עיתונאים כי הוא מוכן לקנות על חשבונו מכונית לכל רופא שיסכים לעבוד בירוחם, בתנאי שהממשלה תוותר על המיסים. אחד העיתונאים הציע לחבריו לאתר מייד רופא כזה מבין ידידיו, שיתנדב לעבוד בירוחם רק כדי לראות כיצד שוב אין פלאטו עומד בהבטחותיו.

■ הבדיחה האחרונה על שר־הקליטה **דויד לוי**: לוי הכין עוף בגריל. התנור לא פעל, ולוי התקשר לבית־החרושת. כשנשאל על־ידי הפקיד על איזה כפתור לחץ השיב: מה זאת אומרת איזה כפתור? כתוב: OFF!״

■ בישיבת ועדת חוקה־חוק־ומישפט בכנסת קרא ח״כ המפד״ל, **יהודה בן־מאיר**, כלפי סיעת המערך: „הממשלה שהיתה שלכם!״ התפרץ נגדו יו״ר סיעת המערך בכנסת, ח״כ **משה שחך**: „כשהיינו בממשלה, אתם הייתם הפילגש של הליכוד.״ בן־מאיר לא נשאר חייב והשיב: „זה נכון, אבל עכשיו הצלחנו סוף־סוף להתחתן עם הליכוד בחתונה קאתולית.״

■ ח״כ שחל היה האיש שניהל את הישיבה המפורסמת שבה טרק ח״כ **יצחק רבין** את הדלת ויצא בזעף. השבוע הכחיש שחל את עניין טריקת הדלת והסביר: „אל״ף, רבין לא יצא את הישיבה בכעס. הוא פשוט מיהר לפגישה. בי״ת: הוא לא טרק את הדלת. הדלת פשוט לא כל־כך בסדר.״

■ המנחה **מני פאר** טוען כי מאחר וראש־הממשלה פוצץ את השיחות עם מצריים בשעת סעודה עם שר־החוץ המצרי, הרי שאם יחליטו המצרים לחדש את השיחות יעשו זאת לבטח בחודש הראמאדאן, שהוא חודש של צום.

■ מישפחת דיין נמצאת בנסיעות. ראש־המישפחה, שר־החוץ **משה דיין**, נמצא בנסיעות עקב תפקידו. **אסי דיין** חזר זה עתה מאירופה, שם שיחק בסירטו של **מנחם גולן**, קשר האודיוס. ואילו אשתו של אסי, **אהרונה דיין**, קפצה לניו־יורק לשבוע, ושבה לפני ימים אחדים לישראל. בשבת האחרונה הצליחו בני המישפחה להתארגן כך שכולם נמצאו בישראל, ונפגשו לארוחת־ערב בביתם של משה ורחל דיין בצהלה.

■ הבדרן־חקיין **טוביה צפיר** הופיע בכנס של אירגון השוטרים הבינלאומי. אורח־הכבוד בכנס היה שר־הפנים, **יוסף בורג**. טוביה עמד על הבמה וחיקה שוטרים ממחלק הסמים, התופסים חשודים בעישון חשיש. שר־הפנים הוכיח כי אינו מתמצא בסלנג הסמים ושאל את סגן־ניצב **ברוך לשם**, עוזרו של מפכ״ל המישטרה: „תגיד, מה זה נפאס?״ כשהסביר לו לשם כי נפאס הוא חשיש, שאל השר: „ומה זה צינגלה?״ לשם הסביר לו בסבלנות כי צינגלה היא סיגריית חשיש מלופפת. השיב השר: „תגיד, מאיפה אתה בעצם יודע את כל זה?״

■ בדיון שהתקיים בין שר־הבריאות **אליעזר שוסטק** לבין ראש עיריית ירושלים **טדי קולק** על מתן אישור בניית ארובה לבית־החולים שערי צדק, איבד ה־פרופסור **דויד מאיר**, מנהל בית־החולים, את סבלנותו ו־צעק: „אם כך, תנו לי רשיון לבניית ארובה כפי שאתם נותנים לבית־מלון! אחרי הכל, בית־חולים הוא בית־מלון, לא בית־זונות!״ השיב לו קולק: „אה, זה מה שאתה מתכוון לעשות מבית־החולים שלך? למה לא אמרת קודם? הייתי מאשר בניית ארובה מייד!״

■ הפסלת **אילנה גור** נסעה שוב בארץ. הפעם יוצב פסל משלה בגן ציבורי ברחובה הראשי של נהריה. אילנה לא רק פיסלה את הפסל. היא גם תרמה אותו.

חיים דרוקמן

חבר הכנסת וממנהיגי גוש־אמונים, אינו נוהג להופיע עם אשתו בפומבי. אחת הפעמים הבודדות שבהן הצטרפה שרה דרוקמן אל בעלה, היתה בעת חגיגת בר־המיצווה של מאיר, בנו של ח״כ המפד״ל יהודה בן־מאיר שהתקיימה בבית ז׳בוטינסקי בתל־אביב. רעייתו של דרוקמן, לבושה בפשטות וחובשת פיאה נוכרית, פסעה מאחרי בעלה והתגלתה כאשה צנועה ביותר, כשהבחינה בכניסה בצלם ניסתה להסתתר מפניו ואמרה: „אינני אוהבת כשמצלמים אותי.״

מרדכי צפורי

סגן שר־הביטחון, היה גם הוא אורח בחגיגת בר־המיצווה של מאיר בן־מאיר. מוטקה הגיע לחגיגה במכונית־השרד שלו, אולם שלא כאחים אחרים, לא ישב במושב האחורי, כי אם ליד הנהג, בעוד אשתו טובה יושבת במושב האחורי. אחרי שעלה לאולם שבו התקיימה החגיגה, שכללה ארוחת ערב ותיזמורת שהנעימה לאורחים חזר מוטקה, נכנס למכונית שלו ואמר: „שכחתי את אלוהים.״ הוא הוציא מהמכונית כיפה שחורה וחבש אותה לראשו.

במדינה

העם

מילחמת הקאריקטורות

הדו־שיח נכשל. תחתיו באה מיבחמת התעמולה העולמית

עזר וייצמן טס למצריים, כדי להמשיך בדיוני הוועדה הצבאית. אין בידו הצעות חדשות. אין הצעות חדשות בידי המצרים. אלפרד אתרטון עיבד בירושלים נוסח מוסכם של „הצהרת כוונות", שאינו אומר דבר (ראה להלן).

הנשיא אנוואר אל־סאדאת עומד לטוס לוושינגטון, כדי לשכנע את האמריקאים ללחוץ על ישראל ולמכור לו כמויות גדולות של נשק חדיש. ישראל מגייסת את מלוא עוצמת השפעתה בקונגרס ובכלי־התיקשורת האמריקאיים כדי לסכל מכירת נשק למצריים ולסעודיה, בטענה כי הדבר ישנה את מאזן־הכוחות לקראת המילחמה הבאה. הלובי היהודי איים שבמילחמה הבאה יפלוש צה"ל לסעודיה.

מצב של תיקו. כאשר פתח אל־סאדאת ביוזמתו ההיסטורית, לפני חודשיים וחצי, היתה אחת מכוונותיו העיקריות להגיע לדו־שיח ישיר עם ישראל, תוך הוצאת הכוחות הזרים מן המישחק. עתה, אחרי כישלון היוזמה למעשה, תולים שני הצדדים שוב את תיקוותיהם בכוחות זרים, כמו מימים ימימה.

הדברים האמיתיים שוב אינם מתרחשים בירושלים ובקאהיר, אלא בוושינגטון. מה מתרחש בשדה־מערכה זה? ידו של מי על העליונה?

נראה כי בדעת־הקהל האמריקאית נוצר מצב של תיקו. הדבר בא לידי ביטוי בשתי קאריקטורות שפורסמו השבוע, יום אחרי יום, על־ידי שני הקאריקטוריסטים הידועים ביותר בארצות־הברית.

הראשונה, פרי דו של הרברט („הרבלוק") בלוק, המייצג את הלובי היהודי הוותיק, מראה את הקיצוניים העריביים לוחצים על אנוואר אל־סאדאת. הלוחץ מצידו על מנחם בגין המיסכן. שואל סאדאת את בגין: „מדוע אינך יכול להיות גמיש יותר?"

השנייה, פרי ידו של ביל מולדין, מי שהיה שופר החיילים הקרביים במילחמת־העולם השנייה, וכיום נציג הכוחות הליברליים הצעירים, מראה את בגין בדמותו של ספינכס חצוב מאבן, נוקשה כגרניט. בין שתי קאריקטורות אלה נערך, עתה, הקרב.

מדיניות

בלה־בלה־בלה

„שני הצדדים מסכימים שהם מסכימים על מה שהם מסכימו..."

סוכניו של משה דיין, השולטים בעיתונות הישראלית, הודיעו על הניצחון הגדול של שר־החוץ, שוחר־השלום. במאמץ כביר הצליח להגיע לנוסח מוסכם של „הצהרת עקרונות", והדרך לשלום נסללה.

הנוסח המוסכם בין דיין לבין אלפרד אתרטון, שהושאר על־ידי שר־החוץ האמריקאי במרחב כדי להדביק ביחד את שיברי יוזמת־השלום, דיין מקווה, כך נאמר, כי אתרטון מייצג גם את המצרים, כך שההסכם הוא מלא. השבוע טס אתרטון לקאהיר, כדי להראות לאנוואר אל־סאדאת את המלאכה המפוארת, ולקבל את אישורו הרישמי.

ארבע בריחות. הרעיון של „הצהרת עקרונות" (או „הצהרת כוונות") נולד בבית־מידרשו של אל־סאדאת עצמו. הוא נועד לקבוע מראש שישראל מסכימה לשלושת עמודי־התווך של יוזמת־סאדאת: חזרה לגבולות ה־4 ביוני 1967, הענקת הגדרה עצמית לעם הפלסטיני, שלום מלא עם ערביות־ביטחון. אחרי שני הצדדים יסכימו על עקרונות אלה, יוכלו לגשת — לדעת אל־סאדאת — למשא־ומתן על הפרטים (ראה עמודים 20—19).

המיסמך שנולד במאמצי דיין—אתרטון נראה כקאריקטורה של רעיון זה, פאר־רודיה משעשעת של הומוריסט.

הרבלוק: „מדוע אינך יכול להיות יותר גמיש?" מולדין: הספינקס

בינתיים: תיקו

על־פי ההדלפות של אנשי־דיין, הוסכם על הסעיפים הבאים של ההצהרה.

● „שני הצדדים יכוננו יחסי־שלום בהתאם לחוזה־שלום שייחתם ביניהם."

מישפט זה אינו אומר דבר. אפשר היה לכתוב: „שני הצדדים מסכימים לעשות שלום לפי השלום שיוסכם ביניהם."

● „תבוצע נסיגה של כוחות ישראליים משטחים שנכבשו בשנת 1967 לגבולות בטוחים ומוכרים על כל הצדדים."

זוהי חזרה מילולית על המילים שהופיעו בהחלטת מועצת־הביטחון 242, ששני הצדדים הסכימו לה לפני עשר שנים.

המצרים טענו תמיד כי הכוונה היא לנסיגת כל הכוחות הישראליים מכל השטחים שנכבשו ביוני 1967. ממשלות־ישראל טענו תמיד כי הכוונה היא לנסיגת חלק של הכוחות מחלק של השטחים. בגלל חילוקי־דיעות אלה לא הושג השלום במשך עשר שנים, ופרצה מילחמת יום־הכיפורים. הסעיף הזה משאיר את כל חילוקי־הדיעות על כנם.

לשון אחרת: לא הוסכם דבר. הכל נשאר כמו לפני עשר שנים.

● „כינון השלום והיערכות הצבאות יעשו בהתאם להחלטות מועצת־הביטחון 242 ו־338."

ההחלטה 242 נתקבלה ב־1967 על־ידי שני הצדדים. ההחלטה 338 נתקבלה ב־1973 על־ידי שני הצדדים.

פירוש הסעיף: שני הצדדים מסכימים שהם מסכימים על מה שהם הסכימו מזמן.

● „ייפתח פיתרון לבעייה הפלסטינית. הפיתרון יכיר בזכויותיהם של תושבי יהודה, שומרון ועזה (או באנגלית: הגדה המערבית ורצועת־עזה) להשתתף בדיונים על הגדרת עתידם, שבהם ייטלו חלק גם ישראל, מצריים וירדן."

סעיף זה הוא חדש. תוכנו: אפס.

אין בו זכר ל„עם" פלסטיני. אין בו זכר לזכויות מיליון וחצי הפלסטינים הפזורים במרחב. אין בו זכר להגדרה עצמית.

הזכות „להשתתף בהגדרת עתידם", הניתנת ל„תושבים", היא חסרת־משמעות. ממשלת־בגין תטען, בצדק, כי נוסח זה מתאים להצעת ה„אוטונומיה" שלה, שאינה אלא תוכנית לציפוף הגדה והרצועה לישראל, תוך הבטחת ניהול־עצמי לתושבים הערביים.

הפיסקה על „דיונים על הגדרת עתידם", שבהם ישתתפו „גם ישראל, מצריים וירדן", פירושה המעשי הוא שכל העניין נידחה לתקופה בלתי־מוגדרת, ואז ייפתחו דיונים שבהם ידברו הכל על הכל. בינתיים תמשיך ישראל לשלוט בשטחים, ותוכל לבצע בהם שיכונים והתנחלויות בממדים נרחבים, תוך סיפוחם המעשי לישראל.

ההישג: אפס. אם תתקבל „הצהרה" זו, תהיה זאת תבוסה מונומנטלית לאנוואר אל־סאדאת וחיסול יוקרתו בעולם הערבי, וגם בשיכבה המשכילה במצריים עצמה. ייתכן כי קבלת ההצהרה גרועה מאי־קבלתה. כי קבלתה תוכיח לעיני עשרות מיליוני ערבים שיוזמתו של אל־סאדאת נכשלה כישלון חרוץ, וכי תמורת מעשהו ההיסטורי הנועז הוא השיג, בדיוק, אפס. כך בדיוק ניבאו אוייביו מראש.

השבוע היתה השאלה: האם יסכים אל־סאדאת להעמיד פנים כאילו יש ערך ל„הצהרה" כזאת, וישתתף בקומדיה, או שיודה כי זהו נייר חסר־ערך?

שאלה שנייה: האם יסכים חוסיין, מלך ירדן, להצטרף לקומדיה זו? התחזית היא מיידית: שלילית.

השאלה השלישית, והעיקרית: כמה זמן תימשך קומדיה זו, והאם תסתיים הטראגדיה?

יחסי־חוץ

קול מן הקבר

מדוע הרגיז מיכתבו של האמפריי המת את אנשי בגין?

בין המשתתפים בפסטיבל הגדול לקראת מותו של יוברט האמפריי, בלט גם מנחם בגין. הוא המטיר מחמאות על ראשו הקצוב של הסנאטור הגוסס, שהספיק לשמוע את כל נאומי־ההספד על עצמו בעודו בחיים. בגין לא הותיר ספק כי האמפריי הוא ידיד גדול, נאמן ויקר של עם־ישראל.

לכן הופתעו אנשי בגין בצורה בלתי־נעימה כאשר נסתבר להם, השבוע, כי האמפריי מפנה אליהם מן הקבר כמה דברים קשים. הם הועלו בצורת מיכתב ש־כתב הסנאטור לבגין ערב מותו, ב־11 בינואר, שבוע לפני שנשיא מצריים הת־ליט להחזיר את מישלחתו מירושלים לקאהיר.

„אולם". האמפריי נקט במיכתבו את אותה השיטה שבה התרגלו כל מנהיגי העולם לטפל במנחם בגין (ראה עמודים 20—19): לעטוף את הגלולה המרה של דברי־תוכחה במעטה עבה של דברי־הלל אישיים ולאומיים. הצרה היא שבגין רגיל לקלוט את דברי־ההלל ולהתעלם מן התוכן של הדברים.

אחרי שהעלה על נס את בגין („מנהיגות אמיצה... התרשמות עמוקה ממך... האיש הנכון במקום הנכון בזמן הנכון...") בא ה„אבל" הגדול של האמפריי.

„אולם, ידידי, איננו יכולים להניח את הגביע מפינו* מבלי לעשות את אשר יש לעשות..."

משמע: בגין אינו עושה מה שיש לעשות. מהו?

„כאן עלי לעבור לעניין ההתנחלויות הישראליות הקיימות בסיני. אני מבין כי ישובים אלה חשובים במיסגרת צורכי־הביטחון הנוכחיים של ישראל. אולם צריכה להיות דרך לגבש תוכנית לניהול ישובים אלה במשך תקופת המעבר לריבונות מצרית מלאה, כשם שצריך להיות פיתרון קביל ויעיל לגדה המערבית... מי שרוצים לראות בפיתרון הבעיות הקשות האלה יודעים שדרוש זמן ויש צורך בוויתורים מצד כל הצדדים, מעבר לעמדות המוצהרות הקיימות."

המילים המודגשות אינן מודגשות במקור, אף כי ברור כי עליהן הדגש. האמפריי קרא לבגין להעביר, אחרי תקופת־מעבר, את הריבונות המלאה על פיתחת־רפיח למצריים, כך שהמשך קיום היישובים שם יהיה תלוי ברצון הטוב של המצרים. הוא גם קרא לוויתורים בגדה המערבית, אף כי הדגיש כי אינו תומך במדינה פלסטינית עצמאית לגמרי.

אזהרה אחרונה. אין ספק שבגין עצמו הבין את המיכתב כביקורת חמורה עליו. כי עם פירסום הקטעים הראשונים ממנו בעיתונות האמריקאית, פתח המימסד היהודי האמריקאי, המשועבד עתה כולו לבגין, בהתקפה פרועה על ג'ימי קארטר. הנשיא, כך נאמר, הוא שלחץ על האמפריי לשגר מיכתב זה.

הדבר הוכחש מייד. אין שמץ של הוכחה לכך שהמיכתב אינו מהווה מה שהוא מתיימר להיות: צוואתו של ידיד נאמן של ישראל, שידע כי הוא עומד למות, ושהחליט לשגר מן הקבר אזהרה חמורה אחרונה למנחם בגין ולאזרחי ישראל.

הסנאטור האמפריי
צוואה לא־נעימה

* הפסוק לקוח מן הברית החדשה. ערב צליבתו ביקש ישוע הנוצרי מאלוהים „להעביר את הגביע המר הזה משפתותי". השימוש שעשה האמפריי בפסוק זה מוזר, מאחר שכאן אין הכוונה לגביע מר, אלא דווקא לגביע מתוק. הסנאטור המנוח היה מפורסם כאיש רב־מלל, אך מעולם לא הצטיין בסיגנונו.

מוכרים את הדגל!

ה יאכטה הקטנה והלבנה שהפליגה מהמעגן הצבאי של גמל חיפה, משכה אליה בשבת האחרונה את תשומת־לב עשרות הימאים שהיו על סיפון האוניות הישראליות המושבתות במפרץ חיפה, מחוץ לנמל. כשהתקרבה היאכטה לעבר אוניות אלה, גברה סקרנותם של הימאים שהצטופפו על הסיפונים עוד יותר. במהרה הם זיהו את המנוע אותה כשלמה אראל, מי שהיה מפקד חיל־הים וכיום מנכ"ל איגוד חברות הספנות, שנגדו שובתים בימים אלה קציני ומלחי הצי הישראלי כולו.

אראל, שתחביבו הוא השייט, יצא לים בשבת האחרונה — כבכל שבת כמעט — על־גבי סירתו הקטנה. הוא התקרב לאוניות העוגנות וניסה לקשור שיחה עם הימאים. „מה נשמע, חברה? איך המוראל?" שאל. חמדמי־מוח מקרב הימאים, ויש רבים כאלה, קידמו אותו בקללות ובהנפת אגרופים מאיימים.

בדיוק באותן תנועות עויינות התקבל שלמה אראל כאשר הגיע, ביום השני האחרון, אל הבניין המיושן של בית־הדין לעבודה בחיפה. אראל, שהיה לבוש בחליפה הדורה, חולצה מפוספסת ועניבה הולמת, התנצל לפני צוות־הטלוויזיה שהיה במקום: „היתה לי תקלה במכונית, אז לא הספקתי להסתפר הבוקר." אולם את עשרות מנהיגי הימאים שמילאו כבר את מסדרונות ואולמות בית־המשפט, לא ענייינה באותו בוקר תיספורתו של האלוף (מיל.) הם היו מודאגים מהחלטת בית־הדין שעמדה להיתתן.

סכנה מאחרי מילים תמימות

ה היה לדאגתם על מה לסמוך. חברות הספנות הגישו בקשה לבית־הדין האיזורי לעבודה, להכריז — בגלל סיבות טכניות בעיקרן — על שביתת קציני הים והעובדים הדירוגיים כעל שביתה בלתי־חוקית. עד שתתברר חוקיותה של השביתה, ביקשו החברות, בעזרת סוללה מפוארת של עורכי־דין, צו־ביניים שיורה לקציני הים להפסיק את שביתתם ולחזור לעבודה. ימים אחדים קודם־לכן נתן בית־הדין לעבודה צו דומה נגד הימאים הדירוגיים, ולא היתה כל סיבה להניח שצו כזה לא יינתן גם נגד קציני הים.

ואומנם, הימאים הקצינים עשו כל שביכולתם כדי לסיים את השביתה „עם טיפה של כבוד". שוב לא נשמעו הקולות הרמים של „נראה להם". „נכניע את צ"ם" או „יישפך דם בנמל". כשהעלה השופט אליעזר כנפי הצעת־פשרה, שלפיה תסתיים השביתה מייד, בורר יחידי יחליט לגבי תביעות השכר של הימאים, והמצב כולו יחזור לקדמותו כאילו לא היתה שביתה כלל, הסכימו — להפתעת הכל — הימאים הספנות, להגיע בהם לפתרון (על־ידי הבורר), מצויים: תנאי עבודה ושכר, מישמעת ומרות, תקנים בארגונית, הסדרים ומנגנון לפתרון סיכסוכים וחילוקי־דיעות, אחריות לניזוקי שביתות ועיצומים וכו'. הכרעותיו של הבורר תחייבנה את הצדדים לכל דבר ועניין, ותיחשבנה כהסכמים קיבוציים ביניהם."

מאחורי מילים תמימות אלה היתה טמונה סכנה עצומה. אילו הסכימו הימאים להצעה כובלת כזו, שפירושה חמור הרבה יותר מאשר בוררות־חובה הנוקשה ביותר.

הימאים לא הסכימו להצעה זו. גם נציג ההסתדרות, שהיא צד בסיכסוך, עורך־הדין עודד קלמרו, לא יכול להרשות לעצמו להסכים לנוסח כזה. לראשונה מזה חודשים של הסיכסוך, תמך נציג ההסתדרות, שהיה עד כה שליח של חברות־הספנות, דווקא בימאים. אפילו השופט כנפי לעג להצעה בגלוי.

עם משרד התחבורה תביא לקבלת הצעת־הפשרה וחיסולה של השביתה. רק ברוך שיפמן, עורך־הדין של הימאים הדירוגיים, היה מודאג. שיפמן הוא שועל ותיק. לפני שלמד מישפטים היה איש־ים, והמרד הגדול של הימאים הביאו לבית־הסוהר.

ואומנם, כעבור שעות אחדות של התייעצות התברר לשיפמן כי דאגותיו היו מוצדקות. לפתע התגלה כי ההתייעצות של חברות־הספנות לא היתה בינן לבין עצמן, אלא משא־ומתן עם ההסתדרות מאחורי גבם של הימאים, שאותם אמורה ההסתדרות לייצג, אשר הביא לניסוח שונה של הצעת חברות־הספנות, ניסוח חמור עוד יותר.

שופט בקיא ואמיץ

כ אשר הופיע עורכי־הדין של חברות־הספנות שוב בבית־המישפט, הם הגיעו יחד עם קלמרו. הסתבר כי שני הצדדים ישבו להם בדיון סודי וארוך שכלל התייעצויות טלפוניות עם ראשי ההסתדרות בתל־אביב ושר־התחבורה בירושלים, שתוצאתו היתה אחת: תחת שעל־פי ההצעה המקורית של חברות־הספנות, התצהיר עה שנדחתה, ימנה היועץ־המישפטי־לממשלה את הבורר יעשו זאת, על פי ההצעה החדשה, שלמה אראל עצמו ומזכיר האיגוד המיקצועי של ההסתדרות, ישראל קיסר. על הימאים, לפי ההסכם בין המעסיקים להסתדרות, היה רק לקבל את מסקנות הבוררים.

כשנדחקו כל הצדדים אל לישכת השופט אליעזר כנפי, ורמזו לו על ההצעה החדשה של אראל וההסתדרות, לא הצליח השופט לכבוש את תימהונו. אליעזר כנפי, מי שהיה פעם קצין־מישטרה, נחשב בחוגי המשפטנים כבקי מאין־כמותו בדיני העבודה. הוא אף נחשב שופט אמיץ ביותר. ואומנם החלטתו היתה מכה קשה לחברות הספנות ולהסתדרות גם־יחד, הסירה את המסווה מעל פני ההסתדרות. השופט דחה את בקשת חברות־הספנות להורות לקציני־הים להפסיק את שביתתם, ומבלי שהתבקש אף ביטל את הצו הקודם שלו, שעל־פיו היה על הימאים הדירוגיים להפסיק את השביתה. לאמיתו של דבר קבע השופט, כי ביניתיים השביתה חוקית לגמרי, ועד שלא יוחלט אחרת יכולים הימאים וקציניהם להמשיך לשבות.

אולם את ההפתעה האמיתית זרק לחלל לישכת השופט דווקא עורך־הדין של החברות, אברהם עבני. הוא ביקש מהשופט הנדהם לבטל כליל את כל הבקשות והלי־כים שביקשו חברות הספנות נגד הימאים. קריאות השימחה של הימאים והתפרצויות של אביתן: „יחי השופט כנפי!" לא יכלו להסיר את הדאגה שהתעוררה בעיקבות נסיגת החברות: „מדוע ויתרו חברות־הספנות על האפשרות לשבור את השביתה באופן חוקי? אילו קלפים מונחים בשרוולן?"

התשובה נימצאה, בעצם, בפסק־דינו של השופט כנפי. כאשר דחה את בקשות חברות־הספנות, הוא ציין כי נראה לו שהן לא הוגשו בתום־לב. השופט אומנם לא ידע על החלטות חברות הספנות והממשלה ב־

(המשך בעמוד 30)

הימאים נפלו בפח: הם נענו לפרובוקציה שנועדה להעביר את צי־הסוחר מדגל ישראל לדגל זר

וקציניהם, למרות שלגביהם היתה ההצעה בגדר כניעה מוחלטת.

אולם דווקא חברות־הספנות, אחרי התייעצויות עם מישרד־התחבורה בירושלים, סירבו לה. הן הגישו הצעה נגדית. שלפיה יקבע הבורר שיתמנה לגבי כל דבר, לא רק שכר, ולא יותר מאומה למשא־ומתן בעתיד. או, כפי שניסחו זאת חברות־הספנות: „בין העניינים שיש, לדעת חברות הספנות, להגיע בהם לפתרון (על־ידי הבורר), מצויים: תנאי עבודה ושכר, מישמעת ומרות, תקנים בארגונית, הסדרים ומנגנון לפתרון סיכסוכים וחילוקי־דיעות, אחריות לניזוקי שביתות ועיצומים וכו'. הכרעותיו של הבורר תחייבנה את הצדדים לכל דבר ועניין, ותיחשבנה כהסכמים קיבוציים ביניהם."

מאחורי מילים תמימות אלה היתה טמונה סכנה עצומה. אילו הסכימו הימאים להצעה זו היו צריכים למנות על כל ספינה בורר, אשר יכריע על כל סיכסוך בנושאי סיגרית הימאים הדירוגיים ואדם צ'יזיק, ממנהיגי איגוד קציני־הים, נשמו לרווחה. אביתן אומנם רק שמע על מרד הימאים הגדול של 1952, המרד שבו נרמסו הימאים על־ידי צבא המישטרה, אבל אדם צ'יזיק חזה את המרד מבשרו. הם קיוו שאולי ההתייעצות הפנימית של חברות הספנות

אישי־הסתדרות קלמרו
יד אחת

שובת צ'יזיק
זכרונות מהעבר

מעסיק אראל
מילים תמימות

שופט כנפי
שביתה חוקית

במדינה

היסטוריה

„יופי של (חופש) ביטוי"

שני חברי־כנסת מתנכלים לסרט שהופק על־פי סיפורו של חבר־כנסת לשעבר

אילו היו יוצרי הסרט חירבת חזעה חיים בארצות־הברית של אמריקה, היו יכולים להתברך ברעש שמעורר סירטם עוד לפני הקרנתו על מסך הטלוויזיה. שכן שם אין צנזורה על סרטים, כפי שאין צנזורה על העיתונות, וכל רעש המת־עורר סביב לסרט רק מגביר את פירסומו ומעורר עוד ועוד צופים פוטנציאליים לחזות בו.

אלא שהבמאי רם לוי וחבר עוזריו, ש־עמלו על הפקת הסרט במשך חודשים, יודעים כי ישראל אינה אמריקה. מה ש־אפשרי שם, לא תמיד אפשרי פה. ולהי־פך. סנאטור אמריקאי שהיה מנסה להציע התערבות של הסינאט בענייני הטלוויזיה, על מנת לפסול סרט מסויים לשידור, היה נחשב כמי שנשתבשה עליו דעתו. בישר־אל נחשב נבחר־העם המציע הצעות כאלה כפאטריוט. כך, לפחות, נחשבו השבוע שני ח"כים — עמוס הדר (המערך) וקלמן כהנא (פא"י) — שהציעו לגנוז את הסרט, שהופק על־פי סיפורו של הסופר והח"כ לשעבר יזהר („ס. יזהר") סמילנסקי.

„גרעיני כנופיות". הח"כים מן הקר־אליציה ומן האופוזיציה הראשית, שגם בנושאי חופש הביטוי קשה לפעמים להב־דיל ביניהם, הציעו לגנוז את הסרט, ה־עלול, לדבריהם, „לפגוע בסיכויי השלום ובמוראל הציבור". בכך חשפו לא רק את כוונותיהם הכמוסות, להנהיג בישראל אק־לים רוחני־תרבותי בדומה לזה השורר ב־רודנויות פאשיסטיות וקומוניסטיות, אלא גם את בורותם המדהימה. לפחות בכל מה שנוגע למלחמת תש"ח.

כותב ס. יזהר בסיפורו הקצר חירבת חזעה, על כיבושו של כפר ערבי אחד מני רבים, בעת המילחמה שבה השתתף כלוחם מן השורה:

„אולם, אפשר, מוטב לפחות אחרת ו־להזכיר מייד את זו אשר מלכתחילה היתה תכלית כל אותו היום, אותה ,פקודת המיבצע' מספר כך־וכך, בכך וכך לחודש, ואשר בשוליה, בסעיף אחרון, המכונה סת־מית ‚שונות', היה אמור על פני שורה

סופר יזהר
לאסור את הכל

וחצי, שאם כי יש לבצע את המשימה ב־החלטיות ובדייקנות, הרי, מכל מקום, אין להרשות התפרצויות — כך היה כתוב — והתנהגות פרועה,' וזה בא ללמדך מייד, כי יש דברים בגו, ושהכל יתכן (ועם זאת, מתוכנן וצפוי מראש). ואין להעריך נכונה סייפא נכוחה זאת אלא לאחר שתח־זור אל הרישא, ותזכור גם את הסעיף הנכבד ‚ידיעות', שהתריע מייד על סכנה מתעצמת של ‚מסתננים' ושל ‚גרעיני כנו־פיות', ושל (וזה יופי של ביטוי) ‚שליחים במשימות אויבות'; וגם את הסעיף ש־לאחריו, הנכבד ממנו, שהיה מדבר בפי־רוש על כך שיש ‚לאסוף את התושבים החל מנקודה פלונית (עיין במפה המצור־פת) ועד לנקודה פלונית (עיין באותה מפה) — להעמיסם על המכוניות ולהעבי־רם מעבר לקווינו; לפוצץ את בתי האבן ולשרוף את ביקתות החומר; לאסור את הצעירים ואת החשודים, ולטהר את השטח מכוחות עוייניים, וגומר וגומר — שכן עתה הסתבר בכמה הרבה תיקוות טוב־ת ונכוחות נטענו היוצאים שהושם על־הם כל ה‚לשרוף־לפוצץ־לאסור־להעמיס־ול־ז־לוח' הזה שיקומו וישרפו ויפוצצו ויאס־רו ויעמיסו וישלחו ברוב דרך־ארץ ומתוך מתינות שבתרבות דווקא, וזה לך אות לרוחות מנשבות, לחינוך טוב ושמא וב לגשמה היהודית, זו הגדולה..."

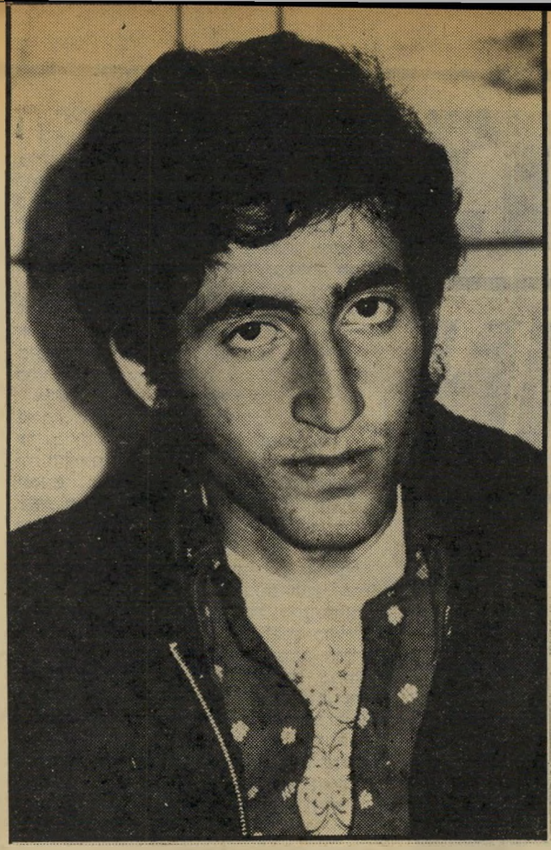
„פקודת המיבצע". גם אילו היה סיפורו של יזהר מבוסס רק על דימיונו היוצר, היה זכאי ליהנות מכל זכויות הפירסום — בדפוס ועל גבי האקרן. כך מחייבת הדמוקרטיה. במיקרה הנ"ל זכ־אית היצירה לפירסום לא כיצירת דימיון, אלא כסיפור המבוסס על עובדות היס־טוריות.

יתכן שרבים מחברי־הכנסת, החפצים בגניזת הסרט, אינם יודעים את העובדות לאשורן. בין השאר, אינם יודעים כי „פקודת המיבצע", שמזכיר המחבר־הלו־חם, מתבססת על תוכנית דל"ת של אגף־מיבצעים של המטכ"ל, שהוצאה ב־10 ב־מארס 1948 — חודשיים לפני הכרזת ה־מדינה — כתוכנית הסטראטגית הראשו־נה של צה"ל *.

נאמר בה, למשל, כי פעולות נגד ישו־בי־האוייב תכלולנה, בין השאר, „הש־מדת כפרים — שריפה, פיצוץ ומיקוש החורבות — בעיקר לגבי ישובים שאין באפשרותנו להשתלט עליהם בקביעות." או כי „שיטת התקפת־הנגד תהיה, בדרך כלל, פשיטה לעומק של כוח בעוצמה ממו־צעת של גדוד, אשר יתקוף במרוכז ישו־בים ומרכזי אוייב — במטרה להשמידם..."

אם ירצו הח"כים הדר וכהנא להמשיך בהיותם, יצטרכו לתבוע מהוצאת הספרים של הקיבוץ המאוחד להשמיד את ספריו של יזהר ולחדול מהדפסת מהדורות נוס־פות. כן יצטרכו לדרוש מהוצאת הספרים הרשמית של צה"ל, מערכות, לגנוז את

* קדמו לה שלוש תוכניות של אירגון ההגנה: תוכנית אל"ף, תוכנית בי"ת ותוכנית מאי 1946.

תיכוניסט כשר

תיכוניסט עומרד

„קורבנות פוטנציאליים של המילחמה הבאה..."

הספר חטיבת גבעתי במילחמת הקוממיות, בו מתפרסמת תוכנית דל"ת במלואה.

ואז ישרור מוראל גבוה בישראל ויכין השלום.

נוער

העסק מחפנצ'יר

„אי יהיו יידיך מגואלות בדמנו" — כתבו תלמידי שביעיות בבגין ועוררו גל של תגובות נזעמות

הרעיון נולד בשיעור תנ"ך, בכיתה י"א בב"ת־ספר תיכון חדש בתל־אביב. דני אמיר מכפר שמריהו, נכדו של מאיר וייסגל, ישב וניסח מיכתב אל ראש־הממשלה.

אנו, התחומים מטה, נאמר במיכתב, עומדים כשנה או כשנתיים לפני גיוסנו לצה"ל. כל חיינו גדלנו במדינה הנמצאת במצב מילחמה ומגיל צעיר חיינו בהכרה שמשאת נפשה של מדינת־ישראל היא לח־יות בשלום עם שכנינו. בעקבות הצהרת נשיא מצריים לפיה אפשר להגיע להסכם שלום, היינו בטוחים שהחלום הפך ל־מציאות.

„מול מדינת־ישראל עומדות שתי אפ־שרויות: החזרת השטחים שנכבשו במיל־חמת יוני 1967 וחתימת הסכם־שלום עם מדינות־ערב או המשך החזקתם של השט־חים הכבושים, דיכוי תושביהם והמשך מצב המילחמה. ממשלת־ישראל פונה לצערנו לדרך השנייה ומנציחה את מצב המילחמה.

אחינו שנפלו בארבע מילחמות נפלו בידיעה שאין ברירה, אין עם מי לדבר. אך כיצד מצפה ראש־הממשלה שאנו, שחי־נכנו שהשלום הוא ערך עליון, נצא למיל־חמה שאיננו בטוחים שאי אפשר היה למנ־ע? כיצד מצפה ראש־הממשלה שנלחם מילחמה כשאיננו בטוחים בצידקת דרכנו?

כקורבנות פוטנציאליים של המיל־חמה הבאה, אנו קוראים לראש־הממשלה לנהוג בדרך הנכונה, דרך השלום ולהביע נכונות לחתום על הסכם שלום מלא שבמס־גרתו תיסוג ישראל מהשטחים הכבושים ויובטחו זכויותיהם הלאומיות של כל ה־עמים באזור, כולל העם הפלסטיני ותוכר זכותו להגדרה עצמית. אם לא ינהג ראש־הממשלה בדרך זו, יהיו ידיו מגואלות בדמנו, דם הנופלים."

כשסיים את כתיבת המיכתב הראה אותו לחברו, חמי וייצמן. חמי הכניס תיקונים מיספר בניסוח. בהפסקה הציגו את ה־עצומה שחיברו לחבריהם. כמה מהם, שהיו מוכרים להם כקרובים אליהם בדיעותיהם הפוליטיות, חתמו על המיכתב. אחרים הי־ססו או הסתייגו. אחר־כך העבירו העתקים של המיכתב לחברים מבתי־ספר אחרים בתל־אביב, ראשון־לציון והרצליה. תוך יום אחד נאספו כמאה חתימות והמיכתב נשלח אל ראש־הממשלה.

„כואב להיות במיעוט." „פגשתי את דני אמיר בסרט," מספר נועם כשר, 17, תלמיד שביעית בתיכון עירוני ט', „הוא הראה לי את המיכתב. היו לי מיספר הסתייגויות מהנוסח, אבל הסכמתי לתוכ־נו. החלטתי להתחם."

היתה זו עצומה ספונטאנית, שנולדה בעיקבות ויכוחים בין תלמידים בהפסקות בבתי־הספר ובחוגים החברתיים שהם נוט־לים בהם חלק. „ברגע שנפסקו שיחות ה־שלום עם מצריים," סיפר אחד החותמים, אבי עומרד, 17, בן שכונת־התיקווה, תל־מיד תיכון עירוני ט', „זה נתן לנו את ההרגשה שהעסק מתפנצ'ר. רצינו לזעוק ועשינו זאת באמצעות המיכתב."

אלא שהמיכתב לא נשלח רק אל ראש־הממשלה. העתקים נשלחו לעיתונים, תוכנו הוקרא ברדיו ובטלוויזיה. מייד נולדה סע־רה של גינויים, שהחלה בשר־החינוך זבו־לון המר והסתיימה בכיתות הגימנסיות. עצומות נגדיות של תמיכה במדיניות הממ־שלה אורגנו מהירות בבתי־ספר בכל רח־בי המדינה. בבתי־הספר בהם זוהו חותמי העצומה לבגין, החל מסע של מעין ציד־מכשפות.

המורים והמנהלים בבתי־הספר התל־אביביים בהם חתמו תלמידים על המיכתב לבגין, תמכו אומנם בזכותם של תלמידים לחופש ביטוי פוליטי. אולם היו אלה דווקא חבריהם התלמידים שביקרו אותם. במק־רים מסויימים הגיעו הוויכוחים עד לחי־לופי מהלומות.

מי שנבהלו יותר מכל היו הורי התל־מידים שחתמו על המיכתב. אלה דאגו לגורל ילדיהם בבית־הספר, לחצו עליהם לבטל את חתימותיהם, לבטל ראיונות ש־כבר העניקו לעיתונות.

טענו חותמי המיכתב לבגין: „המיכ־תב הזה לא נועד להיות מישחק בפולי־טיקה. כתבנו על מה שכואב לנו. רצינו לעורר את דעת־הקהל ולהפנותה לעבר האנשים הצעירים העומדים להתגייס ל־צה"ל. כשכתבנו את המיכתב לא היינו מודעים כלל למיכתב השמיניות שנשלח לגולדה ב־1970. כתבנו את המיכתב שלנו ללא כל קשר לפרשה ההיא."

גם הפעם מצאו חותמי המיכתב את עצמם במיעוט. תיכון חדש, שהיה פעם מיבצרה של תנועת העבודה, שוב אינו כזה. בבחירות ניסיוניות שנערכו בין כתלי בית־הספר זכה הליכוד ב־40% מקולות התלמידים. שלי רק ב־8%. מול מאה ה־חתימות על המיכתב לבגין, גוייסו אלפי חתימות על מיכתבי גינוי.

„כואב לנו שאנחנו במיעוט," טוען נו־עם כשר, „זה די קשה להיות במיעוט

(המשך בעמוד 26)

טוביה אושרי, מנהיג חבורת הכרם, שותפו וידידו של רחמים אהרוני העצור מגיב לראשונה על ההאשמות המוטחות בפניו ובפני החבורה

"לא אבגוד בחברי!"

שמם של רחמים אהרוני וטוביה אושרי לא ירד מכותרות העיתונים בשנים האחרונות, כמי שעומדים בראש חבורת הכרם. שמותיהם נקשרו במעשים שונים, כולל ריכוז מערכת הבריחות הסמים בישראל, חיסול הכנופיה הצרפתית בשנות ה־60, וריכוז אחת ממערכות חמשת המאורגן בישראל.

לאחרונה נקשר שמם במידרת כתבות ב„העולם הזה", כעומדים בראש רשת ההונאה בדרום־אפריקה, שבה הוצאו שני מיליון דולאר במירמה מיחודי אותה יבשת, וכמי שעומדים בראש מערכת הונאות בנקאיות באירופה.

לפני כעשרה ימים נעצר רחמים אהרוני, ועימו התהלומן יהושע מיזרחי, יום אחרי פירסום הכתבה ב„העולם הזה" על ההונאה בדרום־אפריקה. הם חשודים בהונאה באמצעות המחאות בנקאיות לא־כשרות.

השבוע שוחח יגאל לביב עם טוביה אושרי. זו הפעם הראשונה שטוביה אושרי מסכים לשפוך את ליבו.

חזרתי ולא בדקו אותי

אני מוכן בכל רגע ללכת לגלאי־שקר, ולענות על השאלה אם בחמש השנים האחרונות הייתי מעורב באיזו עיסקה בלתי־חוקית בישראל. חמש שנים? יותר, אפילו! שום סמים! שום הונאה! אני לא חושש משום שאלה בגלאי־שקר. אתם העיתונים, מפרסמים בלי בדיקה, הורסים אנשים ומישפחות, הופכים אותנו ללא־מקובלים בחברה. היכן זה כתוב! אתם לא כותבים על אנשים שהם גבוה גב־ה, ומושחתים, יותר מכל נושא אחר ואום אחר.

עובדה היא שרחמים אהרוני לא דיבר עם שטיינקה, לא היה בגרמניה, והוא לא יודע כלום על הדברים האלה. אני בקושי מכיר את ברוך, וגם רחמים אותו הדבר. חמישה טרה טוענת כל הזמן בבתי־המישפט שהשותף של רחמים צריך להגיע ארצה וצריך להיחקר. והנה, זו הפעם הראשונה שאני חוזר ארצה ולא בדקו אותי במישטרת הגבולות. לפני שחזרתי, טילפנו אלי והזהירו אותי שלא אבוא, כי יעצרו אותי. על מה יעצרו אותי? ממה אני מפחד? ואני חוזר ארצה ובא לבית־המישפט חופשי, ויושב באולם שבו אמרה המישטרה שמחכים לבואו של השותף של רחמים, והנה השותף באולם, ואיש לא שואל אותו אף שאלה. זוהי תעודת־עניות למישטרה.

אלברט ליאני היה בארץ שבועיים, וכאשר הוא היה בארץ אני לא הייתי. כך גם לגבי עיסקת מלון קונקורד שכתבתם כאילו אני ורחמים עמדנו לרכוש אותו באי סן־מרטין. אני רק תיווכתי עבור קונים בלונדון, ולא עבורי. זה הכל שטויות, לא היתה לי שום כוונה לקנות את המלון.

אני בן 40, יליד תל־אביב. אבי עלה מתימן לפני 70 שנה והיה סוחר אמיד. בעיתונים כותבים עלי כעל שותפו וידידו הנאמן של רחמים אהרוני. ועל היותנו ראשי מה שקרוי „חבורת הכרם". רחמים נעצר לזמן־מה על חשדות בשותפות בקנוניית זיוף והברחות, בפרשיות של יהלומן יהושע מזרחי ואולי בקשר עם הונאות בדרום־אפריקה. אני מתגורר בשדרות דוד המלך בתל־אביב עם מישפחתי (אשה ושלושה ילדים גדולים), בדירה שכורה. אני תעשיין. לי ולרחמים יש מיפעל לבשר בבת־ים, המושכר לחברת וימפי תמורת כמה אלפי לירות לחודש, ומזה אנחנו חיים.

גדלתי בבית טוב. תמיד היה כסף בבית. בגיל 19, אחרי הצבא, היתה לי מסגריה בבת־ים שבה עבדו 20 פועלים. היתה לי גם מיסעדה השוקת, עד לפני שלוש שנים. ניהלתי אותה משנת 1968, אחרי־כן התגייסתי לצבא. שירתתי בחטיבת גולני. אחרי השירות הצבאי נתפס לי הגב, ולא יכולתי לעבוד בעבודות קשות כמו קודם. נכנסתי לשוק הכרמל.

אני מכיר את רחמים כבר 11 שנה. הוא גדל בשכונת־התיקווה, ואני בכרם התימנים. אני וסמים? אתה חי בהזיות, ומולעים שונים, הנלחמים זה בזה, ואולי רוצים לתת למישטרה כיוון מוטעה כדי שיעלו על אלה ובינתיים האחרים יעשו את העבודה. תראה, מי שעבריין יש לו גם הכלים להילחם במישטרה, והוא יכול גם לפתח שיטות הטעייה כאלה, להוליך את המישטרה ואת כולם אחרי מי שלא קשור בעניין. אולי הכיוון מוטעה.

הנה, כתבת שנסעתי לברזיל. אני אפילו לא התקרבתי לשם. יש אנשים במישטרה שקיבלו תקציב לעבוד עלינו, ואני יודע שגמרו את התקציב ועוד אין להם כלום. הם קיבלו עוד תקציב, ורוצים להראות הצלחה בכל מחיר. אז תופרים לי חליפה לפי מידה!

השוטר הוא קאריריסט, והוא מוכרח לתת לזה שמעליו את הסיפוק שלו. אני יודע כמה אני נקי, והמזל שלי שאני קר בנושא הזה. כי אחרת, אולי הייתי מגיב כמו שהם רוצים שאגיב. אני לא מוכן לומר יותר, כי העיתונות כבר האכילה את הציבור ומכרה לו את הסיפורים על רחמים וטוביה. לפעמים אני חושב, למה לא אקח את הרגליים ואלך מכאן? אבל אני אוהב את המדינה, למרות שמישהו זורק אותי ממנה. אולי אין לי מה לעשות כאן, וזה מרגיז אותי עד שיגעון.

לא שאלו אותי כלום!

אין לי שום עסקים בחו"ל. אם יהיו, וזה הולך לקראת זה, מס־הכנסה יידע מזה. יש לי קשרים טובים בחו"ל, וזה יוביל לפרנסה טובה. מניין יש לי 40 מיליון דולאר? אתה יודע כמה זה? אני רוצה לחיות בשקט, לגדל מישפחה. לי־

"המשטרה רוצה הצלחה!"

"סמים? אתה חי בהזיות!"

"אין לי מה לפחד!"

סיפור ההונאות

פרשת ההונאות הגדולות של הישראלים בדרום־אפריקה ובגרמניה, שפורסמה במלואה לראשונה בעיתון זה, התבססה על שיטת ההמחאה הכפולה. בעלי השיטה פותחים חשבון־בנק ומפקידים בו סכום־כסף נכבד, נאמר חצי מיליון דולאר. אחר־כך הם משיגים, באמצעות עובד הבנק, שתי המחאות בנקאיות זהות, כל אחת על הסכום המופקד בחשבון, הדומות זו לזו בכל. הם מוסרים אחת ההמחאות לאדם שאותו רוצים לרמות, וכאשר הוא בודק בבנק אם ההמחאה טובה, הוא מקבל אישור להיותה בת תוקף וכיסוי. מייד אחרי שהוא מקבל את האישור באמצעות הטלקס או הטלפון, מושכים הרמאים את הכסף מן החשבון באמצעות ההמחאה השנייה. כאשר מגיעה ההמחאה שקיבל המרומה, אין לה כבר כיסוי.

על בסיס טכניקה זו פעלה הרשת בדרום־אפריקה. כפי שכתב „העולם הזה", רחמים אהרוני וטוביה אושרי מימנו את הפעולות שהוצעו להם על־ידי צבי פאר וגרהארד שטיינקה. פאר הוא ישראלי המבלה את מרבית זמנו בחו"ל ונחשב על ראשי ההונאות הבנקאיות באירופה. שטיינקה ישב שנים רבות בכלא על מעשי שוד, ומשהשתחרר עבר להונאות „נקיות". פאר ושטיינקה קיבלו את ההמחאות הכפולות באמצעות אלברט ליאני, ישראלי חיושב במארסיי ואשר אירגן בעבר הברחות סמים מישראל לאמריקה, עבור חבורת הכרם של אהרוני ואושרי.

בשלב הראשון מכר פאר את ההמחאות הכפולות ליהודי דרום־אפריקה, עד שהמישטרה המקומית עלתה על המעורבים במזימה וחלקם נמלט, חלקם נעצר. אחרי־כן ניסו למכור המחאות כאלה באמצעות שליחים שונים, כולל ברוך (שהיה קשור עם אושרי ואהרוני בעיסקי בשר), שנעצר אף הוא בדרום־אפריקה לפני חמישה חודשים.

יהודי דרום־אפריקה מסרו תמורת ההמחאות הבנקאיות, שהיו בדולארים, ראנדים דרום־אפריקאים. את הראנדים הוציא מדרום־אפריקה ישראלי בשם פתחיה שצ'רצינסקי, חברם של רחמים וטוביה.

ההונאות באירופה נעשו בדרך שונה לחלוטין. עיקרן היה הפקדת בנק של שטרות חסרי־ערך, שתמורתם הוציא הבנק ערבות בנקאית. כנגד ערבות זו נמשכו כספים שבהם נרכש זהב. כאשר הגיע מועד פרעון הערבות, התברר כי לשטרות אין כיסוי. בדרך זו הוצאו באחרונה 4 מיליון דולאר מ„דרזנר בנק" שבדיסלדורף, גרמניה.

"לא אבגוד!"

(המשך מעמוד 25)

הנות מהחיים בדרך שאני אוהב אותם. לא אתנכר לחברים שלי, ואעזור להם כמה שאוכל.

יש לי שני בתים, רכוש של האבא שלי, בית אחד בשוק שיש בו חנות תמרוקים של אחי, ולי יש חצי בחנות, עם משכורת. בבית השני, ברחוב שיינקין, גרים הורי. יש לי עוד כמה דברים שנותנים לי הכנסה חודשית עבור אמי. אני רק מנהל את הרכוש של אבי עבור אמי. בתוך־לארץ אין לי כלום, ורק ראש מעולות יכול להגיד שיש לי רכוש שם. אני לא עובר דרך אמסטרדם, ולא דרך גרמניה. אני המתנגד הכי קיצוני להרואין. אני ועיסקות־הרואין?! איך אפשר לקשר בכלל?!

הייתי שלוש שנים בקיבוץ פלמחים לפני שהתחלתי לעבוד כמסגר, וכל הדברים הטובים של הקיבוץ נתקעו לי טוב בראש. אם אני מכיר את יהושע מיזרחי? מכיר אותו. יש לו בעייה. הוא בא אל רחמים אהרוני, ורחמים, הצרה שלו היא שמי שבא אליו עם בעייה הוא לא מסוגל לסרב לו, גם אם הוא מפסיד מזה כסף. אז מזרחי בא אליו וסיפר שהוא הסתבך. אני לא מאמין ששוקי (יהושע מזרחי) עסק בנושאים פליליים. זה שתפסו אותו באיטליה על הברחת זהב ויהלומים? תראה לי יהלומן אחד בבורסת היהלומים כאן שאינו מבריח יהלומים וזהב! הצרה היא רק ששוקי אינו אשכנזי. אילו היה שמו רוזנשטיין או גולדשטיין, והיה נופל בצרה, היו מתאספים היהלומנים, שמים כל אחד מאה אלף דולאר ונותנים לו כסף שיוכל לצאת מן הבור. אבל הוא מזרחי, ואי־אפשר לדבר עימו אידיש, אז הוא נפל.

אני נפגשתי איתו פעמיים, במיקרה. אתה חושב שאילו היה לי קשר למשהו פליליי הייתי חוזר עכשיו לארץ? אבל חזרתי, ואין לי ממה לפחד. עובדה שנכנסתי לארץ, ולא דיברו אתי ולא שאלו אותי שום שאלה. אדם שמחכים לו על הונאות בהיקף של מיליונים, לא עוצרים אותו? ישבתי בבית־המישפט כשהיה הדיון על רחמים, והיה לי חשק לקום ולומר לשופט שאני האדם שהמישטרה טענה שהוא מבוקש על קשר בהונאות, והנה אני כבר כמה ימים בארץ, ואיש לא שאל אותי אף שאלה אחת!

מישהו שהיה לו מה לחשוש, היה נשאר בחוץ. אבל אני החלטתי לבוא, ואני יודע שאין כלום נגדי ונגד החבר שלי. אני לא מאמין שבמשהו מכל הדברים של המישטרה יש שמץ אמת. כמו שמצליחים לבלף את הציבור, כך גם את דרך חקירת המישטרה. נניח שאתה סבור שיש לך עסק עם משהו כבד, רציני, ואתה חייב להגיע לתיק מושלם כדי להגיע לבית־המישפט. אז קודם תחקור עד הסוף. תסגור את הנושא, ורק אז תפעל.

ההתנהגות של המישטרה מכשילה אותה בעצמה. במקום לעקוב בשקט ולאסוף הוכחות, היא עוצרת ומפרסמת סיפורים, ומפריעה לחקירה של עצמה.

שהמישטרה תלמד איך לעבוד!

פ גשתי את שטיינקה, פעם אחת. ברוך אינו חבר שלי, אני נוסע הרבה לחו"ל. יש לי ידיד עשיר, בעל קשרים, שמאמין בי ועוזר לי להכיר אנשים וליזום עסקים. עד כה לא הצלחתי, אבל העתיד צופה טובות. אני ורחמים עומדים עכשיו לפני עסק גדול בניו־יורק, ואליהו קידר מטפל בזה בשבילנו. כשזה יצליח, מס־ההכנסה בארץ יידע מזה. אין עיסקה שקידר מעורב בה שאינה חוקית.

הצרה עם רחמים שהוא בחור טוב שאינו יכול להגיד לא, ולכן הוא מסתבך ונקשר עם כל מיני נושאים כאלה. הוא מתבייש שלא לעזור. אנשי המישטרה צריכים לעשות את העבודה שלהם, אבל לא לרדת לחיים של מישהו, רק מפני שאמרו להם שהוא היה פעם מישהו. על המישטרה לבדוק ביסודיות, ולא ללכת לעצור לעשות רעש, ובסוף האדם בחוץ ואין כלום נגדו. האדם הכי חזק יכול להתמוטט.

הגיע הזמן שיחליפו את שיטת העבודה. שילמדו איך לעבוד. שיצרפו לצוות שלהם פסיכולוג שיסביר להם איך לנהוג לגבי כל מיקרה, ולא יתייחסו אל כולם בצורה שווה, כשהעיקר מעצר וזהו. לצערי הרב, יש במישטרה אנשים שמקבלים מידע מחלאת המין האנושי, ומתאים להם לשוחח עם חלאת המין האנושי ולפעול כמו שהם פועלים.

אני אומר לך שאני מוכן ללכת לגלאי־שקר כל רגע, ולהצהיר שכבר עשר שנים ויותר אני לא קשור בשום עיסקה בלתי־חוקית בישראל. זה לא מספיק?

המישטרה סבורה שהיהלומן יהושע תעלומת היעלמם של חכשיטי המיליונים של גילה בוכמן

יהושע מזרחי מעצרו של שוקי מזרחי, שעבד בשיתוף עם ראשי חבורת הכרם, הוארך ב־15 יום. כאשר הסתבך מזרחי בקשיים כספיים, ניסה רחמים אהרוני לשכנע נושיו שיתנו לו ארכת נשימה, שיוכל לעמוד בלחץ.

שוקי והיהלומים

של יהלומים גדולים של מזרחי בפרנקפורט. למישטרה נמסר גם מידע לפיו נפגש שוקי כמה פעמים עם המולטימיליונר היהודי־גרמני, יוסף ("יוסלה") בוכמן, ניצול־השואה, שהתעשר בעסקי מועדוני־לילה, מטבע זר ומקרקעין בגרמניה.

עובדות אלה חיזקו את הסברה כי שוקי מזרחי יודע משהו על שוד הכספות ב־רמת־גן, בו נשדדו יהלומים גדולים, וכן על השוד הגדול של גילה בוכמן. כאשר נשדדו יהלומיה של הידועה בציבור של יוסלה, באמצע שנת 1975. היה ברור כי זהו מיבצע מתוכנן היטב. היהלומים נשדדו לאור היום, בלב הרצליה פיתוח, כשנהטפו בידי שני רוכבי אופנוע מידיה של גילה, בעת שעמדה להפקידם בכספת בבנק.

שווי היהלומים השדודים היה כמיליון דולאר. היה ברור כי לשודדים היה מידע פנימי על תנועותיה של גילה והם ידעו כי תפקיד אותו בוקר את היהלומים בכספת הבנק, אחרי שלילה קודם לכן עגדה אותם במסיבת חתונה.

בין היתר חשדה המישטרה כי יוסף הונאות, עם ברוך ואנשים אחרים מחבורת הכרם. כאשר התומר הגיע אצרה, התברר כי הוא כולל גם פרטים על עיסקי מכירות בוכמן עצמו יכול היה להיות מעוניין ב־השגת היהלומים. בוכמן היה נתון בקשיים כספיים ויחסיו עם גילה לא היו משופרים.

כ אשר חציג רב־פקד יצחק חגג ב־בית־המישפט סיבות לרוב, מדוע צריך לעצור את יהושע מזרחי ל־15 יום נוספים, לא אמר, ולו אף ברמז, מהן הסיבות ה־אמיתיות בגללן סבורה המישטרה שיש ל־המשיך ולחקור במרץ בפרשה. אבל גם בסיבות שהביא די היה כדי לשכנע את בית־המישפט לתת למישטרה את שביקשה.

נראה כי גם חגג עצמו לא היה מעודכן בכל מה שיודעים חוקרי המישטרה. אחרת לא היה מצהיר כי אין בידי המישטרה המחאות בנקאיות כדוגמת אלה שהשתמשו בהן בהונאות בדרום־אפריקה. שכן לפני חצי שנה עצרה המישטרה בלוד בלדרית של איש־עסקים ידוע, ובידה מיספר ניכר של המחאות כאלה, של בנקים כגון צ'יימ מנהטן וג'נראל בנק. היא עמדה לקחתן לדרום־אפריקה, כדי שישמשו את הרמאים. המישטרה עצרה את איש־העסקים, ומשהסכים לשתף פעולה הוחזק לצורכי חקירה במלון רם בירושלים. שם, בעודו ישב בכורכה מרופדת, מסר להוקרי המישטרה את כל הסיפור.

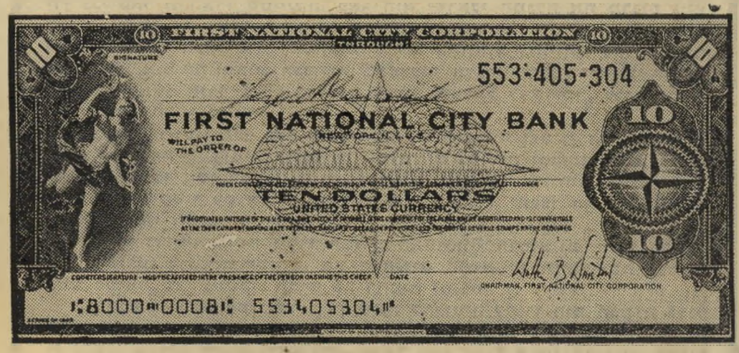
הודעתו המוטעית של חגג לא היתה מיקרית. שכן המישטרה עושה הכל, כדי להעלים מחבורת הכרם את המידע שבידה. עתה כבר ברור לה, כי בלי שיתוף־פעולה מצד שוקי מזרחי לא תצליח לאסוף די חומר מאשים נגד ראשי הכרם.

הענק היקר

ח וקרי המישטרה יודעים כי עיסקי ההברחות של שוקי היו קשורים בעיסקי הכרם. על מנת להעמיק את החקירה הם ביקשו ממישטרת פרנקפורט את כל המידע הידוע לה על מעשי חבורת הכרם בגרמניה — הן בקשר להונאות הדרום־אפריקאיות והן בקשר להונאות אחרות. בידי המישטרה הגרמנית מצוי חומר מוקלט לרוב על פגישותיו של גרהארד שטיינקה, שריכז את הענף הגרמני של ה־

100 דולר זהו שטר מזוייף של 100 דולר. הזיוף נחשב מעולה, וקשה להבחין בו בלי בדיקה יסודית. המיספרים שעל השטר כותו על־ידי המפיצים. הם אינם רוצים שיתגלו ברבים מיספרי הסידרה של השטרות המזוייפים.

10 דולר זוהי המחאת נוסעים בערך של 10 דולר. היא מזוייפת ומופצת על־ידי אלה שמפיצים את השטרות המזוייפים של 100 דולר. המפיצים גם אחראים להספקת ההמחאות הבנקאיות, ששימשו בסיס להונאות הגדולות בחו"ל.

מיזרחי יכול לעזור לה לפתור את

הבוכמנים

גילה ויוסף בוכמן במסיבת רעים. שוד תכשיטיה של גילה בוכמן, שערכם נאמד במיליון דולר, לא פוענח עד היום. השודדים לא זוהו והתכשיטים לא נמצאו. גילה ידועה ביופיה ובתכשיטים היקרים שהעניק לה יוסל'ה בוכמן.

זין עורך־הדין, שימחה זין, שהגן על רחמים אהרוני בבית־המישפט, מטפל גם בענייניו של טוביה אושרי, אחרי שעורך־דינם, אליהו קידר, עבר לניו־יורק.

אין להניח כי היה היתה נותנת לו את הענק מרצונה. אך אילו היה יכול לשים עליו יד ולמכרו היה מצבו הכספי משתפר.

המישטרה מעריכה כי קיימת אפשרות שהשוד היה מתואם עם בוכמן. לכן צצו החשדות, כי לפגישות שוקי עם בוכמן יש קשר לגורל. החוקרים סבורים כי שוקי יוכל לתרום לפיענוח התעלומה.

החוקר שהביא את חומר החקירה מגרמניה אינו השלים היחידי הקשור בפרשת דרום־אפריקה. ב־19 בינואר הגיע למישרד עורך־הדין פנחס קליינר צעיר בשם יונתן גולדנברג. הוא בא מיוהנסבורג וביקש את השמות והכתובות של המעורבים בהונאה הדרום־אפריקאית. הוא הציג את עצמו כנציגו של איש־עסקים מדרום־אפריקה, צ'רלס נוימן, שנפל בפח העוקץ הדרום־אפריקאי. הוא ניסה גם לחקור כמה מ־גיבורי הפעולה, אולם אלה קראו לעזרתם כמה ביריונים והשליח נעלם.

אנשי העוקץ הדרום־אפריקאי, שהקפיאו את עסקי ההונאה בגלל הפירסומים הרבים, עברו עתה לשטחים אחרים. הם החלו מפיצים כמויות גדולות של דולרים מזו־ייפים המתאות נוסעים („טרוולרס צ'קס") מזוייפות. אלה מופצים בעיקר בין יהלו־מנים וסוחרי תכשיטים. השטרות הם חלק מסדרות שהוכנו והופצו בבלגיה בשנת 1973 על־ידי חבורת ישראלים שעסקה ב־

מירמה בהיקף גדול *. בידי החבורה מצויים עודפי המתאות בנקאיות מן הסוג שהיה בשימוש בדרום־אפריקה. עתה ינסו למוכרם במדינות דרום־אמריקה, שבהן יש ביקוש לכסף קשה והיצע גדול של כסף מקומי.

הזהב המזוייף

אין ספק כי שיחרורו של רחמים אהרוני אינו מסיים את המאבק בין המישטרה לבין חבורת הכרם. אם לא תצליח המישטרה לשבור את מזרחי, תוכל לעשות שימוש בחומר שהובא מגרמניה, שבעזרתו תוכל להתקדם בחקירה. אין למישטרה מחסור בעדויות לגבי מעורבות ראשי חבורת

השלל התצלום האחרון של יהלו־מי גילה בוכמן, כפי שצו־לם ימים מעטים לפני השוד שלא פוענח.

הכרם בעיסקות דרום־אפריקה ובהונאות הבנקים באירופה. הבעיה של חוקרי המישטרה היא שבעיסקות אלה לא בוצעה עבירה כלשהי בישראל. העיסקה היחידה בה בוצעה עבירה כזו, היא כאשר נתפס צבי פאר עם 20 קילו זהב מזוייף במכוניתו, כאשר יצא מביתו של רחמים אהרוני. אולם פאר הכחיש בכל תוקף כאילו הראה את הזהב או סיפר עליו לאהרוני. הוא טען כי הזהב כולו שלו.

יואומנם, כל עוד שותקים אנשים כמזרחי ופאר, אין לראשי הכרם ממה לחשוש.

* הסיפור המלא על פעולותיה של „החבורה הבלגית" יפורסם בשבוע הבא.

במדינה

(המשך מעמוד 24)

ולהסביר לאחרים את עמדותינו. האשימו אותנו מייד כי אנחנו לא ציונים, ושאנחנו מנסים להשתמט משירות בצה"ל. אפילו לא קראו את תוכן המיכתב שכתבנו. האשימו אותנו שתבענו הקמת מדינה פלסטינית, בעוד שתבענו רק זכות הגדרה עצמית לפלסטינים. אנחנו רואים עצמנו ציונים לא פחות מאנשי גוש אמונים. אבל הציונות, כתנועת־שיחרור של העם היהודי, אינה יכולה לעשות לעם הערבי, את מה שעשו ליהודים בגולה."

הלקאה עצמית. מיכתב הגימנזיסטים, שנועד להוות הפגנה של אומץ־לב אזרחי ולהוכיח כי יש מקום גם להשמעת דיעות חריגות במדינה, הביהיר את ההיפך בדיוק.

בלחץ המורים וההורים חזרו בהם חלק מהחותמים מהזדהותם עם הכתוב במיכתב. „לא התייחסנו בכובד־ראש לדברים שנאמרו במיכתב," טענו בהצהרה של הלקאה־עצמית וחזרה בתשובה. אחרים טענו כי חתמו בשמם על המיכתב ללא ידיעתם.

אבל לשיא הגיעו אלף וחמש מאות תלמידי תיכון מירושלים, ששלחו מיכתב נגדי לבגין, בו אמרו בין השאר: „אנו מזועזעים מהמיכתב שנשלח על־ידי חבריגו מוגי־הלב... אנו נתייצב נכוחה מול המציאות, ואם מדובר בקיום עמנו — נילחם!"

העיתונות הישראלית הבליטה בגאווה את נכונותם של הקורבנות הפוטנציאליים של המילחמה הבאה לעלות כשה לעולה.

דיעות

אריק חולם שוב

בראיון לירחון־העירום „פלייבוי", יוצר שר־החקלאות תדמית נוקשה וגזענית לממשלת בגין

ביום שבו פורסמה בעיתוני ארצות־הברית הצהרתו התקיפה של הנשיא ג'ימי קארטר בדבר אי־חוקיותן של ההתנחלויות הישראליות ביהודה ובשומרון, ובדבר ה־הבטחות שניתנו לו בידי מנחם בגין ומשה דיין למניעת התנחלויות נוספות, הופיעה בארצות־הברית תגובה ישראלית בוטה ומעליבה לדברים אלה. היתה זו תגובתו של שר־החקלאות אריאל („אריק") שרון.

בראיון שהעניק לירחון העירום פלייבוי נשאל אריק, בין השאר, האם יש בדעתו להמשיך ולהקים התנחלויות בגדה המערבית חרף התנגדותו של נשיא ארצות־הברית?

השיב שרון: „ישראל מוכרחה לחיות את חייה. לפעמים אנו נוטים לייחס חשיבות מוגזמת למאורעות חולפים. אינני מפחית מערכה של ועידת ז'נבה. אבל לעם היהודי היו כבר תריסר ז'נבות. כל ההיסטוריה שלנו מורכבת מז'נבות. אבל אלה הם מאורעות חסרי־חשיבות... הם שוליים ביחס לבעייה. הדבר החשוב הוא המשך הקיום שלנו כאן... הקיום שלנו הוא נצחי. ועידת ז'נבה היא זמנית. האדמינסטרציה האמריקאית הנוכחית היא זמנית..."

היתה זו מעין הכרזת מילחמה פרטית של אריק שרון על הנשיא קארטר. אלא שהדברים לא נאמרו בתגובה להצהרתו האחרונה של קארטר. הראיון עם אריק שרון נערך על־ידי הקאריקטוריסט הישראלי לשעבר, רענן לוריא, עוד לפני שלושה חודשים, בטרם החלה יוזמת השלום של הנשיא סאדאת. חלקו האחרון של הראיון נערך טלפונית, זמן קצר אחרי ביקור סאדאת בישראל.

גם הדיעות שמביע אריק שרון בראיון אינן חדשות ומהפכניות לגביו. אבל פירסומן דווקא עתה בפלייבוי, שכל ראיון בו מושך תשומת־לב רבה ומצוטט בהרחבה בעיתונים רבים, אין בו כדי להחמיא לתדמיתה של ממשלת־ישראל, שאריק שרון הוא אחד משריה.

„יתרנו עליך ירדן!" בתחילת הראיון עימו בפלייבוי מתלונן שרון על שהוא נירדף בידי העיתונות הישראלית: „אני מותקף בקביעות על־ידי אמצעי־התיקשורת. זוהי מסורת הקיימת כבר שנים רבות: שמרו את שרון מחוץ־לתחום עד שתפרוץ מילחמה, אז נוכל להשתמש בו כשם שהשתמשנו בו קודם. עד אז הניחו לו להתעסק בענייניו שלו,' זוהי נקודת־השקפה שלא יושמה לגבי אף אדם אחד בישראל. אמצעי־התיקשורת הישראליים לא השתמשו בביקורת כה אכזרית לגבי אף אחד אחר בצורה כה עקבית. יחד עם זאת, כאשר אני מדבר על נושאים שנויים במחלוקת, מסתבר לעיתים קרובות שאני צודק."

אריק נשאל על־ידי לוריא, אם הוא מוכן לפרט הצהרה שנשא בעבר, בטרם הצטרף לממשלת בגין, כי הוא מוכן להכיר בעיקרון ההגדרה העצמית של הפלסטינים. השיב על כך שרון: „כיום אני שר בממשלה וכל מה שאומר עלול להזיק לעמדתה הרישמית של הממשלה. לכן עלי להימנע מלומר את הדברים המפורשים שאמרתי בעבר, למרות שאני עדיין מאמין בהם."

דיעות אחרות של אריק שרון, כפי שהן מתפרסמות מעל עמודי הפלייבוי, שיצא לאור בראשית חודש זה:

● **על גבורות המדינה:** „בעיני הבשן, הגלעד וירדן הם חלק מארץ־ישראל, חלק מישראל היהודית. אבל אני מכיר במציאות הפוליטית הקיימת. ויתרנו על תביעותינו לגבי ממלכת ירדן."

● **על משבר האנרגיה האמריקאי:** „ישראל לא תשלם את המחיר עבור הנפט האמריקאי. בשום פנים ואופן לא. תהיה זו טעות לתבוע מישראל להסכים לאיום על קיומה לצורך הגוחיות האמריקאית בפתרון בעיית הדלק... נניח לארצות־הברית לפתור את בעיותיה שלה... אני חש שישראל איננה חייבת דבר לאף אחד הערכתי היא שהעולם חייב לנו, לעם היהודי."

● **על העם היהודי:** „אחת הבעיות של הגויים היא שהם אינם מכירים יהודים. הם אינם מבינים כי יהודים הם עם היכול לנוע דרך ארוכה תחת לחץ... אנחנו לא רק שלושה מיליון ישראלים. אנחנו 15 מיליון יהודים... היהודים שונים מאחרים."

● **על ביקור סאדאת בירושלים:** „סאדאת לא רצה פרס או פיצוי על המחווה

שר חקלאות שרון
„היהודים שונים מאחרים"

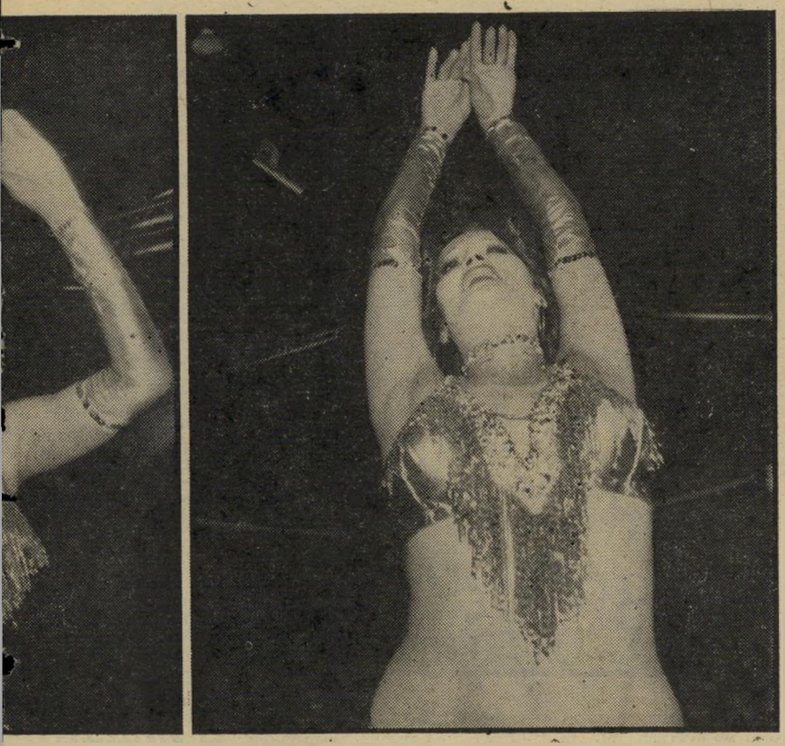
הדרמתית שלו. הוא ביקר בישראל כדי לקצר את כל תהליך (השלום). הוא דחק אותנו לנקודה בה עלינו לחשב מחדש את צעדינו ולמצוא איזו שהיא תשובה. אבל זה היה מתרחש בין כה וכה. סאדאת לא חייב את ישראל לתת לו משהו בתמורה... ישראל אינה חייבת לעשות שום ויתור כדי לחזק את מעמדו של סאדאת."

כאשר נשאל שרון אם השקפותיו הפוליטיות שלו לא השתנו בעיקבות יוזמת סאדאת, השיב: „לא. שום דבר לא השתנה, מלבד העובדה שעלינו לפעול עתה במהירות. עלינו לעשות כל מאמץ כדי להגיע להסדר. אבל כאשר אני אומר ‚הסדר' פירוש הדבר תנאים שלא יסכנו את המשך קיומה של ישראל. ורק ישראל יכולה לקבוע מה מסכן את קיומה."

בביקורו הקרוב בוושינגטון לא יצטרך אנוואר אל־סאדאת לעמול קשה כדי לשכנע את מארחיו בקשיחותה של ממשלת־ישראל ובנוקשות עמדותיה.

אריק שרון עשה את המלאכה עבורו באמצעות הפלייבוי.

הרקדנית החושנית המפורסמת ביותר במצר

במרומי קאהיר בקומה ה־23 של מלון **שרתון** שעל גדות הנילוס, נפתח אחרי חצות המופע שלמענו באו אילי־ההון של העולם הערבי: הריקוד המיזרחי של נגואה פואד. כל העיניים מרוכזות בה, מילבד עיני מאגד אבאזה (בתמונה משמאל), המנהל המיסחרי של בית המלון **שרתון** במצריים.

המתנה של

א ין היא צעירה. אין היא יפה. אבל היא משגעת. גוש נייד של מיניית נשית טהורה.

בכל לילה, אחרי חצות, היא מופיעה במועדון־הלילה בקומה ה־23 של מלון שרתון, על גדתו המערבית של הנילוס, במרכז קאהיר.

„כל לילה" — זוהי הגזמה. כי כמו כל כוכבת בעלת טמפרמנט, שהגיעה לפיסגת הקאריירה שלה, יש לנגואה פואד מצבי־רוח. כשאין לה חשק להופיע, אין היא מופיעה. היא חולה. אין היא מרגישה ב־טוב. הלקוחות של מועדון־הלילה היקר ביותר בעיר, נסיכי־נפט מסעודיה ומאר־צות המיפרץ, נאלצים אז להסתפק בלהקה צרפתית, המופיעה בתוכנית של סטריפ־טיז. אין הם מתלוננים. הכל מבינים כי רקדנית גדולה כמו נגואה זכאית למצבי־רוח משלה.

אולם כאשר מופיעה נגואה, סולחים לה את הכל. היא שופעת מיניות משכרת, תמצית של תיחכום מיני מיזרחי של עש־רות דורות. בהשוואה אליה, העירום ה־מיני של הסטריפטיז הצרפתי, הבא אח־ריה, הוא פשוט וגס.

נגואה פואד אינה רקדנית־בטן. נע־נועי הבטן, המגיעים במצריים לדרגה גבוהה של אמנות, ממלאים תפקיד קטן בהופעה שלה, שקשה להגדירה. היא עצמה

בבוקר נראית נגואה כאשה רגילה בטרקלין המלון, כשהיא מחזיקה בידה צמר־סוכר.

השיא נגואה באכסטאזה אירוטית, מנענעת את גופה לצלילי המנגינה המיזרחית החושנית של התזמורת.

זוג יונים בתוס התוכנית חוזרת נגואה אל רחבת הריקודים, כדי לרקוד בשעת הטאנגו מצמידה נגואה את לחיה אל לחיו, ככל בת טיפש־עשרה. עם בעלה, נער־השעשועים שהוא גם מנהל המלון ושחקן־פולו.

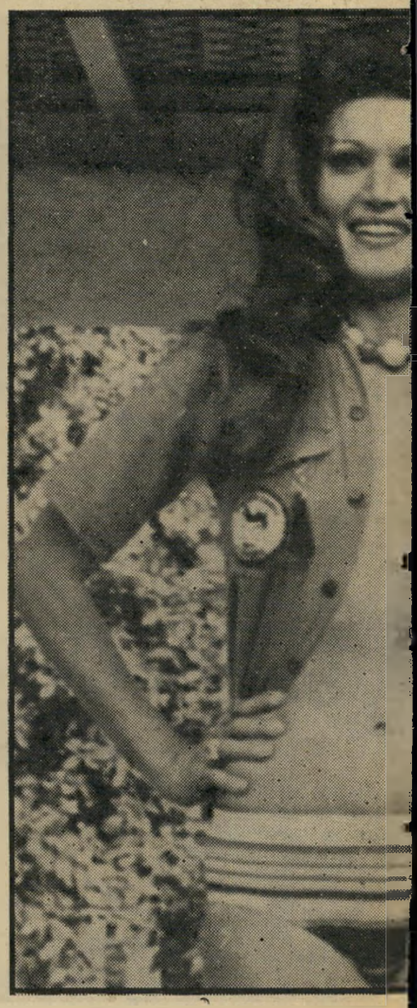
פין־אפ כך נראתה נגואה כאשר צולמה כמה שנים. נגואה מרבה לסייר היא זכתה בתהילה עולמית כאשר ישבה בח

ם היא פלסטינית־למחצה

אנלה

בפוזה של פין־אפ מערבי בידי צלם מצרי, לפני בעולם, נותנת גם במערב קורסים לריקוד מיזרחי. קו של הנרי קיסינג'ר בעת ביקורו בקאהיר.

קוראת למופע שלה „ריקוד מיזרחי".

זהו מעין ריקוד של הרמון, מיזרחי מאד, אך מותאם לטעם המערבי. למן הרגע ש־היא מופיעה, דמות מטושטשת מאחורי ווילון של ניילון שקוף, ועד לשיא הרי־קוד, כשהיא עוברת בקרב הקהל, כל תנו־עה שלה, כל צעד, כל התפתלות של גופה, כל ניפנוף של זרועותיה, אומרים מין.

היא יחפה. שיערה החום הארוך מת־נופף. מבעד לחריץ בחצאיתה הירוקה־והובה נראות רגליה החסונות. קשה לד־עת במה טמון הסוד שלה, שהיא עצמה קוראת לו „מתנה של אללה". בשעת רי־קודה, עוצרים גברים את נשימתם, פשוטו כמשמעו. נשים נמסות, בחיוך חולמני.

רקדניות־בטן אמיתיות מזלזלות בה. רקדנית כואת, העומדת דקות ארוכות על הבמה מבלי להזיז אבר בגופה מילבד שרירי הבטן הזורמים כנחל, מאשימה את נגואה בעשיית פשרה עם הסיגנון החולי־בודי. יריבותיה הרבות של נגואה אף מעירות, מאחורי גבה, שהיא בסך־הכל קאריריסטית, שעלתה לגדולה מפני ש־התחתנה עם מנהל המלון.

אולם נגואה מתעלמת מן ההאשמות האלה בבוז. היא נמצאת בשיא. היא רוק־דת, מחברת כוריאוגרפיה לעצמה, משחקת בסרטים. אחד מסרטיה, אלף נשיקות ונשיקה, מוקרן עתה על מסכי קאהיר.

הרקדנית שזכתה בתהילה עולמית כאשר ישבה בחיקו של הנרי קיסינ־ג'ר בעת ביקורו בעיר הגילוס, היא פלס־טינית־למחצה. היא נולדה (לפני 36 שנה, לדבריה, אך אפשר בשקט להוסיף על כך כמה שנים טובות) במצריים, לאם פלס־טינית ולאב מצרי. לפני מילחמת־1948 חיתה בארץ. לדבריה, ברחה מישפחתה למצריים במילחמה, והיא טוענת שהיא זוכרת את החיים מוכי־העוני במחנה־פליטים על גדת תעלת־סואץ. הדבר אינו מפריע לה, כעת, להתיידד עם ישראלים, להצטלם בחברתם ולשוחח עימם בחופשיות.

אין ספק כי נשואיה עם מנהל מלון שרתון עזרו לה. לפני כן עבדה כמזכירה אצל אדם שנחשד כמלך יצרני הסרטים הפורנוגרפיים בקאהיר. אולם כישרונה אינו מוטל בספק, והוא פורץ בכל הופעה שלה. ואהבתה לבעלה בולטת מאד, ואולי אף יותר מדי. „ישבנו בחו"ל," מספר עד־ראייה, „והדבר היה מביך. היא ובעלה ישבו בחברה, והתמזמזו בלי הפסק."

גם היום, אחרי גמר המופע, מופיעה נגואה לא פעם ברחבת־הריקודים של ה־מועדון בשימלת־ערב, חבוקה בזרועות בעלה, כשהם רוקדים טאנגו כזוג־נאהבים בני שמונה־עשרה, מתנשקים ומתעלמים מן העולם.

בכל ערב מוצף מנהל המועדון בעשרות שאלות: „האם תופיע נגואה הערב?" ה־מנהל מושך בכתפיו בהכנעה: „אני מק־וה, אינשה־אללה." כאילו הוא מדבר על תופעת־טבע שאין עליה שליטה.

נגואה פואד היא בדיוק כזאת.

(המשך מעמוד 23)

...בר הצעדים הבאים נגד השובתים, אולם ...וא הרגיש בחוש כי החברות אינן מעוניי... ...ת כלל בהפסקת השביתה, למרות שהימ... ...ים ויתרו בעצם לכל אורך החזית.

...נראה היה כי ממשלת בגין החליטה כי ...ת שעשה בן־גוריון בשנת 1952, יכול גם ...גין לעשות, ב־1978. בשיחות פנימיות ...נערכו בין בגין לבין אנשי־ספנות המקו... ...בים לו כיעקוב מרידור, איל־הספנות ...נפל והסתבך, איש חרות ותיק, לבין שר־ ...תחבורה מאיר עמית החולט, כשרק נשמע ...איום בדבר שביתת הימאים, ללכת הפעם ...ד הסוף. ההחלטה היתה שלא להשאיר ...דך נסיבה לימאים השובתים, לחסל אחת ...תמיד את הרעה החולה ששמה צי־הסוחר ...ישראלי, ובעיקר ללמד לקח את הימאים. ...כוונתה האמיתית של הממשלה היא שלא ...תשאיר אף אוניה אחת תחת דגל ישראלי, ...מכור את אוניות צי״ם, שברשותה מרבית ...אוניות השטות תחת דגל ישראלי, לחברה־ ...ת מסווית של צי״ם, ולהפעיל את כל הצי ...ישראלי תחת דגל נוחות זר, כנראה ...אמי, כשעל סיפוניהן ימאים זרים.

...אחד העובדים הבכירים של צי״ם, מתי ...רגנשטיין, היושב כבר חודשים מיספר ...לונדון, עוסק בימים אלה בהקמתה של ...חברה האמורה. אין עדיין החלטה אופר... ...ווית היכן תוקם החברה, בוואדוץ או ...ביטנשטיין. הצעה אחת אומרת שלשם ...סבת הצי הישראלי ישתמשו באחת מ... ...חברות הסתרים המוסוות שהוקמו כבר על־ ...י צי״ם, ואשר שימשו עד היום להעברת ...ספים במסבע זר. אולם על מרגנשטיין ...טל לבדוק את כל האפשרויות, ולהכין ...ת הקרקע להקמת צי״ם־פנאמה, כפי ש... ...נראה במיסדרונות צי״ם החברה.

הפח של הימאים

...ק אחרי שתוקם חברה זו ריישמית ...יתברר לימאים מה גדול הפח שאליו ...לו. אוניות צי״ם תימכרנה באופן פיק... ...ווי לאותה החברה, הימאים יפוטרו מ... ...דתם ושירותי ימאים זרים יישכרו ...חיר זול בהרבה, ללא תנאים סוציאליים, ...ק או זכויות כלשהן. „אנחנו מוכנים לכל ...תוה, מכאיב ככל שיהיה,״ אמר שלמה ...אל לשופט כנפי באחת הישיבות בלישכ... ...ו. „נקנה את התרופות היקרות ביותר ...חלת הצי הישראלי.״ כשנשאל על־ידי ...ופט: „ומה יהיה אם החולה ימות ...רב תרופות יקרות?״ השיב במשיכה־ ...פיים שפירדשה „מה אני יכול לעשות?״ האמת היא שלימאים היתה הצעת־פשרה ...ספת או, כפי שהם מכנים אותה, הצעת־ ...עה, שלא הועלתה בשום פורום רישמי ...מובן לא היתה זוכה בהיענות. אם כי היא ...דה יותר מכל על מהות הסיכסוך שבין ...מאים לבין צי״ם. ביום השישי האחרון ...פרסם ראיון עם שר־התחבורה מאיר ...ית עם המראיין של מעריב, דוב גולד־ ...ין. בראיון אמר עמית לגולדשטיין: ...שכורתו של קצין־ים ממוצע היא 892 ...לר לחודש. קצין־ראשון 1,147 דולר ל... ...ש, ימאי דירוגי בלתי־מיקצועי 464 ...לר לחודש, רב־מלחים 1,043 דולר לחו... ...אבל בכל מיקרה יש לזכור כי 500 ...לר לחודש, שהם כ־8,000 לירות, הם ...לום נטו פטור ממס. החברות הציעו ...צינים ולימאים תוספת שכר של 30 אחוז, ...דולרים, כלומר תוספת ריאלית מעל ומ... ...ר למה שקיבלו עובדים אחרים לשנת ...19, דעוד ארבעים אחוז לשנת 1978 מלבד ...ספת היוקר, גם כן בדולרים.״

...הצעת־השכרה של הימאים מבוססת על ...רים אלה של שר־התחבורה: „אנחנו ...בנים לקבל מה שהשר טוען שהחברות ...כימות לתת לנו כתוספת, וגם כאן לתת ...חה של 20 אחוז — השביתה תסתיים.״ ...כיוון שלימאים יש נתונים אחרים, הה... ...יש של המשכורת שהם מביאים מדי ...יש הביתה, מראה כי דברי השר עמית ...ערב היו, לכל היותר, לוקש גמור. רב־ ...בל בעל חתק של 15 שנים בשוי ראב ...וני ילדים מביא הביתה, כולל המטבע ...ר, סכום של 9,529 לירות לחודש. ואי... ...מלח מתחיל, מקבל — כולל מטבע ...— 2,378 לירות לחודש.

...ם אחרי שזכו בניצחונם הגדול על ...רות־הספנות בבית־המישפט, לא מיהרו ...מאים לחגוג. תגובתם הראשונה היתה ...שלוח מיברק לחברות־הספנות, הקורא ...ן להיכנס מייד למשא־ומתן לחיסול ה... ...יתה. אולם חברות־הספנות, שמאחוריהן ...דת הממשלה, אינן רוצות לחסל את ...ביתה. הן רוצות לחסל את הצי.

המשוררת דליה רביקוביץ מאושרת. בגיל 41 ילדה את בנה הבכור, מחוץ לנישואין, לידידה בן ה־25. אך היא סירבה להצטלם עם בנה, בחברת ידידה - וגם לבדה

„קרא חביב, אני רוצה לספר לך על לוי רביקוביץ, שכתב כמה מן השירים בספר הזה. לוי רביקוביץ היה מהנדס צעיר, שעלה מארץ סין לפני שלוש־שים־וחמש שנה. הוא עבד בתחנת־החש־מל של נהריים, והשתתף בהקמת רשת עמודי־החשמל בעמק יזרעאל ובגליל ה־תחתון. בתקופת המאורעות, לפני שלוש־שים שנה, היו כנופיות ערבים מתנפלות לפעמים על יהודים, לכן היתה אמא שלי דואגת מאד כאשר היה לוי רביקוביץ מאחר לחזור הביתה. שכחתי לספר שלוי רביקוביץ היה אבא שלי...״

לאביה של דליה רביקוביץ, המשוררת תכולת־העיניים, שנדרס למוות לפני 35 שנים, היה חלק נכבד בחייה. כעת, בהיר־תה בת 41, נשלם המעגל. שמו של האב שנפטר בהיותה בת שש, יונצח בחייה של דליה. בנה הבכור, שנולד בשבוע שעבר בבית־החולים לילדות שבקריה בתל־אביב, ייקרא על שם אביה: עידו לוי.

בחלוק ציבעוני מעל לכתונת בית־החו־לים, קיבלה דליה את פני אורחיה בחצר שטופת־השמש של בית־החולים. זה־עתה שבה משיעור לטיפול בתינוקות, שניתן על־ידי טיפת חלב, ועיניה הכחולות קור־נות מאושר.

„אני מרגישה כאילו הגשמתי חלום,״ אמרה. „לא האמנתי שיהיה לי ילד. הת־ייאשתי מהרצון העצום שהיה בי להיות אם. פעם חשבתי: לא חשוב אם יש אב, העיקר ילד. ילד נראה בעיני תמיד הדבר הנשגב ביותר עלי אדמות.״

ואכן, דליה עשתה ניסיונות רבים להי־כנס להריון, ללא הצלחה. היא היתה נשו־אה פעמיים. בשנות העשרים לחייה נישׂ־אה לסופר ולמחזאי יוסף בר־יוסף, אך ני־שואיה אלה החזיקו מעמד שלושה חודשים בלבד. בגיל 25 נישאה בשנית, ליצחק ליבני, אז עורך במחנה וכיום מנכ״ל רשות־השידור.

נטיעת התינוק נדחתה

„במשך שנים ארוכות קיבלה טיפול נגד עקרות ואת הצלחת הטיפול היא זוקפת לזכותו של ידידה, אבי בנה.

מספרת דליה:

שמו חיים קליר, והוא סטודנט־למיש־פטים בן 25. אנחנו גרים יחד מזה שנ־תיים, וכל מי שמכיר אותי מקרוב יודע זאת. יחד איתנו מתגוררת בדירה אמי, והדירה מחולקת לשניים.

אלמלא אבי בני, ייתכן שלא הייתי נכ־נסת להריון. הוא עזר לי מאד בטיפולים, עודד אותי, הלך אתי לראות רופאים, אילץ אותי לעבור טיפול אינטנסיווי. איל־מלא עזרתו לא הייתי מגיעה לזה.

מובן שאת התינוק שלנו תיכננו מראש. ביום שבו הגיעה אלי קריאת־הטלפון מ־המעבדה, שבישרה שאני אומנם בהריון, חיכיתי לו שעתיים באוניברסיטה, עד ש־יגמור את השיעורים, כדי לספר לו. מובן ששנינו היינו מאושרים.

בזמן ההריון עבדתי מעט, כתבתי מעט ונחתי הרבה. אני מרגישה כאילו אירע לי מעשה־ניסים. בגיל זה, הריון אינו דבר קל. ילדתי בניתוח קיסרי. בגילי לא מסתכנים. הניתוח היה בהרדמה חלקית, ועקבתי אחר מהלכו למרות שהייתי מטושטשת.

למזלי, הלידה עברה כל־כך בשלום ש־זה לא ייאמן. פחדתי מאד מהלידה. חי־פשתי רופא שאאמין בו. שמונה חודשים חרשתי את העיר בחיפוש אחר רופא לרו־חי. לבסוף מצאתי אותו במחלקת יולדות בקרייה. זהו ד״ר גידעון ידבב, ואין מילים בפי לתאר את האיש הזה. כל הרופאים האחרים ניסו לחנך אותי או להכתיב לי דברים. המגע איתם היה מאד לא נעים. הרגשתי שאני משלמת המון כסף, ולא מקבלת שום דבר בתמורה. אך מהרגע שפגשתי בדוקטור ידבב, היה ממש נפלא. ידעתי שמצאתי את הרופא שאוכל לשים את מיבטחי בו.

החבר שלי היה כל הזמן אתי ועודד אותי, הוא הבין את הפחד שלי. אחרי הכל, לא פשוט ללדת בגיל הזה.

אני גאה בתינוק שלי. נמנעתי מפירסום הריוני לא ביגלל שפחדתי מרכילות חלי־לה. ידעתי שבגילי הכל יכול לקרות. חששתי שלא אגיע בשלום עד למועד ה־לידה, או שחלילה ייוולד לי ילד פגום.

אך תודה לאל, הכל עבר בשלום. מובן שידעתי מראש את תאריך הלידה של הילד שלי, הוא צריך היה להיוולד בט״ו־בשבט, אבל הרופא המרדים לא היה מוכן, אז הנטיעה של התינוק שלי נדחתה.

כשהתעוררתי מההרדמה, הייתי עדיין מטושטשת ועייפה. רק כעבור יומיים הת־חלתי ממש להתייחס אל התינוק. הוא נפלא. הוא כבר עכשיו חניך מצטיין, קיבל ציון 10 בסולם אפגר, הבוחן רפלכ־סים ותגובות. הוא תינוק עדין העושה דברים שלמעלה מגילו. לפי דעתי הוא ניגב היום בעצמו כתם של חלב.

עד כאן דבריה של דליה.

לא מוכנה לפרט

דליה רביקוביץ, מנומשת ומתול־תלת־שיער, נראית צעירה מגילה. כ־שהיא נשאלת מדוע העדיפה ללדת את בנה מחוץ למיסגרת הנישואין, היא מש־בה: „יש לי בעיות עם המוסד הזה, הקרוי נישואין. אינני זקוקה לו. יותר מזה איני מוכנה לפרט.״

כיבד מגיבים בני־מישפחתה?

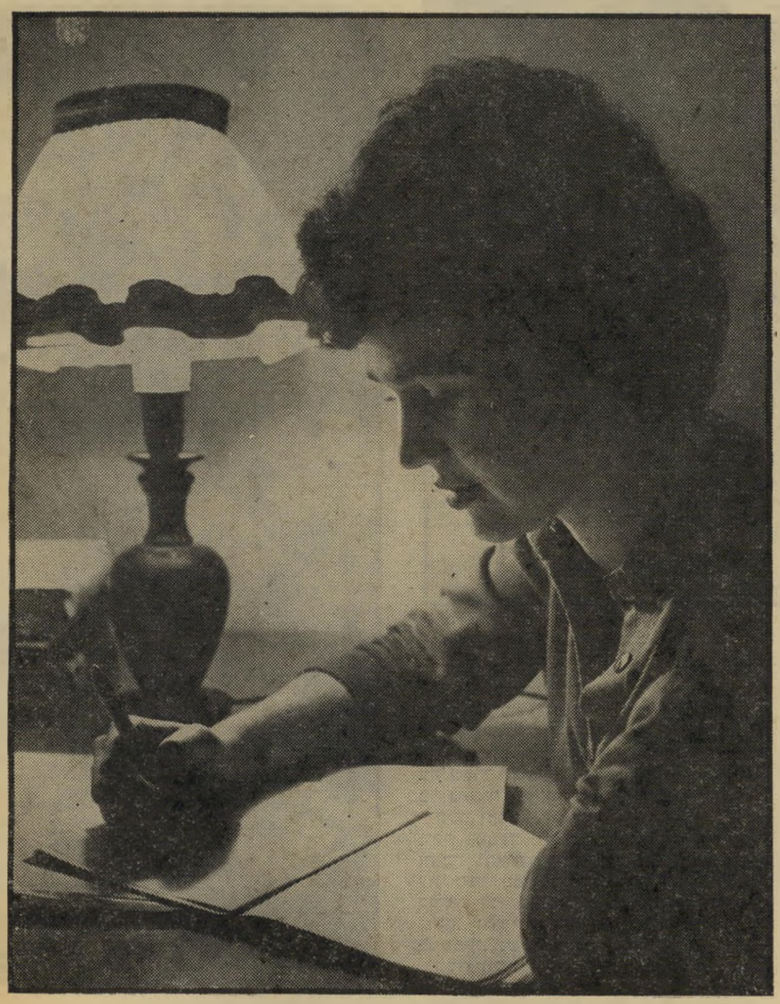
ממשיכה דליה:

בשימחה. ראיתי כבר ארבעה בני־אחים נולדים, ובת־אה אחת. כל־כך רציתי לר־אות כבר את התינוק שלי.

מישפחתי כולה היתה אצלי בביקור, וגם מישפחת החבר שלי.

אינני מתכוונת לעשות לילד ברית־מילה כמקובל. לא אזמין קהל, ולא אערוך חגיגות. נסתפק בהזמנת מוהל בילבד.

אחת הנשים השוכבות אתי בחדר מזוע־זעת מעצם הרעיון שלא יהיה קהל בטקס.

לפני 18 שנה הצטלמה דליה רביקוביץ -

דליה בגיל 41

אך לי נוח ככה. אני מוכרחה לציין לשבח את הצוות הנפלא של בית־החולים. מובן שהם יודעים שאינני נשואה, אך זה לא משנה לגביהם כלל וכלל. היחס אלי הוא נהדר ונפלא, בדיוק כמו היחס אל שאר היולדות.

אני מוכרחה לציין לשבח גם את מדינת־ישראל, שהיא נאורה וליברלית הרבה יותר ממה שחשבתי. בטפסים של מישרד־הפנים מצויין ליד שם היולדת שם הבעל לחוד ושם האב לחוד. בטפסים שקיבלתי אני, מצויין רק שם האב.

לפני שילדתי את התינוק שלי, נפגשתי עם כמה נשים שילדו ללא נישואין. רציתי לדעת איך הן מגדלות את ילדיהן, איך הן מסתדרות מבחינה כספית. שוחחתי עם אחת מהן, שהופיעה בתוכנית־טלוויזיה והפכה מיסיונרית לנושא של לידה־ללא־נישואין. היא טענה כי לתינוק שלה אין אבא, נקודה. בשיחה איתה הבנתי כי רצתה שתהיינה עוד אמהות שתלדנה ללא אב, כדי שילדתה תגדל בחברת ילדיהן ולא תהיה יוצאת־דופן. כשהקשיתי עליה ואמרתי לה כי בתה חייבת לדעת את זהותו של אביה, השיבה לי: „אחשוב על זה.“

מצבי כמובן, שונה. הברי ואני מתגוררים יחד, וילדי אינו חלילה יתום מאב. איננו נישואים, אומנם, אך אנו חיים כבעל ואשה לכל דבר.

עד כאן דבריה.

לא רוצה להצטלם

לידת התינוק שבה שוחחה על מרות הפתיחות לידת תינוקה, סירבה דליה רביקוביץ בעקשנות להצטלם עם התינוק. בתחילה טענה כי עליה לבקש את אישורו של אבי־בנה. משניתן האישור, טענה כי הרופאים אוסרים על הוצאת התינוק מחדר־התינוקות. לבסוף טענה כי התצלום יביך את אמה, וכי אינה רוצה לפגוע בה. היא גם לא רצתה להצטלם לבדה, או עם החבר שלה.

הדבר מהווה דוגמה לאישיותה המורכבת של דליה. מצד אחד פתיחות מדהימה, מצד שני הסתגרות מאחרי חומה כבדה.

אחרי מות אביה, לקחה אותה אמה, המורה, ביחד עם שני אחיה להתגורר בקיבוץ. קבוצת גבע. דליה לא התערתה בחברת־הנוער בקיבוץ, נחשבה ילדה מוזרה ושתקנית, שיש לה עולם משלה. מצה״ל שוחררה כעבור שמונה חודשי־שירות, ביגלל ליקוי בבריאותה. אך יש המטוענים כי צה״ל נשם לרווחה כשנפטר מהחיילת המוזרה, שלא הסתדרה בשום תפקיד.

תקופה מסויימת ניסתה להיות עיתונאית, אך היא נחשבת עד היום ככתבת הגרועה ביותר בתולדות העיתונות העברית. היא היתה נשלחת להביא ידיעות, ולא היתה מוצאת אותן. היא היתה נשלחת לראיין אנשים, והמרואיינים היו מוצאים עצמם תולים עיניים תמוהות במראיינת שלהם.

היה זה ישראל זמורה, שפירסם את כשהופיעה במסיבות לא היתה פוצה פיה במשך שעות. אנשים התרגלו לראות בה בחורה מוזרה ויוצאת־דופן.

מאז שהתגרשה מיצחק ליבני, שאיתו היא מיודדת מאד עד היום, מתגוררת דליה בבית־אמה. לפני שנתיים הכירה את חיים קליר, הצעיר ממנה ב־16 שנים.

האמהות יפה לדליה, שאהבה ילדים מאז־ומתמיד למרות שהיא מודה כי בשנים האחרונות איבדה מעט מהסבלנות שלה.

בסיפרה מסיבה מישפחתית כתבה שיר נפלא, שהקדישה לבעלה דאז, ליבני:

„הילדים הגדולים היכו את איתן, / וזה לא צודק בהחלט. / כי איתן הוא עדיין ילד קטן / והם כבר לומדים אל״ף־בית. / והוא לא עשה שום רעה לחבר, / רק עמד בפינה לא הרחק, / וכשהם שיחקו במישחק העיוור / הוא גם כן ביקש לשחק. /

יש לי בעיות עם המוסד הזה ששמו נישואין...

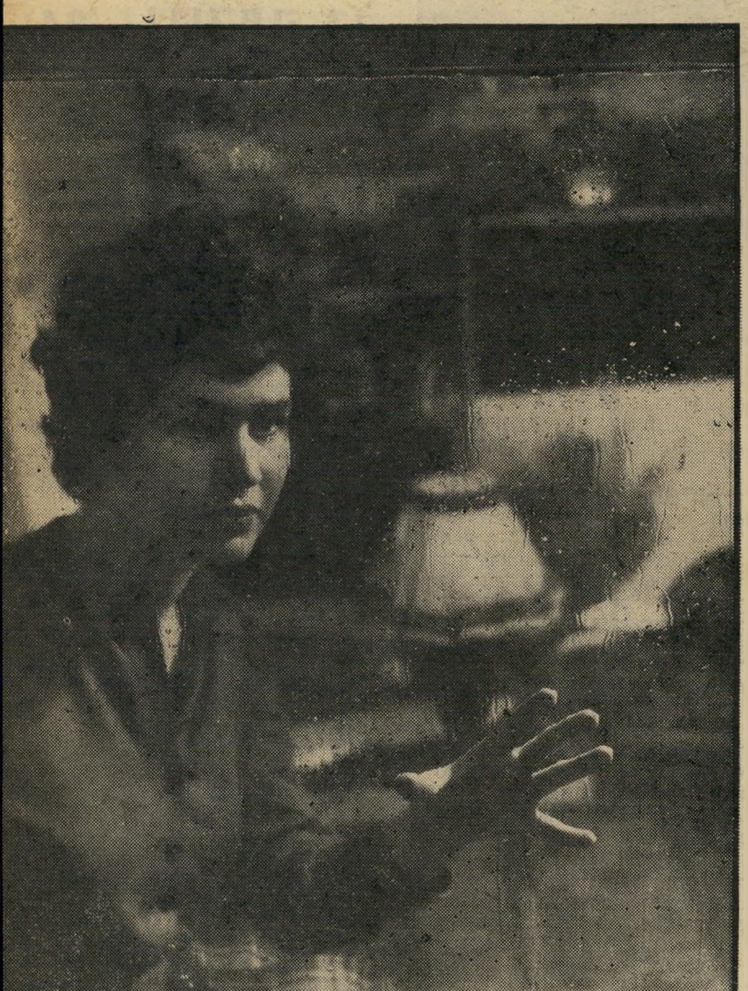
קובץ־שירים הראשון, והיא קנתה לה מייד מקום של כבוד בשורת המשוררים בארץ. פעם אמרה, בראיון עיתונאי: „לא מעניינים אותי הפרחת השממה ויישוב הנגב.“ היא התכוונה, כמובן, שנושאי שירה אינם חייבים להיות לאומיים, אלא יכולים להיות גם אישיים. אך הכרזה זו קוממה עליה את עורכי היומון דבר, שהתקיפו אותה מדי יום ביומו במשך חודש שלם, מה שאך חיזק את מעמדה בקרב המשוררים בארץ.

היכו את איתן

דליה היתה תמיד דמות מיסתורית. היא לא היתה מעורה בחברה, וגם אך איתן לא ידע אז את כל הכללים / ועצם רק עין אחת. / אבל הם הילדים, הילדים הגדולים / הרגישו בזאת מייד. /

הילדים הגדולים היכו את איתן / אך ודאי הם חשים חרטה, / כי איתן עדיין הולך אל הגן / והם כבר לומדים בכיתה. / הם אמרו לו רמאי, וקראו לו שקרן, / וציוו שמייד תסתלק! / אך איתן באמת הוא רק ילד קטן, שרצה מאוד לשחק. / איתן הקטן עומד ושותק / (עכשיו הוא עומד מן הצד). / הילדים לא קראו לו יותר לשחק, והשאירו אותו לבד.

יש לו בבית כדור ובלון, / וגם מכונית מהירה, / אך עומד הוא עצוב ומביט בחלון / כי קשה לשחק בלי חברה. / מחר הוא יקום וילך אל הגן / הגן הנמצא מול ביתו. / שם הוא ימצא לו חבר נאמן/ שאפשר לשחק איתו.“

– בפוזות של משוררת. כיום אינה רוצה

שני הרומנים של אלה

העיתונאית אלה ברקת (37) הלכה לראיין את יורם ביכונסקי (24), וגילתה כי הוא הגבר שלו חיכתה כל חייה

„ריחה מן האמת היא פחד, ברי־חה אל האמת היא שיגעון, פחד השיגעון הוא הגורא מכל.״

כך החלה העיתונאית אלה ברקת, על־פי עדותה העצמית, שני רומנים משמעו־תיים מאד בחייה בני 37 השנים: את סיפרה החדש תנו לי להיכנס, שיצא בימים אלה לאור, ושאמת זו של אלה ברקת מהווה את המוטו שלו; ורומן סוער וטרי, בן שבועיים ימים, שהיא מנהלת עם יורם ביכונסקי, סטודנט לשעבר ומגדל־דבורים בהווה.

בדירתה שברמת־אביב יושבת אלה בר־קת, בעלת עיניים כחולות כפלדה, למרג־לותיו של יורם ביכונסקי, עלם נאה הצ־עיר ממנה בכימעט 13 שנים. השניים מבי־טים זה בזה במבטים רוויי אהבה, ואחרי שבועיים של היכרות כבר אינם זקוקים ל־מישפטים שלמים כדי להסביר זה את זה. די להם שהאחד אומר מילה, ושניהם כבר מבינים את כל השאר. ניכר בהם, ובמיו־חד בה, שהם עדיין נרגשים מן החוויה הרומנטית המרטיטה העוברת עליהם. הם ניאותו לחשוף את ליבם לפני העולם הזה:

אלה: היו הרבה גברים בחיי...

יורם: טוב, לא נולדת אתמול, את בת 37.

אלה: תמיד היתה לי נטייה לצעירים, לא עשיתי אף רומן גלוי עם אדם צעיר, הנטייה עצמה וחברות הדוקה הם בעיני שני דברים שונים. היתה לי הרגשה שלמ־רות זאת אתיישב עם גבר צעיר. אני עצמי עברתי הרבה בחיים. בגיל מבוגר שהיתי במשך שש שנים בחו״ל. יש לי מיטען של ידע, של חוכמת־חיים, שאני יכולה להע־ניק. אך ידעתי שאותו גבר שאתיישב איתו צריך שיהיה לו כל מה שיש לי, אבל יותר. אני רוצה להסתכל על הגבר שלי מלמטה למעלה, לא מוכנה לתת כתף. כל חיי נתתי כתף, אבל אני עצמי זקוקה לכתף. קיוויתי שאמצא את הגבר הזה, קיוויתי ולא האמנתי.

הלכתי לראיין את יורם ביכונסקי, ושני־נו חבים תודה לעורכי מוסף הארץ. התחור־שה שלי היתה שאני הולכת לראיין בן־אדם שלא רק מסקרן אותי, אלא בן־אדם שקלטתי את אישיותו מבין השורות ש־נכתבו עליו בעיתונים. מצאתי אותו בבית־החולים תל־השומר, שם עבר את הניתוח ה־17 במיספר ברגלו הכרותה, אותה רגל שאיבד במילחמת יום־הכיפורים.

יורם: כולם זוכרים את יורם ביכונ־סקי מהפרשה המסויימת ההיא, אבל אף אחד לא זוכר את יורם ביכונסקי שהוא נכה צה״ל ב־80 אחוז.

אלה: תראה, תראה לה את הצלקות האיומות שלך, כדי שהיא תבין. (מפשי־לה את שרווליו). החלטתי מראש להביא לו את עצמי כבן־אדם, אמרתי לעצמי שאם קלטתי אותו נכון, הוא ודאי יודע את פחד השיגעון.

■ ■ ■

סיפרה החדש של אלה ברקת, יש בו מוטיבים אוטוביוגרפיים של אשה בסביבות שנות השלושים או הארבעים לחייה המתפשטת עירומה כדי להתקבל לבית־חולים לחולי־רוח. הספר כתוב ב־צורת שיחות עם הרופא המטפל, ושזור תמונות־ילדות החוזרות אל האשה ומצי־קות לה ללא־הרף.

אלה ברקת מספרת כי היא עצמה היתה על סף השיגעון, ומשום כך כתבה את הספר. כעת, אחרי השלמתו, השתחררה מכל פחדיה ו„נולדה מחדש״. פחד השיג־עון הוא המוטיב המרכזי בספר, ועל־פי עדותה, גם המוטיב המרכזי בחייה עד כה.

אלה: הסתכלתי לו בעיניים, ו־אמרתי לו: אני רוצה לראיין אותך היום.

יורם: לא הייתי מוכן לחזור על עצ־מי. נמאס לי להגיד בעיתונים אותם הדב־רים שוב ושוב, והנה בא אלי אדם שהבין שיש בי דברים נוספים, דברים אחרים. מייד הסכמתי להתראיין. כשהיא דיברה על פחד השיגעון נוצר בינינו קשר מיידי. היא מזל אריה ואני מזל שור. יש בינינו ניגודי אישיות. הניגודים האלה מעשירים אותנו. לי יש פחד שפיות־הדעת. אני לא מבין איך אני מחזיק מעמד במציאות כל־כך משוגעת. לה יש פחד השיעגון. יש לנו מה לתת אחד לשני.

אלה: אחרי שעתיים ורבע הנחתי את העט בצד.

יורם: דיברנו שמונה, תשע שעות, עד שבאה המישפחה שלי ואחי, דני, לקח את אלה הביתה.

אלה: למחרת ישבתי וגייסתי את כל הכוחות ואת כל החוכמה שבי, כדי לכ־תוב כתבה כזו שהקורא לא יבין שמסתתר מאחריה משהו אישי.

בשבת דיברנו בטלפון איזה חצי לילה...

יורם: דיברנו על הכתבה...

אלה: יורם ברח למחרת מבית־החולים כדי לראות אותי. כך הוא ברח בכל יום, עד שהשתחרר.

יורם: הסיפור בינינו הוא בן מאה שנה. רוצה לשמוע מה אלה כתבה לי ב־הקדשה לספר שלה? אתה קיים. תמיד היית. אני פשוט הקדמתי בטעות להיוולד. הקשר בינינו הוא הגיוני מאד. זאת לא היסחפות של רגשות. יש בינינו המון קשר. שנינו עברנו סיפור בחיים.

אלה: אנחנו אוהבים אותם הספרים, אותה המוסיקה...

יורם: כשאני מדבר על הגיון, אינני פוסל את הרגש.

אלה: הוא חכם ממני, הוא משכיל

זוג האוהבים

העיתונאית אלה ברקת ומגדל־הדבורים יורם ביכונסקי, בדירתה של אלה ברמת־אביב. לאחר רומן סוער בן שבו־עיים טוענים השניים בעקשנות כי מאז־ומתמיד נועדו זה לזה. בהקדשתה על סיפרה החדש כתבה לו אלה ברקת: „אתה קיים, תמיד היית. אני פשוט הקדמתי להיוולד.״

ממני, הוא חזק ממני! הוא הגבר הראשון בחיים שלי שיש לי מה ללמוד ממנו.

יורם: לגבי ההשמצות האלה של אלה, זה נכון בחלקו. יש תחומים שאני יכול ללמוד ממנה, במיוחד בתחום היצירה. לפרנסתי אני עובד כמגדל דבורים, אך בתחום היצירה שלי אני נמצא בתחילת הדרך. אני כותב בוסר, ויש לי מה ללמוד מאלה. אנחנו יוצרים אותם הדברים, מ־תוך אותם מניעי נפש.

אלה: בשלב מסויים נתחיל ליצור ביחד...

■ ■ ■

ז יורם ביכונסקי איננו הגבר הראשון בחייה של אלה ברקת. היא ידועה כ־אוהבת גברים מושבעת. ברשימת הגב־רים שאיתם יצרה קשר תוך כדי עבודתה העיתונאית שמות מפורסמים רבים, אך אלה מסרבת לנקוב בשמות המפורשים. לדבריה, לא יצרה מעולם קשר משמעותי עם גבר כלשהו. היא היתה אומנם נשואה במשך שנתיים למישה שניידר, אך היא מגדירה את נישואיה כ„נישואי טעות". גם נישואיה הראשונים נכשלו. ילדים אין לה.

אלה: עד שהתחלתי לכתוב את הס־פר, פחדתי מהמחשבה על ילדים בג־לל הילדות שלי. אחרי שכיליתי את הספר נולדתי מחדש. היום אני חושבת ללדת ילדים. (כשהיא נשאלת אם יורם יהיה אבי ילדיה, היא מעיפה בו מבט מבוייש, מס־מיקה כל־כולה ושואלת אותו אם מותר לה להשיב. כשהוא מאשר, היא אומרת:) יורם ואני רק התחלנו לבנות משהו. אנחנו נמצאים בשלב היסודות. יש לנו עוד המון מדרגות לטפס ביחד.

יורם: למה שלא תגידי שעד עכשיו לא מצאת גבר שיהיה ראוי להיות אבא לילדים שלך?

אלה: כשכתבתי את הספר היה לי מה להגיד לכל האנשים שיקראו אותו. אל"ף: אסור ללדת בלי אהבה. ילדים צריכים להיות פרי אהבה. בי"ת: אסור לשקר לילדים. גימ"ל: אסור להדחיק דברים יו־תר מדי.

יורם: אני עצמי הייתי נשוי, 10 חוד־שים, נישואי נבעו מתוך משבר מסויים. אשתי־לשעבר נשואה היום מחדש, ונולד לה בן.

■ ■ ■

א ה ברקת נלחמת בחירוף־נפש להשמטת התואר המצורף לשמו של יורם ביכונסקי, מאז אותה פרשה שפיר־סמה אותו.

אלה: יורם אמר לי שהוא הפסיק לב־כות מזמן. הוא אמר לי שהיום המאושר בחייו יהיה היום שבו יכתבו יורם בי־כונסקי בלבד, ללא קשר עם הפרשה ההיא. ואני רוצה לראות אותו מאושר. אני רו־צה לראות אותו בוכה מאושר. אלה ברקת תהיה העיתונאית האחרונה שתזכיר את ביכונסקי בהקשר ההוא. אני לא ארשה לאף עיתונאי להזכיר את הפרשה יותר!

יורם: המטרה שלי בחיים היא להפ־סיק להיות יורם ביכונסקי שהתפרסם בג־לל פרשיה מסויימת. אני לא בורח ולא שוכח. אבל אני עושה עוד דברים ואני רוצה שיכתבו עלי בזכות הדברים האלה.

יורם (שהתפרסם גם כחבר בקבוצה השמאלית אוואנגרד, הפסיק כל פעילות פוליטית): אני אינדיווידואליסט. אין לי מקום בתנועות פוליטיות הדורשות מישׂ־מעת. הפסקתי את פעולותי הפוליטיות, אך דעותי נשארו כשהיו.

אלה: הוא הפסיק גם ללמוד באוני־ברסיטה.

יורם: הפסקתי את לימודי, כי הבנתי שאין טעם להשיג תואר. רציתי לעסוק בהוראה, והניסיון הקצר לימד אותי שאף אחד לא ייתן לי ללמד. את הפסיפס ה־אינטלקטואלי השגתי במשך שלוש שנות לימודים.

■ ■ ■

כ שהם נשאלים אם אהבתם גדולה עד כדי כך שהם מתגוררים יחד, מז־דעק יורם: „לא! לאלה יש סיגנון משלה, ולי יש סיגנון משלי. תמיד היינו קיימים אחד בשביל השני. אנחנו חייבים כעת, משני הסיגנונות שלנו, ליצור קו חדש. לגור יחד זה להתפשר, לוותר. אני עדיין לא מוכן להתפשר."

אלה: כשנחליט לגור יחד, כל אחד יעזוב את המקום שלו וניצור לנו מקום משלנו.

שלא יבינו אותי לא נכון. יורם בא אלי בכל יום ונשאר לישון, אבל הבגדים שלו נשארו בדירה השכורה שלו ברמת־גן.

יורם: והם יישארו שם עד שיגיע ה־מועד להעביר אותם, יחד עם הבגדים של אלה, למקום החדש שלנו.

במדינה

פשעים

המין החלש תוקף

השוודית נקחה למעצר — ויורתה נקחה למעון של ויצ"ו עד למישפט

„זהו יומה הגדול של התנועה הפמיניס־טית. הנה גם נשים בשוודיות." היתה הת־גוברה למיקרא הידיעה כי שתי נשים תקפו אשה קשישה, חנה סומך, בביתה, ושדדו את תכשיטיה. אולם מישטרת רמת־גן לא התי־ייחסה לידיעה כאל קוריוז, היא נכנסה לפ־עולה. אחר שפקד שמואל כרמלי חקר היטב את חנה סומך הבין, לדבריו, כי רק מי שמכיר היטב את הנשדדת, ואת אורח חייה, היה יכול לבצע את השוד.

לאחר חקירה הגיעה המישטרה למסקנה, כי אחת משתי השודדות היתה דליה זר־גייר (24), הנמצאת, בהליכי גירושין מ־בעלה. דליה היתה שכנתה של חנה סומך בשכונת סלמה ג' לפני שהגברת סומך ה־קשישה עברה להתגורר ברמת־גן.

החשודה נעלמה. המישטרה עצרה את דליה יום לפני מועד נישואיו של אחד מאחיה. היא נעצרה במכון ליופי ברחוב בן־יהודה, שעה שעסקה בהכנות האחרונות לחתונה. היא הכחישה מכל־וכל שייכות כלשהי לשוד, ואמרה לפקד כרמלי: „איך הייתי יכולה לעשות דבר כזה לחנה? היא היתה כמו אמא שלי!" אך בדיקה במכונת האמת גילתה שהיא משקרת ב־אופן מוחלט. אומר פקד כרמלי: „היא היתה אגוז קשה לפיצוח, אך לבסוף הוד־תה ואף גילתה את שם השותפה שלה."

השותפה, חדוה קליינמן (30), העובדת למחייתה כעוזרת־בית, מגדלת את בתה בת הארבע שנולדה לה מחוץ למיסגרת הנישואין. את דליה זוגייר הכירה חדוה בעת שיצאה בקביעות עם אחיה יוסי, ה־עצור כחשוד בשוד מזויין.

השתיים סיפרו לפקד כרמלי כי את שרשרות־הזהב, שתלשו מעל צווארה של חנה סומך בכוח, אחרי שווידאו כי היא לבדה בבית, התנפלו עליה והיכו אותה — מכרו לבעל חנות תכשיטים בשכונת התיקווה, אדמונד לוי. המישטרה, שהגי־עה לחנות, הצליחה למצוא שרשרת שלמה אחת וצמיד־זהב שהותך כבר. החשודות מכרו לו את התכשיטים תמורת 8.000 לי־רות — שליש משוויין הממשי.

את חדוה קליינמן לא היה קל לעצור. המישטרה לא הצליחה לאתר אותה ימים אחדים, כיוון שלקחה את ילדתה מהמעון שבו היא שוהה משך היום, ונעלמה יחד איתה. רק ביום הרביעי האחרון הצליחה המישטרה לעצור אותה, בביתה.

חוקר כרמלי
מסקנה מתחייבת

פרצה בבכי ושאלה מה יהיה על ילדתה. **שרחזור מדוייק.** יחד עם עובדת סוציאלית שזומנה למקום הלכה אל מעון הילדים, והוציאה את הילדה. היא מסרה אותה לידי העובדת הסוציאלית, ורק הכ־ניסה אותה לאחד ממעונות ויצ"ו עד ש־יחרוץ בית־המישפט את גורלה של אמה.

לשופט בן־שלמה, שאליו הובאה להא־רכת המעצר, סיפרה חדוה קליינמן כי היא בודדה ואין לה קרובים וכי אינה יודעת היכן נמצאת ילדתה. בא־כוח ה־מישטרה סיפר לשופט, כי לחשודה אם־חורגת ברחובות, וכי הילדה נמצאת בטי־פולה של הלישכה הסוציאלית.

חדוה התחננה לפני השופט כי יצווה לעצור אותה בכלא נווה־תרצה ולא ב־אבו־כביר. השופט לא שאל לסיבת בקשתה זו, אולם אחת השוטרות שליוו אותה ידעה לספר כי אחרי השוד התגלעו חילוקי־דיעות בין חדוה ודליה, והגיעו לידי מרי־טת־שערות, מכות ואיומים. חדוה פוח־דת מדליה, ומשום כך ביקשה להיעצר הרחק משותפתה־לפשע.

איש המישטרה סיפר גם, כי אחרי ש־הסתבר לחשודות שהמישטרה משוכנעת כי הן חשודות שתקפו את חנה סומך, הן החלו משתפות פעולה באופן מפתיע ואף שיחזרו את הפשע לפרטיו.

דרכי אדם

חשוד או חשודה?

הוא נתבקש לקום — היא קמה — ובית־המישפט נרתם

התובע המישטרתי קרא בקול בשמו של החשוד אברהם גולדשטיין, ומספסל הנא־שמים התרוממה צעירה חטובה, שחורת־שיער, שעיניה מאופרות איפור כבד והיא לבושה שימלה נדיבת מחשוף. את צווארה עטף צעיף של נוצות בת־יענה.

השופט הסתיר אך בקושי חיוך של מבו־כה, קינח את משקפיו, כיעכע בגרונו קלות ואמר לתובע: „המשך, בבקשה."

העצירים שמילאו את אולם בית־המישפט לא יכלו להתאפק ופרצו בצחוק רם. כמו־תם גם השוטרים. השופט השתיק את הגו־כחים, ואז סיפר התובע כי אברהם גולד־שטיין הוא קוקסינל בזנות, וכי בשעה שנעצר בעבירה זו תקף שוטר והפי־לו על הגדר.

השופט הביט ארוכות בקוקסינל יפה־התואר, ואמר לתובע: „אתה בטוח שזה הוא ולא היא? אם עיני אינן מטעות אותי, הוא נראה יותר כמו היא."

לא להציק. בשלב זה נכנס לתמונה אברהם גולדשטיין, המכונה „גילה", המוכר היטב בקהיליית הקוקסינלים של תל־אביב, וסיפר: „אפילו לא ידעתי שיש לי עסק עם שוטרים. הייתי בחצר ברחוב הירקון, פית־אום נכנסו ארבעה גברים והתנפלו עלי. אחד מהם התחיל לחנוק אותי עם הפי־אה. ניסיתי להשתחרר, ונפלנו על הגדר."

השופט שמע את הדברים, ואז שאל את התובע המישטרתי מדוע הוא מבקש לעצור את החשוד. זה השיב כי אינו מבקש לעוצרו, וכי אפשר לשחררו.

פרקליטתו של אברהם גולדשטיין, עו־רכת־הדין רחל זוהר, ביקשה להעיר את תשומת־ליבו של השופט לעובדה שמט־רידים את לקוחתה ללא־הרף. „בבוד השו־פט רואה כי אפילו כאן, בבית־המישפט, עושים צחוק מהעובדה שלקוחתי היא קוק־סינל," אמרה. „לדעתי, זה לא מצחיק. לקו־חתי ממילא סובלת מהעובדה שאיננה נורמלית. אין צורך גם להציק לה בשל כך."

השופט הורה לשחרר את אברהם וגילה גולדשטיין בערבות בת 5000 לירות — חציה במזומנים והיתרה בערבות צד שלי־שי או ארבעה ימי מעצר תמורתם. השופט יצר גם תקדים, בכך שביקש לכתוב בפסק הדין במפורש: „החשוד (החשודה)..."

מישטרה

הזיהוי שלא היה

השופט נזף במישטרה על העלמת חיקי מידע — ושיחרר את החשודים

התובע המישטרתי של מישטרת רמת־גן, רס"ר יוחנן אלטרס, חייך בסיפוק.

חשודה גולדשטיין
תקדים בניסוח

הפעם, ידע, העלתה המישטרה דגים שמ־נים בחכתה: כנופיית כייסים שהטילה ב־אחרונה את חיתיתה על רמת־גן והסבי־בה.

הוא עמד לפני שופט־השלום אהרון כהן, ואמר כי הוא מבקש לעצור את החשודים יוסף יום־טוב, יצחק והבה, יצחק אברהם וניסים ושלום שחם, כחשודים ב־12 חטי־פות ארנקים, תיקים ושימוש ברכב גנוב באיזור רמת־גן. הוא אמר כי במטה ה־מישטרה התקבלה הודעה על חטיפת תיק מזוג זקנים, ועד־ראייה סיפר כי ראה את שני הצעירים שחטפו את התיק מתרחקים מהמקום במכונית מדגם דודג' דארט ש־מיספרה מתחיל בספרות 326. לאחר־מכן, סיפר, התקבלה תלונה מבעל־מיפעל, כי מתוך מישרדו נגנב ארנקו וכי שלושה חשודים הגיעו למיפעל במכונית מאותו דגם שמיספרה 078־326. הם ביקשו מבעל המיפעל מים, וכשהלך להביא להם נכנס אחד מהם אל המישרד וחטף את התיק.

הוצבה תצפית מישטרתית, ולמיפעל הגיעה מכונית מדגם סוסיתא. שניים מה־חשודים היו בדודג', ושניים בסוסיתא ו־התפתח מירדף. החשודים הצליחו להתחי־מק. רס"ר אלטרס אמר כי המיקרה חמור, וכי לשני האחים שחם הרשעות קודמות. הוא ביקש את מעצרם להמשך החקירה, בהתחשב בנסיבות החמורות, ל־15 יום.

15 אלף ל"י לחודש. החשודים הכ־חישו, כולם כאחד, את החשד שתלתה בהם המישטרה. אמר שלום שחם: „ירדתי מביתי ונסעתי במכונית הסוסיתא שלי. פיתאום חסמה אותי קורסינה של בלשים. היינו שם אני ואחי, ובן־הדוד שלי יוסף יום־טוב. אני עובד בשמירה, ויצאתי ל־עבודה. אבל עשו לנו מיסדר־זיהוי ולא זיהו אותנו."

השופט אהרון כהן פנה לתובע ושאל אותו: „האומנם נערך מיסדר־זיהוי?" ה־תשובה היתה חיובית. השופט שאל מי היה האיש שהתבקש לזהות את החשודים, וה־תובע השיב כי בעל המיפעל לא זיהה איש מהם.

(המשך בעמוד 34)

במדינה

(המשך מעמוד 32)

אמר החשוד ניסים שחם: „אני אדם נשוי ואב לתינוקת. אני עובד בארבעה פרוייקטים של רסקו ומרוויח 15 אלף לירות לחודש. אני לא צריך לחטוף תיקים.“ המתלונן לא זיהה אותנו במיסדר־הזיהוי. 15 שנים לא היתה לי שום עבירה, ולפני 15 שנים היתה לי עבירה אחת בילבד.“

יוסף יום־טוב טען כי אין לו עבר פלילי וכי הוא עובד לפרנסתו כסבל בכיכר־המושבות. גם הוא סיפר לשופט כי לא זוהה על־ידי המתלונן במיסדר־הזיהוי.

התובע לא דייק. אחרי ששמע את דברי החשודים עיין השופט שעה ארוכה בראיות של המישטרה, ופנה אל התובע: „היית צריך להגיד לי קודם כי החשודים לא זוהו במיסדר־זיהוי. כן היית צריך להגיד לי כי מתוך 12 חפיפות התיקים שציינת אתה מייחס לחשודים שתיים בילבד. אני מבקש מהמישטרה לדייק.“

השופט סירב להאריך את מעצר החשודים, בטענו כי הדו“ח שראה אינו מצדיק את חומרת המעצר שדורשת המישטרה.

תעופה

שמש שמש תרדוף

הנסיון לרתום את השמש לצרכי הפוליטיקה סוכל, אך התיירות לא נפגעה מכך

התיירים הסקנדינביים, שניצבו על כבש המטוס שאמור היה להביאם לאילת, חששו כי קברניטם טעה. „היכן הים?“ שאלו ב־תימהון, „ואיפה חוף הרחצה שהובטח לנו?“

פקידים ישראלים, שחיכו ליד המטוס כדי להקביל את פני התיירים, מיהרו להרגיעם. אין זו טעות בניווט, הסבירו להם, ואף לא הונאה. העיר אילת שטופת־השמש מצויה במרחק 20 דקות נסיעה בלבד מנמל הנחיתה.

תוך כדי נסיעה לאילת הסבירו הפקידים לתיירים, כי המקום שבו נחתו הוא נמל־התעופה עציון, הממוקם בסמוך לקו הגבול הבינלאומי שחצץ בעבר, לפני מילחמת ששת הימים, בין ישראל למצריים, אך מעברו המצרי. כך נתברר לתיירים, כי הפכו לאזרחים הראשונים שעשו שימוש תיירי בשדה־התעופה צבאי, המשמש עתה סלע־מחלוקת בין ישראל למצריים.

מפזוז משוכח. מאה התיירים נרגעו כאשר הגיעו לאילת. הם מיהרו לפשוט את בגדיהם ולהיחשף לעין השמש. שהרי לשם כך באו לישראל. הצד הפוליטי של הפרשה לא העסיקם יותר. גם אנשי הצוות לא התרגשו, כשהתברר להם כי נחתו בסיני ולא בישראל. הם התפעלו מן הנוף, בעוד שהטייס הראשי הרעיף מחמאות באוזני הפקידים הישראלים של רשות נמלי־תעופה. „מעולם לא נחתתי על פני מסלול כה משובח,“ אמר להם.

טיסת התיירים הסקנדינביים לשדה עציון נערכה ביום השני לפני שבוע, ב־24 בינואר. הפקידים הישראליים, שקבעו את יעד הנחיתה, עלזו. הם סברו כי הצליחו ליצור תקדים ומיהרו לבשר לעיתונות, כי חברת סטרלינג תקיים מעתה שלוש נחיתות מדי שבוע בשדה־התעופה הצבאי בסיני, וכי חברות תעופה זרות אחרות תלכנה בקרוב בעיקבותיה.

מטוסים לעונת החורף. אלא ש־השימחה היתה מוקדמת מדי. הפקידים הדניים פעלו במהירות ואיתרו את מוקד התבערה הדיפלומאטית בטרם פרצה האש. יממה לאחר שנערכה הנחיתה הראשונה, התברר שהיא גם האחרונה. חברת סטרלינג החליטה להפסיק את הטיסות לעציון.

כך הצליחו הדנים לחלץ את עצמם מתיסבוכת עם המצרים. אך כיצד למנוע מתיחות אפשרית בינם לבין הישראלים? בעזרת נימוקים מיקצועיים־טכניים לכאורה. הדנים הודיעו לעמיתיהם בישראל, כי ב־זמנו הוחלט על הנחתת מטוסי בואינג 727 בעציון, ואילו עתה התברר שאין טעם להטיס מטוסים כאלה בעונת־החורף. לכן ההסכמה שתפסה ביחס לבואינג אינה תופסת עוד ביחס למטוסים אחרים, שאותם אפשר להנחית בנמל־התעופה האזרחי של אילת, הממוקם בגבולות ישראל שמלפני מילחמת ששת הימים.

רודפי השמש מארצות הצפון ממשיכים לפקוד את ישראל. אך הם עושים זאת במטוסי סופר־קאראוול, ונוחתים באילת.

האשה טוענת:

„בנו של הממונה על המחוז איים עלי באקדח - היכה אותי - מהמר במאות אלפים בקאזינו - מברית מטבע“

הבעל טוען:

„היא מנסה להשמיץ אותי כדי להתגרש.“

האקדח שנשלף מן המגירה כוון אל פניה של האשה. היא שתקה. הילדים ישנו בחדר הסמוך. האקדחן איים את הקנה ופישק את רגליו. ידיו לא רעדו. האשה החווירה. תמונות מחייה חלפו בראשה כהבזקים. האקדחן לא הירפה. „אני אספר על זה למישטרה.“ מילמלה ברעד. „הם יקחו לך את הנשק.“

„הם לא יקחו,“ ענה האקדחן, „זה אבא שלי שנתן לי אותו.“

רמי וזהבה רזניק נישאו ב־1972. רמי הוא איש־עסקים, וזהבה לומדת בסמינר למורות. לזוג שני ילדים.

סיוף רמי רזניק יוצא לסייר ברחובות נתניה בצהרי השבת, עם בתו. הוא הולך לפגוש חברים במרכז העיר.

„סי.אי.אס.“ מגדילה צי אוניותיה

שתי האוניות החדישות, שהוזמנו במספנות „סייטס“ בנוינפלד, תיכנסנה לתעסוקה בקו הסדיר של חברת „סי.אי.אס“ הפועל בין נמלי אנטוורפן, המבורג, ברמן, רוטרדם, אנגליה וישראל. זאת נמסר לנו מחברת אלאלוף ושות' בתל־אביב, הסוכנים הכלליים של חברת „סי.אי.אס“ — קונטיננט ישראל שיפרטסגזלשפט בע“מ מהמבורג (חב' פרידריך בויטלרוק בע“מ מליבק).

האוניות שבנייתן תסתיים — האחת, בסוף השנה הנוכחית והשניה, בתחילת השנה הבאה — תהיינה מדגם 96, כשכל אחת בתפוסה של 990 טונות ברוטו, 2900 טונות מעמס וקיבולת ממוצעת של 155,000 רגל מעוקב גרעינים או 145,000 רגל מעוקב בלות, ויכולת נשיאה של 208 מכולות. האוניות מצוידות במירב החידושים והשכלולים.

באוניות מנוע דיזל מדגם 540 — 2000 כוחות סוס כ“א ומהירות שיוט של 14 קשר.

חברת „סי.אי.אס“ פועלת בהצלחה רבה מזה 6 שנים, בקו צפון אירופה, אנגליה וישראל והפעילה עד כה 5 אוניות חדישות רב־תכליתיות, תוך מגמה להרחיב בעתיד הקרוב את פעולותיה וקשריה של החברה עם ישראל, עם הכנסת 2 האוניות הנוספות לשרות בקו.

מאחר וחברת הספנות „סי.אי.אס“ אינה חברה בקונפרנסים לספנות, מחירי ההובלה באוניותיה הינם נמוכים יותר, מהמקובל בקווים מקבילים.

רובקס
המתנה שבהישג ידך

ארומור
צפוי דלתות וקירות

למרות הכל!
מחיר הפירסום של עמוד
ב־השולם הזה
הוא רק 4,800 ל“י

בלכתך אל האשה, קח את האקדח

כאשר נישאה זהבה לרמי, מייד אחרי שיחרורה מצה"ל, עדיין לא הספיקה לע־מוד על טיבו. באותם ימים ידעה רק ש־כאשר רמי הולך ברחובות נתניה ממהרים כולם לעברו. מי שלא עשה זאת, זכה ב־מבט מאיים.

היא לא ידעה אז שהסיבה לכך נעוצה בקישרי־המישפחה של רמי רזניק. העוב־דה שבעלה הוא בנו של הממונה על מחוז המרכז מטעם מישרד־הפנים, דויד רזניק, לא השפיעה עליה כלל וכלל. רק כעבור זמן הבינה את משמעות הייחוס המישפח־תי.

חודשים אחדים אחרי נישואיה הבינה כי החלטתה להינשא לבנו של הממונה היתה חפוזה מדי. העובדה שקשר זה הב־טיח לה מחייה ויחס של כבוד לא הלהיבה אותה עוד. עתה, כעבור חמש שנות נישו־אים, הגישה זהבה בקשה לבית־המישפט שיוציא את בעלה מן הבית ויפסוק לה דמי־מזונות חודשיים.

„את הבקשה לבית־המישפט אני מגישה אחרי שבעלי היכה אותי ואיים עלי ב־אקדח," סיפרה זהבה. „וזה, מלבד קשריו עם נשים והפסדיו הגדולים בבתי הקא־זינו של אירופה."

אך מתוך סיפורי חבריו של רמי רזניק עולה כי תיאורה של זהבה חיוור למדי. מספר אחד החברים: „רמי רזניק מופרע אמיתי. יש לו כסף בזכות אבא שלו, והוא חושב שבגלל זה מותר לו לעשות כל מה שהוא רוצה. אם תראה אותו משלם פעם על משהו שהוא לוקח, סימן שלא ראית טוב. הוא מכיר בעיר את כולם, כי כולם מכירים את אבא שלו.

„אני מאמין לסיפור של זהבה על האק־דח, זה נראה לי מתאים לו. לא פעם אחת ראיתי אותו הולך עם האקדח בכיס, כאילו שיש לו איזה חשבונות לגמור. בסך־הכל הוא ילד קטן ומפונק."

לירות דמי־מזונות מבית־המישפט. כש־ראיתי את זה הייתי לארג' ואמרתי לשו־פט: ‚אני אתן לה ששת אלפים לירות בכל חודש.' השופט הסכים לסכום הזה. עכשיו העורך־דין חושב שהוא זה שהצליח להוציא בשבילה ששת אלפים לירות לחו־דש.

„העורך־דין הזה הוא גם ששיכנע אותה לספר על המעשה עם האקדח. אחרי ש־שמע את זה, הוסיף שאני גם מכה אותה. אם הדברים האלה נכונים, למה היא לא הגישה תלונה במישטרה? עובדה שהיא לא הגישה."

„גם קנדי עשה!"

כתב „העולם הזה" ביקש להיפגש עם זהבה כדי לשמוע את סיפורה האישי, והיא הסכימה לכך. כאשר הגיע לביתה, נמצא שם גם בעלה, רמי רז־ניק, וזהבה חששה לדבר בנוכחותו. באותו מעמד ניסה רזניק להאשים את עורך־הדין של זהבה כאדם המסית אותה להת־גרש ממנו. זהבה לא הגיבה. משהמשיך ב־כך, אמרה לו: „אם לא תשתוק, אני אספר לעיתונאי כל מה שאני יודעת עליך." רמי רזניק השתתק, וזהבה ביקשה מכתב העולם הזה לצאת מן הבית „לפני ש־תתפתח כאן תיגרה."

„הייתי עצבני," אמר רזניק לאחר־מכן. „אחרי מילחמת יום־הכיפורים עברתי הת־מוטטות־עצבים, אולי זה בגלל זה. אבל ביניינו לבין עצמנו, מה שכואב לזהבה ב־אמת זה שאני הולך לפעמים עם נשים אח־רות. כשהיא שואלת אותי למה אני עושה את זה, אני אומר לה: ‚אז מה, גם קנדי עשה!'"

רמי סיים את דבריו וקם לצאת, להצ־טרף אל חבריו שהמתינו לו בחוץ, אך לפני שיצא הפטיר לעבר המלצר: „אני אשלם יותר מאוחר." פניו של המלצר הביעו ספקנות גלוייה.

רינו צרור ■

חיוך של שאננות על פני בנו של הממונה. רק בקשת הגירושין של אשתו מטרידה אותו במיקצת.

האקדחן הנתנייתי דוהר ברחובות עירו במכונית וולוו כחולה, מבצע איתה תאר־קות. אנשי המישטרה והבולשת המקומיים מכירים אותו ואת ייחוסו המישפחתי. הם נזהרים מלפגוע בו. רזניק יוצא ובא בבא־רים של נתניה כבתוך שלו.

הטבות בילעדיות לחברה

עד קודם שנישא לזהבה, עסק במ־כירת חומרי־בניין, באמצעות רשת חברות סבוכה ומסועפת. מבין החברות הללו ניתן למנות שתיים גדולות במיוחד: חברה להובלות מלט, ומיפעל לחומרי־בניין. מאחר שההתעסקות בבניין החלה משעממת אותו, ניסה את כוחו גם בניהול דיסקוטקים שכורים. הקהל של נתניה לא הגיע. רזניק עזב את עיסקי המועדונים ונכנס לעיסקי ביטוח. לאחר תקופה קצרה נשלל רישיונו כסוכן. הוא חזר לעיסקי הבניין.

רמי רזניק היה יכול להרשות לעצמו מעברים פיתאומיים כאלה בין עבודה אחת למישנה. החברה להובלות מלט, שבה הוא שותף בכיר, מאפשרת לו זאת. הסיבה: רמי רזניק מקבל הטבות בילעדיות לחב־רת ההובלות שלו מן החברה המייצרת, נשר בע"מ.

באחד המיסמכים שהגישה אשתו, זהבה, לבית־המישפט, כאשר ביקשה להוכיח את גודל הכנסתו החודשית, מופיע תצהיר חתום בידי שותפו של רזניק בחברה להו־בלות מלט, יצחק יעקוביאן, בתצהיר נכ־תב כי תמורת כל הובלה שיתן להם מנהל בית־האריזה של נשר, לטמן, יש לשלם לו עשרה אחוזים ממחיר ההובלה.

נוסף להובלות המלט הרגילות שהוא מקבל מנשר, ונוסף על ההובלות שעליהן שילם למנהל בית־האריזה עשרה אחוזים, יש לרזניק גם מיכסה קבועה של 10 טון מלט לשבוע. את כל ההובלות האלה מבצעים נהגיו בשלוש משאיות שרכש.

כאשר נתבקש רזניק, על־ידי בית־המישפט, להעריך את רווחיו בעיסקי ההו־בלות, הגיש מאזן שנתי שהצביע על מח־זור בן 638 אלף לירות. סך־הכל רווח נטו, לדבריו: 180 אלף לירות לשנה.

זהבה, אשתו, טענה בבית־המישפט כי רווחיו גדולים יותר. „נוסף על החברה להובלות מלט שברשותו," אמרה, „יש לו מחצית במיפעל לחומרי־בניין, המעסיק יותר מעשרה עובדים. יש לו גם דיסקוטק אחד, מיגרש ענקי שמושכר כל השנים ועיסקי ביטוח למיניהם."

רזניק ניסה להמעיט בערך הרכוש ש־בידיו. לדבריו, במיפעל לייצור חומרי־בניין עובד רק אדם אחד. המיגרש שעליו דיברה זהבה, שייך להוריו. הדיסקוטק אינו שלו, והברית־הביטוח שללה ממנו את ה־רישיון לפעול כסוכנה.

כדי להוכיח את טענתה הגישה זהבה ל־בית־המישפט העתקים של מיסמכי הנה־לת־חשבונות. מתוך מיסמכים אלה הת־ברר, כי רמי רזניק פתח שני חשבונות בבנקים בחו"ל, האחד באמרו־בנק שב־אמסטרדם והאחר בבנק אמריקה שב־סאן־פרנציסקו.

כדי להגיע אל החשבונות שבחו"ל עו־זב רמי את עירו נתניה אחת לשלו־שה חודשים ויוצא לחוץ־לארץ. תוך טיו־ליו הרבים הוא מגיע לאחד משני הבנ־קים ומוציא משם חופן של דולרים. עם דולרים אלה בכיסו הוא מגיע לאחד מבתי הקאזינו, שבהם יושבים קלפנים ושחקני־קוביה מיקצועיים. סכומי הפסדיו נעים, לטענת אשתו, בין חמישים למאה אלף לירות בלילה אחד.

„למה לא למישטרה?"

זהבה לא הסכימה להמשיך לחיות כך. בערב יום־הכיפורים האחרון הגי־עה לנמל־התעופה בלוד עם בעלה אחרי שהייה קצרה משותפת בחו"ל, במקומות החביבים עליו. עוד באותו יום פנתה ל־עורך־הדין שלה, אלחנן לי, וניסחה עימו את בקשתה לבית־המישפט. טעיפי הבק־שה: דמי־מזונות בסך 10 אלפים לירות לחודש, וגירוש הבעל מביתם המשותף. בבקשה סיפרה גם כיצד איים עליה באק־דח.

בבית־הקפה רנסנס, שבמרכז העיר, ישב רמי רזניק וצחק לדברים שנאמרו עליו. „זה הכל שטויות," אמר. „אני לא מסתמך על שמו של אבי בשום דבר. עובדה, הוא ממונה על איזור תל־אביב והמרכז, ואני עובד בנתניה. גם הסיפורים על ההימורים אינם נכונים. כשאני מפסיד עשר לירות שטרלינג, אני מתחיל להזיע. תשאל אנ־שים, הם יגידו לך. חבל שאין פה אף אחד עכשיו. יש לי כרטיס־חבר בקאזינו? נו אז מה?

„בסך־הכל, אני רוצה לתקן את חיי־הנישואין שלנו. לכל זוג יש עליות וירי־דות, אז גם לנו יש.

„בעצם," הוסיף, „בכל אשם עורך־הדין של זהבה, אלחנן לי. פעם הוא גר ב־נתניה, ונתניה הקיאה אותו. היום הוא מרגיש את עצמו גדול מאד. הוא היה האיש שהסית את זהבה לבקש 10 אלפים

שידור

טלוויזיה

מגעים על צירוף דן מרגלית

אפשר לנשום כבר לרווחה. משבר **רון בן־ישי**, ככתב המדיני של הטלוויזיה, הסתיים. בן־ישי חזר מחופשת־הגלות שלו, שערך בקיבוץ יושבתה ליד אילת, נפגש עם מנהל הטלוויזיה, **אריה צוקר־מן**, ועל פי הסכם עם מנהל מחלקת־החד־שות **חיים יבין** הפסיק להיות כתב מדי־ני והפך לכתב מייוחד. בן־ישי יערוך כת־בות בנושאים מייוחדים למבט, להשבוע יומן אירועים ולמבט שני.

בן־ישי בחל בשבועות האחרונים בתפ־קיד הכתב המדיני, ובינתיים לא ברור מי ימלא את מקומו. באופן זמני עושה זאת, ובהצלחה די רבה, **אלימלך רם**, הכתב הפרלמנטרי. אולם לאחרונה נערכו מג־עים ופגישות בין חיים יבין לבין כתב הארץ, **דן מרגלית**. למרגלית הוצע לקבל את התפקיד, והוא בודק עתה במערכת עיתונו אם תינתן לו לשם כך חופשה־ללא־תשלום מהארץ.

בשנים האחרונות התפרסם מרגלית כמי שחשף את חשבון הדולרים של **לאה רבין** וגרם על־ידי כך להתפטרותו של ראש־הממשלה דאז, וכמי שהיה מועמד לתפקיד עוזר־מדיני לשר־הביטחון **עזר וייצמן**, מועמדות שטורפדה ברגע האח־רון על־ידי שר־החוץ **משה דיין**.

אם המשא־ומתן של מרגלית עם הטל־וויזיה יעלה על שירטון, שוב יהיה על יבין לבחור: או את אלימלך רם או את הכתב לענייני מיפלגות, **דן רביב**, ה־ממלא עתה את מקומו של רם בכנסת.

עזר אוהב את עמירם

בחוגי הכתבים הצבאיים בארץ קיימת התמרמרות על שר־הביטחון **עזר וייצ־מן**, על שהוא מעדיף, לדבריהם, את הכ־תב הצבאי של הטלוויזיה, **עמירם ניר**.

וייצמן מעולם לא הכחיש כי הוא „אר־הב" את ניר, מי שעזב לתקופת־מה את עבודתו בטלוויזיה, חתם קבע בשריון, ורק אחרי תום שירותו חזר לטלוויזיה.

מה ששבר את גב הגמל היתה העובדה שווייצמן העביר לניר, ראשון בין כל ה־כתבים הצבאיים, את הידיעה על מינויו של הרמטכ"ל הבא, האלוף **רפאל איתן**. הטלוויזיה פירסמה ידי־עה זו לראשונה, בלשון שממנה אפשר היה להבין שהיא מוסמכת לחלוטין. רק אחר כך חזר עליה הרדיו, ולמחרת ה־עיתונים היומיים.

הסוד של „שורשים"

בבניין הטלוויזיה פרחו לאחרונה שמו־עות על סכומים עצומים ששילמה הטל־וויזיה עבור הסידרה שורשים, שהתגלתה בינתיים, לאחר הקרנת הפרק הראשון, כאכזבה בנוסח „המלך הוא עירום". יש האומרים כי בכסף ששולם עבור כל אחד מפירקי הסידרה אפשר היה לרכוש בין 3 ל־4 פרקים של כל סידרה מצליחה אחרת.

הסכום ששילמה הטלוויזיה עבור שור־שים הוא טוד שמור ביותר. האחראית על הסרטים הקנויים, **מרים רוטשילד**, מסרבת לגלות כמה עלה הסרט. „כמו כל חברה מיסחרית, גם הטלוויזיה לא מוכנה לגלות כמה היא משלמת עבור מה שהיא רוכשת," טענה השבוע רוטשילד. היא רק שכחה כי חברה מיסחרית מסויימת זו מסובסדת על־ידי כימעט כל בית־אב בישראל, בסכום של 600 לירות לשנה.

גם הממונה הישיר על רוטשילד, **יצחק שימעוני** („צחי") לא זכר כמה עלתה הסידרה ומי חתם על החוזה רכישתה. מנהל הכספים, **יצחק דורי**, סירב אף הוא לגלות את הסוד השמור.

מבט בעברית קלה

בעיקבות הסקר שפורסם לפני שבועות מיספר, שקבע כי אחוז ניכר מצופי מבט אינם מבינים אותו כלל, הועלתה הצעה לשדר מהדורה מוקדמת למבט, מעין: „מבט בעברית קלה".

לאחרונה התגבשה הצעה אחרת, מפור־טת יותר: לפצל את אחת התוכניות ה־מצלחות ביותר של הטלוויזיה, מה העניי־נים, תוכנית החדשות לילדים ולנוער, ולהגיש אותה לפני מבט.

מה העניינים היא תוכניתה של **דליה הורביץ**, ותוך חודשים ספורים הפכה הצלחה של ממש. היא מוקרנת אחת לש־בוע, ביום החמישי, ואורכה חצי שעה. עתה הוגשה הצעה למנהל הטלוויזיה, **אר־נון צוקרמן**, לפצל את מה העניינים ל־שלוש תוכניות שבועיות, בנות 10 דקות כל אחת, שתקדמנה את מבט ותאפשרנה לחוג הרחב באוכלוסיה, שאינו מבין היטב את מבט, להיות מודרך קודם לכן בחד־שות קלות.

לא צריך לעבוד

עובדי רשות־השידור יכולים לנשום לרווחה. החל בימים האחרונים לא יוכל איש לדעת אם הם אכן עובדים או לא. המדובר לא רק באנשי־מיקצוע — כת־בים, עורכים ובמאים — אלא גם בעוב־דים המינהליים — פקידות, טלפונאיות ושליחים.

על פי הוראות הוועד שלהם לא יירשמו עוד עובדי הרשות את מועד בואם לעבודה מדי בוקר, או את מועד צאתם. הם יחתמו רק אחת ליום, ללא ציון השעה, כדי להו־כיח כי אכן היו בבניין, ולו רק לחמש דקות.

יוסי צמח - מנהל התוכניות?

נראה כי אחת המישרות החשובות ב־יותר בטלוויזיה, מנהל מחלקת התוכניות, תאוייש בקרוב. עד לפני כמה שבועות היה **מרדכי קירשנבאום** מנ־הל המחלקה. אולם הוא התפטר מתפקידו, או — נכון יותר — יצא לחופשה, ביגלל טענותיו כנגד דלות המשאבים המוקצים על־ידי הטלוויזיה לתוכניות שלה.

נראה כי עתה מתכוונת הנהלת הטל־וויזיה למנות את במאי **יוסי צמח** לתפ־קיד זה. המינוי נשמר עדיין בסוד, משום שלצמח יש יריבים רבים בטלוויזיה, והח־שש הוא שהם ינסו לטרפד את המינוי.

בובות למבוגרים

כאשר הגיעה לפני חודשים מיספר לידי **אסתר סופר**, מנהלת התוכניות לילדים ולנוער הסידרה רחוב ההפתעות, היא הח־ליטה כי היא כה מוצלחת עד כי היא מת־אימה יותר למבוגרים מאשר לנוער. סופר הציעה לוותר עליה לטובת התוכניות ל־מבוגרים בשעות הערב. תגובת מנהלי ה־תוכניות של הטלוויזיה היתה: „לא תודה. הסידרה מבוססת על בובות, ולכן היא מיועדת לילדים."

אחרי ההצלחה העצומה של הסידרה, שהוקרנה מדי יום שישי בשעה 3 אחר־הצהריים, ביקשו מנהלי הטלוויזיה מסופר לוותר על רחוב ההפתעות לטובת המבוג־רים. ואכן, החל מהשבוע הבא תוקרן ה־סידרה מדי יום שלישי בשעה 8 בערב.

סופרמן - מירדן ל'ישראל

במקום רחוב ההפתעות תובא בימי שי־שי בצהריים, החל מהשבוע הבא, התוכ־נית המוכרת לצופי ירדן איש ששת מיל־יוני הדולר. כדי למנוע אסוציאציות לשו־אה, הוחלט להחליף את שם הסידרה ולק־רוא לה בעברית האיש השווה מיליונים.

במרכז הסידרה עומד האסטרונאוט־לש־עבר וטייס־ניסוי של סוכנות החלל האמ־ריקאית **סטיב אוסטין**, שנפצע בהת־רסקות, וניבנה מחדש על־ידי צוות מומחי־רפואה, תוך כדי שמועקת לו יכולת בי־צוע על־אנושית, ההופכת אותו לסופרמן. לאחר שהוקנו לאוסטין התכונות המיוח־דות האלה, הוא יוצא להילחם בכוחות הרשע ומוצא עצמו מעורב בהרפתקות מרתקות.

את תפקיד אוסטין מגלם השחקן **לי מייג'ורס**, בעלה בחיים של הבלונדית מהמלאכים של צ'ארלי. מייג'ורס היה עוז־רן של **אורן מארשל** בסידרה פרקליט לכל עת, הופיע בסרטי קולנוע וטלוויזיה רבים. לצידו משחק **ריצ'ארד אנדר־סון**, כבוס של אוסטין. אנדרסון הופיע בתפקידים שונים בסדרות איירונסייד, מניקס, פרי מייסון ובכמה סרטים, ביניהם כפייה של מאייר לוין.

הצנחה של איש המערך

התנגדות חריפה למינויו של **אריה חסין** לתפקיד מנהל מחלקת־החדשות ב־רדיו התעוררה בשבוע שעבר דווקא על־ידי אנשי המערך ברשות־השידור, שחסין נמנה על שורותיהם. חסין היה במשך שנים רבות עוזרו האישי של שר־החוץ לשעבר **יגאל אלון**, גם כשאלון היה שר־החינוך־והתרבות, והיה נציגו בוועד־המנ־הל של רשות־השידור.

לאחרונה הודיע חסין כי הוא יגש ל־מיכרז לתפקיד מנהל־החדשות ברדיו. או־לם אנשי המערך טוענים כי אם הוא אכן ייבחר, תהיה זו „הצנחה מגבוה" של איש שאינו איש־מיקצוע אלא פקיד, ובעיקבות הצנחה זו תיפרץ הדרך להצנחות מגבוה של אישים שונים המקורבים לליכוד, מב־לי שלאנשי־מיקצוע תהיה יד חופשית להיבחר, ללא כל השתייכות מיפלגתית.

מי אתה, מר מיזרחי?

מיזרחי (מסומן בחץ) בטכס
תמיד בפנים

אחד הנספחים לדו"ח החקירה של **עמוס גורדון**, על נסיעתם של **אהוד יערי** ו**אלכס גיבעלי** לקאהיר, מוקדש לדמות המיסתורין של הטלוויזיה, **ניסים מיזרחי**.

הקשר בין הדו"ח לבין מיזרחי הוא שמיזרחי היה, לפי הדו"ח, האיש שהסדיר לאהוד יערי את הדרכון, בדרכים נס־תרות, תוך מיספר שעות.

איש אינו יודע מה בדיוק תפקידו של מיזרחי ברשות־השידור. התפקיד הרשמי שלו הוא עובד המזכירות הכללית של הרשות, תפקיד כמו של כל פקידה או כתבנית העובדת במזכירות, אולם אין ספק לאיש כי מיזרחי עושה ככל העו־לה על רוחו ברשות, וכי כך גם נוהגים כלפיו ראשיה.

למרות תפקידו הנמוך, מגיע מיזרחי כל בוקר במונית מביתו שברמת־שרת לבניין הטלוויזיה ברוממה, וחותם על חשבון הרשות. מסלול המונית, וזה ידוע להנהלת הרשות, כולל גם את פיזור ילדיו של מיזרחי בבתי־הספר שלהם. במשך היום משתמש מיזרחי, כאשר הוא רוצה, וללא כל ביקורת, במוניות המיגדל, העובדות על פי הסכם עם הנהלת הרשות, וחותם על חשבון הרשות. מעוררת חששות העובדה שהנהג המסיע את מיזרחי הוא תמיד אותו נהג.

בכל מופע ממלכתי, שמכסה רשות השידור, מופיע מיז־רחי עוד לפני הכתבים ומצליח להידחק, על פי הוראות של יד סמויה מלמעלה, לכל מקום, אפילו כאשר לכתבי הרשות אין נותנים להגיע. הוא מוכן לעשות טובה לכל עובד רשות, מאותם החביבים עליו, בכל מישרד ממשלתי, שם יש לו קשרים, גם אם טובות אלה אינן תואמות את הדרך הציבורית.

כשנערך פסטיבל הזמר בשנה שעברה, התיישב לו מיז־רחי בניחותא על מושבו של מנכ"ל הרשות, **יצחק ליבני**, בשורה הראשונה של בינייני האומה. ורק בעמל רב אפשר היה להזיז אותו ממקומו כאשר הגיע לשם ליבני עצמו.

מילבד הטבות שונות שמקבל מיזרחי, הוא בין העובדים המינהליים של רשות־השידור שנסעו פעמים רבות ביותר לחוץ־לארץ על חשבון הרשות. אין אורח המקורב לרשות־השידור, בין אם זו אישיות מדינית או זמר פופולארי, שמיז־רחי אינו נדחק אליו תוך שהוא מציין בפניו, באנגלית קלו־קלת, כי הוא נציג רשות־השידור.

חדרו של מיזרחי, שבו הוא מתחלק עם עוד שלוש פקי־דות, מלא בתמונות של נערות, אבל למיזרחי אין כימעט פנאי לראות אותן. כאשר אין הוא נמצא בנסיעה במונית על־חשבון הרשות, הוא יושב כאורח נכבד בחדרו או בלישכתו של מנכ"ל הרשות, משם איש אינו מעז לזרוק אותו.

לשאלות גורדון על תפקידו הממשי של מיזרחי, לא היתה לאיש ברשות־השידור תשובה.

„שורשים"
המלך הוא עירום

פשעים

האמת העירומה

הילדים נדהמו, ההורים התלוננו, החשוד נעצר והשופט שיחרר

בין כל העצירים שהובאו בפני השופט ד"ר מגורי־כהן ביום השישי האחרון בלט פיטר צ'אנינג משכמו ומעלה. הגבר הגבוה, ששערו הארוך משתפל על כתפיו ושפם עבה מעטר את פניו, לא הבין דבר וחצי דבר מן המתרחש באולם המישפטים.

צ'אנינג הוא אזרח בריטי המתגורר בגבעתיים, נשוי לישראלית ממוצא תימני ועובד למחייתו כמוזג בפאב, שעל לקוחותיו נמנים אנשי או"ם ותושבים זרים. הוא אינו דובר עברית. פרקליטו, צבי לידסקי, תירגם לו את דבריו של רס"ר יוחנן אלטרס, התובע של מישטרת רמת־גן.

ממתקים לילדים. התובע סיפר לשופט כי החשוד נעצר בביתו, אחרי שהוריהם של שני ילדים, בני שנתיים וחצי וחמש, התלוננו במישטרה כי החשוד ביצע מעשה מגונה בילדיהם.

כשהתבקש התובע לפרט, סיפר כי החשוד עמד עירום כביום היוולדו על מירפסת דירתו שבקומה הראשונה, השתעשע באברו לעיני הילדים ואף חילק להם ממתקים. הוא דרש לעצור את החשוד לעשרה ימים, להמשך החקירה.

כאן נכנס לפעולה עורך־הדין לידסקי, ששאל את רס"ר אלטרס אם אומנם נגע החשוד בילדים. הרס"ר השיב: לא! אחר־כך סיפר עורך־הדין שגם הוא מחלק טוכריות לילדים שאותם הוא מכיר, וכי הוא משוכנע שגם התובע עושה כן.

„התלונות נגד החשוד," אמר הפרקליט, „נלקחו מפי ההורים, ששמעו אותם מפי ילדיהם."

חשוד צ'אנינג
כמו קונג־פו

השופט ביקש מהחשוד לספר מה בדיוק אירע בינו לבין הילדים. סיפר צ'אנינג: „אני עובד כל יום עד שעה מאוחרת בלילה. לכן אני מתעורר בסביבות השעה שתים־עשרה בצהריים. באותו בוקר קמתי כהרגלי. אני נוהג לישון עירום. פתחתי את דלת המירפסת כדי לאוורר את החדר, ואז הבחנתי בילדים שהצביעו לעברי וברחו. אני מניח שהם נדהמו מהעובדה שלא נימולתי, כי אינני יהודי."

הוסיף הפרקליט: „הם מיהרו וסיפרו להורים כי ראו אבר מוזר, וההורים מיהרו להתלונן במישטרה."

השופט שאל את הפרקליט מדוע לא מסר החשוד עדות במישטרה. לידסקי פנה אל התובע ושאל אותו אם הוא יודע אנגלית. התובע הודה כי שליטתו בשפה זו קלושה.

השופט מגורי כהן החליט כי למישטרה אין די ראיות, כדי לשכנעו שיש לעצור את החשוד. הוא ציווה לשחררו בערבות של 2000 לירות, והורה לו לסור, בחברת פרקליטו, למישטרת רמת־גן, כדי למסור שם עדות על מה שהתרחש בינו לבין הילדים.

סגן־השר אריזר וראש־לישכתו לימור: איך נמנעה הטרגדיה

כאשר נסע סגן־השר במישרד ראש־הממשלה, יורם אריזר, בשליחות המישרד לחוץ־לארץ, הוא נפרד בלבביות רבה מראש הלישכה שלו, לימור ליבנת.

הצעירה בעלת השיער הספק־שטני ספק ג'ינג'י, המסופר קצר, בעלת מיבנה־גוף רחב, עובדת עם אריזר עוד מהתקופה למרות נסיעת השר או סגן־השר.

ללימור היה נוח מאוד לשכוח זאת. באותה תקופה היא היתה צריכה לנסוע פעמים רבות מדי שבוע לתל־אביב, כדי לעבור בדיקות רפואיות, ערב ניתוח בגבה. הניתוח בוצע מאוחר יותר, אחרי שהבוס שלה כבר חזר.

לליבי שלא למלא את ההוראות.

למחרת נקראו כל נהגי השרים לישיבה מייוחדת, שנערכה במיזנון הכללי של הכנסת. מרבית הנהגים השתתפו בישיבה, מאחר שבאותה עת נערך דיון בכנסת שבו השתתפו הבוסים שלהם. אליאב פרש בפניהם את הבעייה של ליבי, וההחלטה שלא לשבץ נהג קבוע לשר.

משולש ישראלי: סגן־השר המזכירה והנהג

שבה היה סגן־שר במישרד ראש־הממשלה ונשא בטיפול של חמישה תיקים בל־תי־מאויישים.

בתקופת העבודה הנמרצת נקשרו בין השניים יחסי אחווה ורעות. ולאריזר היה בוודאי קשה להיפרד מלימור, שהיא בתה של הזמרת שולמית ליבנת. הוא החליט להקל עליה עד כמה שיותר את תקופת העדרותו.

ערב צאתו מן הארץ הירשה אריזר ללימור להשתמש במכונית־השרד שלו, מדגם וולוו, ובנהגו ליבי, לכל נסיעותיה, בין אם אלה נסיעות מטעם הלישכה, שבה לא היתה כימעט עבודה, משום שאריזר נסע וכל חמשת התיקים שלו אויישו כבר, ובין אם אלה נסיעות פרטיות. אחר־כך, בעת שאריזר בארץ, קשה לראותו במכונית בלי לימור.

אוכל גדולים

לצעירה החינגנית והתוססת, היתה זו מתנה מהשמיים, שלושה שבועות של מעין־חופש עם וולוו ונהג צמודים. לימור ואריזר לא ידעו, או שהתעלמו, מהוראות מינהל־הרכב הממשלתי, הקובעות כי מכונית־שרד של שר או של סגן־שר צריכה לחזור למינהל־הרכב בכל פעם שבעליה נוסע לחו"ל, וזאת, כדי לעבור טיפולים שונים. אלא אם כן יש מצב מיוחד בלישכה, בו מחייבת העבודה שימוש במכונית לימור ואריזר אולי לא ידעו את התקנות הממשלתיות, אך ליבי, הנהג, ידע אותן. הוא גם ידע כי נסיעת הבוס שלו היא האפשרות היחידה לקבל חופשה. כאשר באה אליו לימור ובישרה לו כי הוא עומד להיות הנהג הפרטי שלה, התקומם ליבי וסירב.

ללימור יש מהלכים במישרד ראש־הממשלה. היא פנתה אל מנכ"ל המישרד, הד"ר אליהו בן־אלישר, וביקשה ממנו להתערב למענה אצל הנהג הסרבן. בן־אלישר קרא לליבי והורה לו למלא את הוראות אריזר ולהסיע את לימור.

אך לימור, אריזר ואפילו בן־אלישר הם חדשים בממשלה. ליבי הוא נהג ותיק במינהל־הרכב הממשלתי, וכמו שהוא אומר: „אכלתי כבר הרבה גדולים בחיים שלי!" להפתעתו של בן־אלישר סירב ליבי. הוא יצא מלישכת מנכ"ל ראש־הממשלה ופנה מיד אל לישכת סגן שר־האוצר, יחזקאל פלומין, הנמצאת בבניין הסמוך למישרדו.

גם לסגן־השר פלומין יש נהג, שגם הוא „שועל ותיק" בין נהגי השרים. שלמה אליאב נבחר רק לאחרונה כיושב־ראש ועד נהגי השרים וסגניהם. קדם לו דניאל דניאלי, נהגו של מי שהיה אף הוא סגן שר־האוצר, הד"ר צבי דינשטיין.

דניאלי הצליח ללמד את נהגי השרים לשמור על זכויותיהם, והפך אותם ממשרתי־ציבור. אליאב החליט כי הוא ילך בדרכי קודמו, דניאלי. מבלי לספר על כך לבוס שלו, פלומין, הורה התקבלה ברוב קולות קבועה, כי הרכב של השרים, יושבת, אם יאולץ ליבי להסיע את לימור ליבנת.

אליאב הצליח למצוא בכנסת את אליהו בן־אלישר, ומסר לו על החלטת הנהגים. היתה בפי אליאב עוד אזהרה: אם בעיקבות הפרשה ייפגע ליבי בעבודתו, כאשר אריז דור ישוב לארץ, יושבת כל צי רכב הישרים.

האיום הנוראי

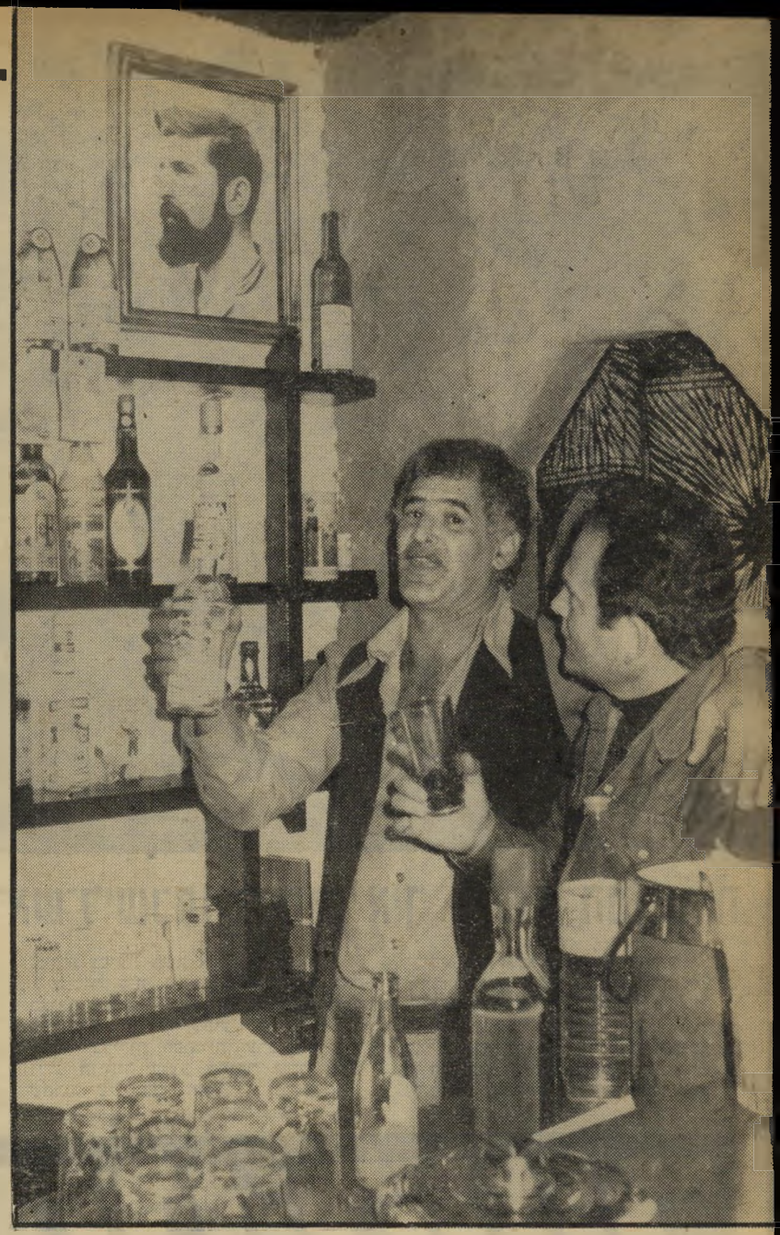
שרים יכולים לעמוד מול איום שביתה של פועלי־נמל, ימאים דיירוגיים ולא־דירוגיים, ואפילו מול שביתה של פקידים עובדי משרדיהם. אך שרים ופקידים בכירים אינם יכולים לעמוד מול איום שביתה של נהגיהם.

אפילו בדמיון הפרוע ביותר לא הצליח בן־אלישר לדמיין את עצמו נוהג במכונית־השרד. הוא נמנה עם אותם אישים הנוהגים לשבת במושב האחורי, ולא ליד הנהג. קשה היה לבן־אלישר לדמיין לעצמו ישיבת־ממשלה, שאליה מגיעים שרים נכבדים כשהם נוהגים בעצמם, או משתמשים בשירותי מוניות.

בחן הטבעי שלו ובהומור נענה בן־אלישר לאליאב. הוא פטר את ליבי מלשמש כנהגה של לימור, דאג מדי פעם בפעם לטרמפים לצעירה שומרת־הנוחיות, וכך הציל את ממשלת־ישראל.

האם אנס בעל הפאב, השחקן לשעבר שמואל אומני, איש היחידה 101, את המלצרית הקיבוצניקית?

אונס בפאב?

חשוד באונס

שמואל אומני בן ה־44, החשוד באונס המלצרית שעבדה בסופי־שבוע בפאב שלו. אומני, שחקן־לשעבר שהחל עוסק בעיסקי בניין אחרי שהות בת חמש שנים בארצות־הברית, פתח לפני כחודש את הפאב שלו, ותלה את תמונת ידידו המנוח ירמי ברדאנוב מעל לבאר.

ה שעה היתה 11.00 בלילה, שני גברים נכנסו אל הפאב של השחקן־לשעבר שמואל אומני שברחוב דיזנגוף 336 בתל־אביב. בפאב היו אותה שעה מעט מלקוחותיו הקבועים. בעל הפאב, גבר נאה כבן 44, לבוש באוברול־ג׳ינס כחול ובעל קול בס עבה, עמד מאחרי הבאר ולעס בתיאבון סטייק לבן.

„אני מייד ניגש אליכם,״ אמר לשני הגברים שתפסו מקום ליד אחד השולחנות, והמשיך לאכול את הסטייק. כעבור דקות ספורות אמר להם שוב: „אתם נראים כמו שוטרים, אבל אצלי אין פרוטקציה. כשאני אוכל, גם המישטרה מחכה בתור.״

להפתעתו של אומני קמו השניים, ניגשו אל הבאר והראו לו פקודת־מעצר בשמו. הוא הביט כמשתומם בנייר שהונח לפניו, יצא אל מחוץ לפאב שוחח עם שני השוטרים. אחר־כך נכנס פנימה, סיים את הסטייק שלו, לבש את מעילו ואמר לנערה שעבדה מאחורי הדלפק ולידידו־לקוחו אריה שרגל, כי הוא הולך ל„צפונית״ ויחזור בתוך רבע שעה.

אך לא זו בילבד שלא חזר כעבור רבע שעה, הוא לא חזר עד היום. פקודת־המעצר שהוצאה נגדו ההשידה אותו באונס צעירה, שעבדה אצלו בפאב בסופי־שבוע. אם יימצא אשם על־ידי בית־המישפט, ייתכן כי יחזור אל הפאב שלו, שאותו פתח בתגיב־יות רבה ובנוכחות שר־החקלאות אריאל שרון לפני כחודש ימים, רק בעוד ימים רבים.

נשות הגיבור

א ישיותו של שמוליק אומני יפה־התואר היתה מאז־ומתמיד שנוייה־במחלוקת. הוא היה גם, שחצן ופטפטן, ויחד עם זאת עדין, מתחשב ואוהב לעזור.

בפירסומו הראשון זכה כאשר נלקח מ־גמל חיפה, שם עבד כסוואר, על־ידי ה־במאי פיטר פריי, כדי לגלם את התפקיד הראשי בסירטו של פריי אשת הגיבור, לצידה של השחקנית בתיה לנצט.

הגבר המגדל, בעל ההופעה המרשימה, הוצג על־ידי מחלקת־יחסי־הציבור של ה־סרט כפופול־גמל פשוט, שרק יד המיקרה העלתה אותו על המסך.

אולם האמת היא, כי שמוליק לא הגיע לסירטו של פריי במיקרה. הוא למד מישחק אצל פריי, וכשזה היה זקוק לשחקן שמראהו אלים, שרירי וחזק, נזכר בתלמי־דו והעניק לו את התפקיד.

אומני נולד לפני 44 שנים בחיפה. אביו, טוביה אומנסקי, שעלה מרוסיה, עבד כל חייו כנהג במיפעל ביטחוני. האב היה חבר בהגנה ונמנה עם הטיפוסים שבזכותם קיבלה עיר הכרמל את הכינוי „חיפה ה־אדומה״. אמו, מרים, היתה עקרת־בית. כשהיה בן 16 נולדו לשמוליק שתי אחיות תאומות, עירית ועינת. הוא היה תלמיד בית־חינוך תיכון, והתגאה באחיותיו שלהן שימש, על־פי עדותן, יותר אב מאשר את.

את שירותו הצבאי עשה ביחידה ה־מובחרת 101, בפיקודו של אריק שרון. שם, ביחידה, הכיר את ירמי ברדאנוב, והידידות בין השניים הפכה לשם־דבר. הם לא משו זה מצידו של זה, עשו הכל בשניים. כשנפל ירמי בפעולת קלקיליה (1956), נשבר שמוליק ובכה כילד. כשפתח את הפאב, תלה תמונה גדולה של ירמי מעל לבאר, והזמין את כל חבריו ליחי־דה, החל באריק שרון וכלה בג׳יבלי הקטן ושלמה באום, לחגוג איתו את הפתיחה.

כשהשתחרר מצה״ל, בדרגת סמל, סידר לו אביו עבודה כסוואר בגמל חיפה, בר־זמנית למד מישחק אצל פיטר פריי. כש־סיים את הסרט לא יכול עוד לחזור ל־עבודתו בגמל. הוא נדלק באש המישחק והצטרף לתיאטרון העירוני של חיפה, שם השתתף בהצגות רבות בתפקידי־מישנה.

בגיל 29 נשא לאשה את שרה, אחות במיקצועה. הם היו נשואים שנתיים, ר־במהלך נישואיהם נולד בנו הבכור, להב.

מייד אחרי גירושיו נסע לארצות־הברית. הקשר עם אשתו־לשעבר ועם בנו נותק, והיא נישאה לעיתונאי דויד זחר. היא לא שמרה על קשר בין אומני לבנו, וכשחזר מחו״ל סירבה לאפשר לו להתקשר לילד, בטענה כי פתחה בחיים חדשים שאין לו בהם חלק. גם הוריו של אומני אינם רואים את נכדם. הניתוק מבנו היה לאומני כפצע פתוח, והוא הירבה לדבר על הילד.

חיפש לעצמו מקור פרנסה, ולבסוף החליט למכור את הווילה, לעבור עם מישפחתו לדירה שכורה ולהשקיע את הכסף בעיסקי בנייה. הוא היה קבלן קטן, בנה וילות ו־בתים דו־מישפחתיים.

לפני שנה חל משבר בחיי הנישואין שלו. מישפחתו אינה יודעת מניין נבע המשבר. ידידיו טוענים, כי לשמוליק נשבר מעיסקי־הבנייה המרובעים, והוא חיפש עבודה ש־יש בה יותר עניין, יותר „אקשן״. הוא התליט להפסיק את עיסקי־הבנייה ולהקים עסק. אשתו התנגדה לכך בכל תוקף, ו־המריבות בבית אומני תכפו.

ממלאי המקום

יגאל קראוס (מימין), אחיו של שמוליק קראוס, עוזר לחברו הטוב, הקבלן אבי גבעון (משמאל), שהוא גיסו של אומני, להרים את הפאב כל עת ששמוליק יושב בבית־הסוהר. בימים הראשונים מיעטו הלקוחות להגיע לפאב, אך כשהסתבר כי המקום פתוח כמקודם, חזרו הלקוחות הקבועים.

בארצות־הברית נרשם לאוניברסיטת ניו־יורק, שם למד מישחק ועבד בכל עבודה שנקרתה בדרכו. תקופה מסויימת עבד כ־נהג של להקות־קצב. במיחד התיידד עם הלהקה הכושית סליי אנד דה פמילי סטון.

בארצות־הברית גם פגש בידידת־ילדות שלו, עדנה גרינשפן, בת־גילו, כעבור זמן קצר נשא אותה לאשה בטכס אזרחי. באחד מביקוריהם בישראל נישאו השניים בשנית, הפעם בנישואים דתיים. נולדו להם במהלך השנים שני ילדים, מיכל בת התשע ותומר בן החמש.

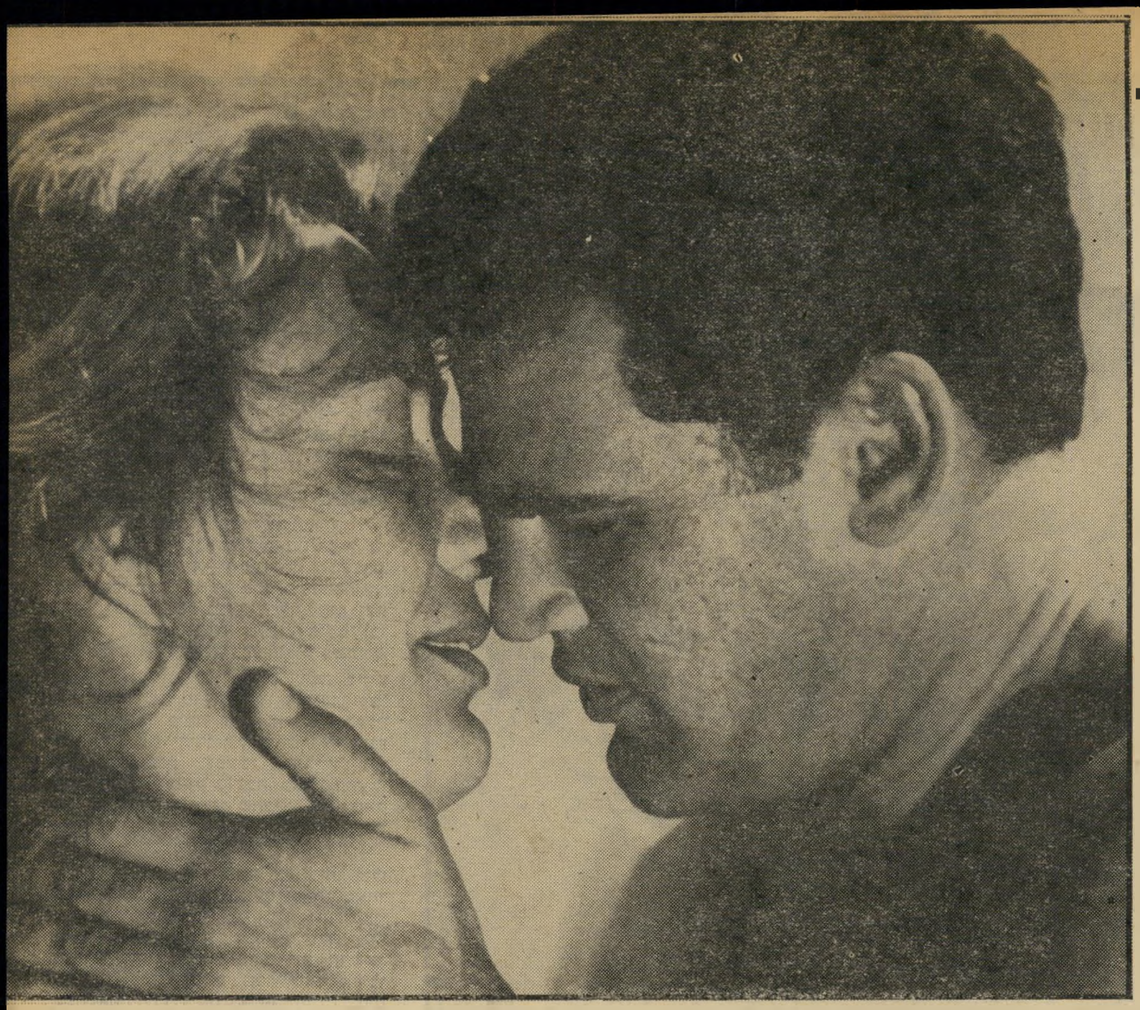
בית בעליית־גג

ל פני שש שנים חזרו לישראל. שמו־ליק אומני רכש וילה ברמת־השרון. אשתו עבדה כמזכירה בחברה גדולה. הוא לפני כחודש פתח אומני את הפאב שלו, שנקרא מועדון אומני. אשתו לא נכחה ב־פתיחה. ימים מיספר אחרי הפתיחה העביר את מעט החפצים שלו לעליית־הגג מעל לפאב, המשמשת גם כמחסן. על הריצפה הניח מיזרון, ושם גר במשך כל החודש האחרון.

אין זו אגדה

א ת בתיה, הסטודנטית הצעירה, ה־מאשימה אותו באונס, הוא מכיר זה יותר משנה.

מספר ידידו הטוב, שרגל: „יום אחד הלכתי עם שמוליק לקפה טיבולי בפרישמן פינת דיזנגוף. הוא אמר לי שהוא מחכה לשתי בחורות שצריכות להגיע. ישבנו שם עד שהן הופיעו. אחת הציגה את עצמה

בתיה הראשונה

בתיה לנצח, אשתו־לשעבר של הבמאי פיטר פריי, ש־גילמה את דמות אהובתו של שמואל אומני בסרט **אשת הגיבור.** אומני נלקח על־ידי פריי מעבודתו כסוואר בנמל חיפה כדי לגלם את התפקיד הראשי בסרט. הגיבור בסירטו של פריי הוא חזק, שרירי ואלים. אחרי הסרט שיחק שמואל אומני תקופה מסויימת בתיאטרון.

שרה (משמאל), אשתו הראשונה של שמואל אומני, שהיא אחות במיקצועה ואם בנו הבכור, להב. התמונה צולמה בהצגת־הבכורה של **אשת הגיבור** (מימין: בתיה לנצט). השניים התגרשו כתום שנתיים, ושרה נישאה מחדש, לעיתונאי דוד זוהר. הקשר בין אומני לבנו נותק.

בשם עמליה, השניה בשם בתיה, ותיכף אמרה לי שהיא מהמישפחה של חוזה־המדינה בנימין זאב הרצל. היא התנשקה עם שמוליק בלהט, כשחברתה עמליה נוע־צת בה מבט מזרה־אימים. מאוחר יותר אמר לי שמוליק: ראית את המבט של עמליה? היא נורא מקנאת שאני מגלה עניין בבתיה."

מעדות חברים נוספים מסתבר, כי בשנה שבה התערערו נישואיו, ניהל אומני פרשי־יות רבות, עם נערות שונות. ידידיו יודעים לספר, כי ניהל רומן עם עמליה, ש־התגוררה ברמת־השרון. עמליה זו הציגה לפניו את בתיה, קיבוצניקית מגבעת־חיים־איחוד, שלמדה פילוסופיה באוניברסיטה ה־עברית בירושלים. שמוליק, כך מספרים ידידיו, התיידד עם השתיים בו־זמנית.

כשפתח את הפאב, החלה בתיה עובדת אצלו כמלצרית בסופי־שבוע. תחת לנסוע לקיבוץ היתה מגיעה לתל־אביב, עובדת בפאב וישנה אצל חברתה עמליה.

הלקוחות הקבועים יידעים לתאר את בתיה כנערה שמנמונת, בעלת פני תינוק, טיפוס חברותי המרבה לצחוק. מספר ה־מיסעדן משה שרעבי: „אני הייתי בא אל אומני כל ערב. הייתי רואה אותו מפלרטט כל הזמן עם בתיה."

מרצון או מאונס?

א ת בתיה עצמה קשה היה לאתר. מדירתה בירושלים לא היתה תשובה, ואנשי קיבוץ גיבעת־חיים טענו שאינם מכירים כל בתיה אצלם בקיבוץ.

האנשים שהכירו את בתיה מהפאב ידעו לספר, כי כינויה היה „בתיה הרצל", מכיוון שתמיד, כשהוצגה לפני מישהו, טרחה ל־גלות את ייחוסה המשפחתי המרשים.

הוריו של שמוליק הגיעו, מייד עם פיר־סום הידיעה מחיפה, והם מתגוררים בבית בתם עירית, שבמגדיאל. אבי גבעון, בעלה של עירית, השיג יפוי־כח של אומני ויום אחד אחרי מעצרו פתח את שערי הפאב והחל מריץ אותו מחדש. עוד באותו יום הגיעו הוריה של אחת המלצריות ולקחו אותה הביתה, אך מייד נמצאה לה מחליפה.

הוריו המודאגים טילפנו לאשתו של אומני. היא השיבה: „אני לא יודעת משום דבר, ואני לא רוצה לדעת," וטרקה את הטלפון.

בינתיים נעצר שמואל אומני לעשרה ימים. מייד כשנעצר, הודה באשמה. ל־אחר־מכן, כשהובא לפני השופט להארכת מעצרו, טען, כי ההודאה נסחטה ממנו, וכי שכב עם המתלוננת מרצונה ולא מאונס. אולם החקירה, כוכבה לוי, הידועה כאשת־חקירות קשוחה, דרשה מבית־המישפט ל־האריך את מעצרו.

כשהלך שמואל אומני עם השוטרים לתח־נת־המישטרה, עדיין לא תפס כי מדובר בהאשמה חמורה ביותר. רק כשהחלה ה־חוקרת, המפקחת כוכבה לוי, לחקור אותו, הבין כי הוא מואשם בפשע המסווג כחמור.

אחד השוטרים, שנכח בעת החקירה, יודע לספר כי אומני הצליח להרגיז את החוקרת בשחצנותו וביהירותו. כשהוברר לו כי יהיה עליו לבלות את הלילה בבית־המעצר, מיהר לטלפן לעורך־הדין אריה פוס, המטפל בענייניו העיסקיים.

פוס, שאינו עורך־דין לעניינים פליליים, מיהר להגיע לבית־המעצר, ושם סיפר לו אומני כי מסר לחוקריו עדות, וכי שוחח עימם שעה ארוכה.

כשהובא אומני לבית־המישפט להארכת מעצרו, שוב שימש פוס כפרקליטו. אולם כאן נכנסה לתמונה מישפחתו של אומני, שהחליטה לשכור עבורו פרקליט הידוע כפרקליט לעניינים פליליים. המישפחה החלה מחפשת אחד כזה, מן הטובים בארץ.

עירית, אחותו, לא העלתה בדעתה, כש־נתקלה בידיעה בעיתון, כי מדובר באחיה. היה זה בעלה, אבי גיבעון, שחשד כי ייתכן שמדובר בגיסו. הוא מיהר אל הפאב שברחוב דיזנגוף, ומצאו סגור על מנעול ובריח. לאחר־מכן טילפן לחבר, עיתונאי, שווידא באוזניו כי אכן מדובר בשמואל אומני.

כדי למנוע זעזוע קשה מההורים, ולפני ששמו של אומני פורסם בעיתונות טילפנה עירית לבית ההורים בחיפה וביקשה מהם לבוא בדחיפות למגדיאל. ההורים המודאגים ביקשו לדעת מדוע, והיא הסבירה כי שמו־ליק הסתבך, וכדאי שהם יהיו בסביבה.

„לא רציתי שאיזה שכן יבוא אליהם עם העיתון!" הסבירה.

המישפחה עדיין המומה ממאורעות הימים האחרונים. אמרה מרים, אמו של שמוליק: „כמה בן־אדם יכול לסבול? לא די בזה שנישואיו התערערו, כעת הוא הסתבך עם הבחורה הזאת. אני אינני מאמינה שבני עשה את המעשים שאומרים עליו. זה נכון שהוא מדבר לפעמים יותר מדי, ושהוא אולי יהיר. אבל למעשה כזה, כמו שאומרת המישטרה שהוא ביצע, הוא לא היה מסוגל להגיע לעולם!"

בינתיים חזרה האם למקום־עבודתה ב־חיפה ואילו האב, טוביה, נשאר בבית בתו, כדי להגיש עזרה לבנו ככל שיידרש.

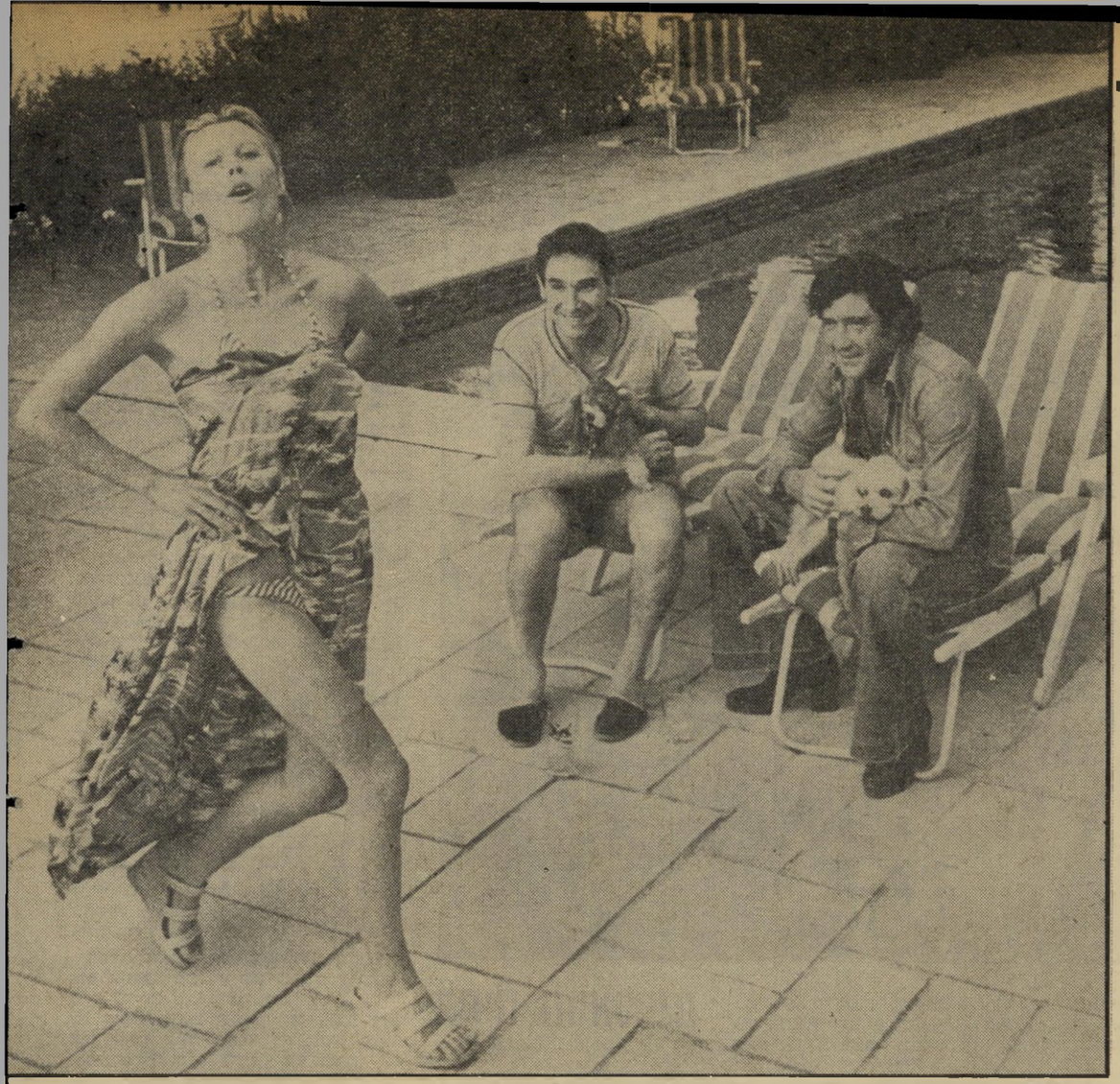

מועדון אומני

כך נקרא הפאב של שמואל אומני, שבקצה רחוב דיזנ־גוף בתל־אביב. כשפתח את הפאב החליט להעסיק בו, כמל־צרית, את ידידתו בתיה, שסיפרה כי היא צאצא למשפחתו של חוזה המדינה, בנימין זאב הרצל. בתיה הגישה נגד אומני תלונה במישטרה, וטענה כי אנס אותה בעליית־הגג שבפאב.

הידיד

משה שרעבי, הסועד כי בתיה, הצעירה הקיבוצני־קית מגבעת־חיים־איחוד שהגישה תלונה נגד שמואל אומני, היתה ידידה ותיקה שלו.

מות הסוכן

ה איש לבוש השחורים ניצב ליד הקבר כשכל גופו רוטט. משקפיים כהים גדולים כיסו על הדמעות שעמדו בעיניו. „מדוע הוא עשה זאת?" מילמלו שפתיו בצרפתית. „אני לא אתפוס זאת לעולם, מדוע הוא עשה זאת."

שמעון ויינטרוב, המוכר ביותר בשמו הצרפתי סימון ויינטרופ, ניצב ליד קברו של הזמר הישראלי מייק בראנט בבית־הקברות הישן של חיפה. הוא ליווה את ארונו של הצעיר יפה־התואר, שזכה ב־תהילה בינלאומית כאליל־זמר, מצרפת. כמה ימים קודם לכן התאבד מייק בראנט בקפיצה ממירפסת הקומה השישית שבדי־רתו ברחוב ארלנד'ל, ברובע ה־16 המפו־אר של פאריס. סימון לא הבין את מניעי התאבדותו של הזמר בן ה־28, אהוב ה־קהל והנשים.

חמישה חודשים קודם לכן עשה מייק בראנט את ניסיון ההתאבדות הקודם שלו. אז קפץ אל הרחוב ממירפסת הקומה ה־חמישית של מלון דה לה־פה בז'נבה. למזלו הסתיימה אז קפיצתו במירפסת ה־קומה הרביעית של בניין המלון. הוא יצא מהקפיצה ברגל שבורה בלבד, אושפז ב־משך שלושה חודשים בבית־חולים בשווייץ.

כאשר חזר מייק לפאריס עשה סימון מאמצים גדולים כדי לשקמו ולעודדו מב־חינה נפשית. סימון היה אמרגנו, בעליו המסחריים וגם ידידו של מייק. הוא נפגע קשה מהשמועות שפשטו אחרי ניסיון ההתאבדות של מייק בז'נבה, כאילו היה לו חלק במשבר הנפשי שהביא את מייק לנסות להשתחרר משעבודו לקאריירה שלו ולחפש את מפלטו במוות.

ויינטרופ לקח את מייק אל ביתו שלו בפאריס, כדי שיחיה עם משפחתו כאחד מבני ביתו. למרות שמייק לא חזר לאי־תנו ולשיווי־המישקל הנפשי שלו, הוא הניח לו לשוב ולהקליט שירים חדשים. הוא דאג לכך שמייק לא יישאר אפילו לשעה אחת לבדו, מחשש פן יחזור בפעם נוספת על ניסיון ההתאבדות. הם אכלו יחד, בילו יחד, לא נפרדו כמעט איש מרעהו.

השחפת קטעה את הקאריירה

ואז, בבירה אחד, כאשר הניח למייק לבלות עם ידידה בדירתו, קפץ מייק אל הרחוב ומצא את המוות שביקש. הוא היה אז בשיא תהילתו ופירסומו כזמר. „אני לא תופס מדוע הוא עשה זאת."

החיים הטובים סימון ויינטרופ, לבוש בחליפת ג'ינס ומחזיק בידיו כלב פודל קטן (מימין), מארח על שפת בריכת־השחייה של הווילה המפוארת שלו בטולון את כוכב־הקולנוע הצרפתי רובר חוסיין ואת השח־קנית הצעירה קנדיס פאטו. השניים כיכבו בהצגת התיאטרון הגדולה שהפיק סימון ויינטרופ באחרונה, **אין אורכידיאה לעלמה בלאנדיש**, שנכתבה על־פי הרומן המפורסם של ג'יימס הדלי. התמו־נה צולמה לפני כ־4 חודשים, כשנראה שסימן נמצא בשיא הצלחתו.

מילמל סימון בן ה־34 ליד הקבר הטרי.

שלוש שנים פחות שלושה חודשים חלפו מאז, ביום החמישי בשבוע שעבר, הלך סימון ויינטרופ בעקבות הזמר והידיד ש־אהב והעריץ. ביער בולון הפאריסאי, לא הרחק מהמקום שם קפץ מייק ממירפסת דירתו, התאבד סימון ביריית אקדח ש־כוונה אל רקתו.

שו וקשריו לחברה הגבוהה ולאצולה ה־פאריסאית. למרות שאת מרבית עסקיו ני־הל מפאריס, הוא החזיק בווילה מפוארת, עם בריכת־שחייה פרטית, בטולון. שם היה מבלה את חופשות סוף השבוע שלו, מארח אמנים וידידים במסיבות ונשפים בסיגנון „החיים־המתוקים".

רק לפני מיספר חודשים היה סימון היוקרתיים של עיר האורות. מחזה שהפיק בכיכובו של כוכב הקולנוע הצרפתי, רובר חוסיין, זכה להצלחה מיסחרית. חברת ה־תקליטים שבבעלותו ו.י.פ., ששמה מורכב מהאותיות הראשונה והאחרונה של שם מישפחתו, מכרה להיטים במיליונים. הוא תיכנן להיכנס להפקות סרטים ולהקמת תח־נות־רדיו וטלוויזיה מיסחריות, גם בישראל.

חבר קיבוץ כרמיה לשעבר, שנכשל בניסיונו לעשות קאריירה כזמר, הפך אחד מאילי־ההון של צרפת, קנה את מייק בראנט, לחם בשותפו־לשעבר פלאטו־שרון, ושם קץ לחייו בירייה בראשו בפאריס

כמו מייק בראנט, ברח סימון ויינטרופ אל המוות כשהיה בשיא הצלחתו.

עסקיו המסועפים פרחו והתרחבו. הוא שלט על מחזורים של מאות מיליוני פרנ־קים צרפתיים בעסקי בידור, מקרקעין, אמנות והימורים. תוך זמן קצר יחסית, 15 שנה בסך הכל, הצליח סימון להפוך מנער חסר־פרוטה וחסר־מיקצוע שמצב בריאותו הרופף סיכן את חייו, לאחד מאי־לי־ההון המוכרים והמפורסמים של צרפת.

הוא צבר רכוש־עתק, חדר בזכות רכו־ויינטרופ אחד המועמדים הרציניים שהת־מודדו במיכרז על רכישת אוניית־הדגל של צי הסוחר הצרפתי, פראנס, שהוצעה למכי־רה. הוא הציע עבורה סכום של למעלה ממאה מיליון דולאר, כשהוא מתחרה ב־הצעותיהם של ח"כ סמי פלאטו־שרון, ידי־דו ושותפו לשעבר, ושל אילי־נפט סעו־דיים, שזכו בסופו של מיכרז באונייה.

לאט לאט וביסודיות הוא ביסס את מע־מדו, כמועמד לתואר מלך הבידור של פא־ריס. בבעלותו היו כמה ממועדוני־הלילה לאחרונה נכנס גם לעולם העיתונות. הוא רכש עיתון צרפתי מייוחד במינו, המפרסם כתבות ומאמרים על פי הזמנת קוראיו בל־בד. העיתון אומנם צבר הפסדים. תוך חו־דשים ספורים הפסיד סימון ויינטרופ בעי־תון סכום השווה לשני מיליון דולאר. אולם הפסד זה כוסה בנקל על־ידי רווחיו בתחו־מים אחרים. הוא לא יכול היה להשפיע על מצבו הכספי ועל מצב רוחו.

כי האמת, הידועה רק למכריו הקרובים של סימון היתה, שפעילותו בתחומי הבי־

האח זאן תירוש, סוחר־האמנות הישראלי הנודע, הוא אחד משלושה אחיו של סימון, החיים בישראל ואשר שניים מהם הפכו סוחרי־עתיקות.

דור, היתה עבורו רק שעשוע. את עיקר כספו צבר בעסקי המקרקעין, האמנות ומירוצי־הסוסים. העיסוק בבידור היה עבורו רק מעין פיצוי על תיסכולו בעת שנאלץ בצעירותו לוותר על הקאריירה שהועידה לעצמו — קאריירה של זמר שאנסונים.

סימון היה אז בן 18 לערך, יתום שכל בני מישפחתו ואחיו חיו בישראל. הוא הגיע לפאריס ונסחף אל חיי הלילה של מונמרטר. שם התערב בחברה הבוהמית של אמנים למיניהם, ציירים, פסלים ומשוררים, הפך לידידם האישי של אלמונים הנמצאים כיום בשורה הראשונה של אמני צרפת. באחד המועדונים במונמרטר, שבעליו ביסס את העסק שלו על גילוי כישרונות צעירים ועידודם, ניסה סימון לראשונה את מזלו כזמר.

ההצלחה האירה לו פנים. תוך זמן קצר זכה להופיע כזמר של שירים פופולאריים בכמה מועדונים קטנים. אלא שאז נאלץ לקטוע את חלומותיו. היא הלה ב־שחפת פתוחה. סכנת חיים ריחפה עליו. קרוב לשנה הוא בילה בסנטוריום לחולי שחפת עד שהצליח להתאושש ולעמוד על רגליו.

כשיצא את הסנטוריום חיפש לעצמו עיסוק אחר. הוא היה אז חסר כל. אחד מידידי אביו לשעבר, ז'אק קרפנטייה, בעל גלריה לאמנות במרשה או פוס, שוק הפישפשים הפאריסאי, המל עליו, הפקיד ב־

סוחר־האמנות

סימון ויינטרוב, ליד אחד מציוריו של סלוואדור דאלי. את עיקר רכושו עשה סימון בעיסקי מסחר־אמנות, אחרי שהצליח לקבל מסלוואדור דאלי זיכיון להדפיס ולמכור רפרודוקציות של ציוריו. אחר־כך הסתעפו עסקיו למקרקעין, בידור, מירוצי־סוסים ועיתונות.

ידיו סכום כסף ראשון להתחיל בעסקים, לקח אותו אחר־כך כשותפו.

כך חזר סימון לעיסוק המישפחתי — המיסחר באמנות.

האחים נהרגו במחתרת

אבי מישפחת ויינטראוב, היה סוחר עתיקות בטרצ'ין שבפולין. הוא נחשב בשעתו כאחד ממומחי העתיקות בפולין. ב־1927 נטל את אשתו וילדיו ועבר להתגורר בפאריס. בשוק הפישפשים של פאריס, שם מתרכז עיקר המיסחר באמנות ובעתיקות, הצליח האב לבנות עסק משגשג, עד שבא הכיבוש הגרמני.

סימון היה צעיר האחים. הוא היה תינוק בן שלושה חודשים כאשר נעצרו הוריו בידי אנשי הגסטאפו הגרמניים, נשלחו למחנה ההשמדה באושוויץ, שם מצאו את מותם. אחד מדודיו הבריח אותו לביתו הכפרי, שם הסתיר אותו במשך כל ימי המילחמה.

אחיו הגדולים של סימון הצטרפו לשורות המחתרת הצרפתית, לחמו בשורות המחתרת היהודית שפעלה בחסות המאקי ושעימה נמנו גם עורך־הדין תיאו קליין, העיתונאי שייקה בן־פורת והאדריכל המנוח אורי אפנצלר. שניים מהאחים ויינטראוב מצאו את מותם בלחימה בגרמנים. האחד, יעקב ויינטראוב, היה מפקד המחתרת בניצה, נתפס על־ידי הגסטאפו והוצא להורג.

סימון גודל על־ידי דודו, גם אחרי שאחיו עלו לישראל במיסגרת עליית־הנוער. הוא למד בבית־ספר לעסקים, שם התגלה בו לראשונה חוש מפותח מאד לעסקים. אבל בגיל 16 עבר את משבר גיל הנעורים שלו. הוא נטש את לימודיו, עלה לארץ, למד באולפן בקיבוץ יד־מרדכי והצטרף אחר־כך לקיבוץ השומר־הצעיר כרמיה, שבדרום. אולם אחרי שמונה חודשי שהייה בקיבוץ הגיע סימון למסקנה שחיי הקיבוץ אינם עבורו. הוא בא לתל־אביב, קיווה להיעזר באחיו, שאחד מהם, ז'אן תירוש, כבר היה סוחר אמנות ועתיקות מצליח.

היחסים עם האחים, שסימון לא גדל עימם יחד, לא היו תקינים וסימון בחר לחזור לצרפת, לחפש את מזלו שם. הוא עבד בימים כסוכן גוסע למכירת שעונים ונעליים ובלילות בילה במועדוני מונמרטר. עד שחלה בשחפת. כשהחלים חזר לעיסוקו של אביו ובעזרת ההון שהפקיד בידיו ז'אק קרפנטייה (קרפנשטיין), פתח עסק עצמאי משלו למימכר ציורים וחפצי אמנות. הוא הצליח לרכוש את אמונם של בעלי־הון יהודיים שהאמינו בחוש המסחרי שלו

שלום לידיד

סימון ויינטרוב, שהתאבד השבוע בירייה בפאריס, ניצב לבוש שחורים על קיברו של הזמר מייק בראנס, שהוא היה סוכנו, אחרי שקנה אותו בסכום גבוה מאמרגנו הקודם, לידו אשתו, פראנס.

והפקידו בידיו סכומים ניכרים לשם ביצוע עיסקות גדולות.

הימים היו ימי שנות השישים הראשונות, כאשר החלה ההסתערות הגדולה של היפאנים על חפצי האמנות והציורים באירופה. סימון גילה אז את האפשרויות הטמונות בביקוש זה. הוא התקשר אז עם הצייר הספרדי המהולל סלבאדור דאלי, הצליח לשכנעו להעניק לו זיכיון להדפסת ליטוגראפיות משלו ורפרודוקציות של חלק מציוריו. לצורך זה היה עליו לגייס סכומים עצומים, הן כדי לשלם לדאלי והן כדי להקים בית־הוצאה ודפוס משלו להדפסת היצירות.

כאן בא לעזרתו יורד ישראלי אחר, מרסל האבר. מרסל הגיע עם אשתו לארץ בתקופת מילחמת העולם השנייה. אחרי הקמת המדינה הוא ניהל עם אשתו מיסעדה קטנה בגבעת־עלייה ביפו, לפני שהחליט לרדת בצרפת.

בצרפת פנה מרסל לעיסקי הצילום. הוא רכש חנות קטנה ומיושנת לצילום, שלא נראתה כעסק מבטיח במייוחד. אולם יחד עם החנות הוא רכש זיכיון מייוחד במינו: לצלם בקליניקה פרטית ליולדות, בה נורגות ללדת נשות החברה הגבוהה של פאריס. תוך זמן קצר רכש מרסל זיכיונות נוספים כאלה, במרבית הקליניקות הפרטיות ליולדות בפאריס. הוא עקב אחרי לידות ילדי עשירי צרפת, הכין לאבותיהם אלבומים של ימי חייהם הראשונים, מרגע לידתם ועד לצאתם מבית־החולים. האבות המאושרים היו מוכנים לשלם מחירים מפולפלים עבור אלבומים אלה. תוך כמה שנים הפך מרסל לאחד האנשים העשירים בפאריס. דירתו נמצאת כיום מול דירתו של מרסל דאסו, איל התעשייה האווירית היהודי של צרפת.

מרסל האבר היה מוכן להמר על החוש המיסחרי של סימון ויינטרופ. הוא הש־

(המשך בעמוד 44)

מגלה הכוכבים

כמי שנאלץ לוותר על קאריירה של זמר, עסק סימון ויינטרופ בטיפוח זמרים, ישראליים בעיקר, כתחביב. הוא שהעלה לגדולה בצרפת את מייק בראנט (ראשון מימין בתמונה), את הנער נועם קניאל (משמאל), את הצמד שוקי ואביבה ואת יוני נמרי. בתמונה נראה סימון (עומד ראשון משמאל) בימי הצלחתו המסחררת של מייק בראנט, כשלידו ניצבים האמרגן הישראלי חיים סבן ואיש יחסי־הציבור שלו, ז'ראל פול.

קולנוע

שחקן השנה

הרצל או המן הרשע ?

ריצ'רד דרייפוס אינו נראה כמו כוכב קולנוע. הוא נמוך מדי (1.72 מ'), עגלגל מדי, ופחות מדי בולט בתוך ההמון. די במבט אחד כדי לדעת שאינו יכול לרשת את טיירון פאואר או את ג'ון ויין, ואינו ניראה מתוסכל ומתוסבך די הצורך כדי להתחרות עם הופמן, פאצ'ינו או דה־נירו. ובכל זאת, ריצ'רד דרייפוס הוא כוכב־הקולנוע המבטיח ביותר של השנה, אחרי שהשתתף בסרט אחד שהכניס למעלה מ־200 מיליון דולר (מלתעות), ובסרט שני שיכניס סכום דומה (מיפגשים מן הסוג השלישי) ובסרט שלישי שיזכה אותו כנראה במועמדות לאוסקר (שלום נערה).

מפתיע? אולי את העולם התמים, אבל

שחקן ריצ'רד דרייפוס
„רצתי מראיון לראיון"

לא את ריצ'רד דרייפוס עצמו. הוא ידע מאז ומתמיד שנועד להיות כוכב קולנוע גדול. „אתם מכירים את הסמל של חברת פוקס המאה העשרים, עם האותיות הגדולות המפוסלות באבן גרניט, והזרקורים המאירים מעליהם?" הוא שואל. „ובכן, כל ילדותי חלמתי שהאותיות הללו יחד אינן אומרות פוקס המאה העשרים אלא ,ריצ'רד דרייפוס הכוכב!"

בין ויין לפאצ'ינו. צאצא אופייני של דור המחאה (הוא כיום בן 30), אנטי־מימסדי מוצהר וקולני. הוא ניהל, בשעת הצילומים של מלתעות מלחמות עם אולפני יוניברסל משום שלדעתו לא התייחסו בצורה הוגנת לשחקני המישנה. בסוף ההסרטה הצהיר: „מבחינתי, כשחקן, הסרט הזה היה ביזבוז זמן." הוא שינה את דעתו לאחר שראה את המוצר המוגמר.

דרייפוס ידע שיש חלל ריק בצפיות הקהל מכוכבי הקולנוע, שאותו הוא מסוגל למלא באורח אפקטיבי ביותר. „הייתי משוכנע שאני יכול להיות הכוכב של אותו קהל אשר אינו מזדהה עם ג'ון ויין מצד אחד, ועם אל פאצ'ינו מצד שני." לאיזה קהל הכוונה? לאותו הקהל שדומה לדריי־פוס עצמו: „קהל עירוני, מתקדם, בעל נטיה אינטלקטואלית, קהל שאינו רודף אחרי סמלים מיניים, נוהג לקרוא בקביעות, מאזין לפול סיימון ולראנדי ניומן, בקיצור — אנשים כמוני." דברי ריצ'רד דרייפוס.

הצדק היה, ללא ספק, עימו. בעייתו היחידה כיום, לדבריו, היא שהדבר הוכח הלכה למעשה מהר מדי. „מגיל 9 עד גיל 25 רצתי מראיון אחד לשני וניסיתי לשכנע את העולם כולו במעלותי וביתרונותי על כל המתחרים שלי. היום שולחים לי תסריטים הביתה ואין עוד תחרות. עוד לא התרגלתי לחיים האלה... אני לפעמים אבוד."

ליצן בנשמתו. כבנם של עורך־דין ציוני ושל עקרת־בית בעלת השקפות שמאלניות, גדל ריצ'רד דרייפוס בניו־יורק. עד שביום בהיר אחד חזר אביו הביתה ממישרדו, והכריז שהעיר ניו־יורק נמאסה עליו. הוא מכר את כל רכושה

99,99999% דיוק בשעוני הקוורץ האלקטרוניים של מרוין

החל מ- 2.998 ש"ח

ניתן לרכוש שעון קוורץ אלקטרוני LCD משוכלל, מתוכנם, אמין ומרהיב מתוצרת **מרוין**.
המנגנון המתוחכם של שעון הקוורץ האלקטרוני מורה בדיקנות: שעות, דקות, שניות (דיוק של סטופר אולימפי — עד **מאית שניה**), חודש ותאריך. השעון מכוון עצמו כל חודש ל־28, 30 או 31 ימים, ואפילו 29 ימים כל ארבע שנים ב־פברואר.
שעון הקוורץ האלקטרוני של **מרוין** עמיד נגד מים ומצויד במנורת תאורה.

★חברת **מרוין** אחראית שהסטיה בדיוק השעון, הינה מקסימום 1 דקה בשנה.

3,598

2,998

MARVIN
בחיר שעוני שוויץ

פרסום שפי, אילת

הפתעה!
לאניני הטעם הסטקיית

פק־פק

פתוחה עתה גם
בכל שבת
מהצהריים ועד חצות
- גריל
- תבשילים
- מרקים

בפסג' „לונדון מיניסטור"
ת"א, אבן־גבירול 30
(ליד קופת „לימור")

קובעים יותר מכל מרכיב אחד, את איכות המערכת.
רמקולי KEF
„מלופ", כיכר המדינה 8, תל. 298600 ובחנויות המתמחות

קצרנות עברית ו/או אנגלית
תלמדו ב„אולפן גרג" (GREGG) בהנהלת מר חיים ברי־קמא
ההצלחה מובטחת! הירשמו מיד:
תל־אביב, רח' וייצמן 22 (פינת ארלוזורוב) טל. 254826
קורס חדש של 6 שבועות (2 × בשבוע) נפתח ב־8.2.78.

מסג'
תת־מימן, בריכה מינרלית, בוץ במתכונת טבריה
מסג', 03־240495, שלמה המלך 103

„מרחץ־הצלילים"
לזא תחרות במחיר ואיכות
פינסקר 51, ת"א, טל. 281737.

מורלה
הטפטים המעוצבים מיצירת אומנות

רובקס
המתנה שבהישג ידך

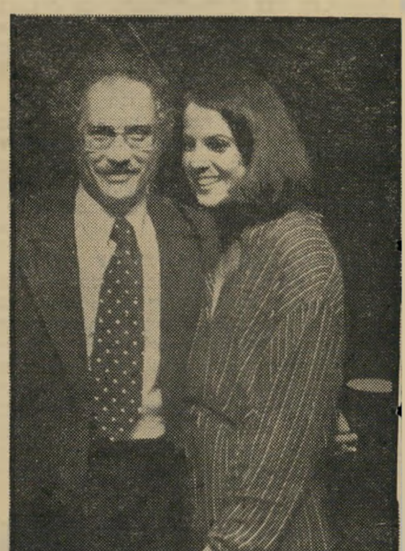
של המשפחה, וכולם נסעו לשישה חודשים לאירופה. כאשר ביזבזו את כל החסכונות, חזרו לארצות־הברית, קנו קאדילק ישנה, ויצאו עימה לפתוח דף חדש בחוף המערבי, בסביבות לוס־אנג'לס. ריצ'רד הצטרף מייד ללהקת תיאטרון יהודי ושותף בכל הצגה אפשרית. „הוא היה ליצן בנשמתו," נזכרת אמו, „אבל נתנו לו כל מיני תפקידים היסטוריים, כמו הרצל או המן הרשע."

מן הרגע שהכריז כי בדעתו להיות שחקן, זכה לגיבוי מלא של הוריו. בעזרת כמות מרץ בלתי־רגילה, החל לפרנס את עצמו עוד בבית־הספר התיכון, מעיסוקיו הדרמאטיים. „חלמתי להיות שחקן רעב ללחם בניו־יורק, אבל בכל פעם שנסעתי לשם, מצאתי עבודה." הוא מספר בחיוך. ואומנם, בכל התקופה של סוף שנות ה־60 ותחילת ה־70 הוא נדד מחוף אל חוף באמריקה, כשהוא מופיע פעם בלהקה קומית שאילתרה את החומר בפני הקהל, פעם בהצגה ברודווי, פעם בסידרת טל־ויזיה ופעם במחזה מחתרת. שנתיים מתוך התקופה הוקדשו לשירות צבאי, אותם בילה בעבודות פקידות שונות ומשונות, לאחר שהצליח לשכנע את הוועדה בלישכת הגיוס, כי הוא סרבן גיוס מצפוני.

באותה תקופה הופיע גם בכמה סרטים (כמו עמק הבובות, למשל) אותם הוא מעדיף לשכוח. הוא מתייחס לאמריקן גראפיטי כאל סרטו הראשון, ששינה את כל הקאריירה שלו.

„חשבתי שזהו סרט קטן ונחמד, שיכניס 6—5 מיליון דולר," הוא מספר. לתדהמתו שלו ושל כל המעורבים בעניין הכניס אמריקן גראפיטי עד היום למעלה מ־50 מיליון דולר, והוא נמצא במקום ה־13 בין אלופי הקופה של כל הזמנים.

„יהודי בזוי". בעקבות הצלחה זו, הוזמן לקנדה כדי לגלם את דודי קראביץ, לפי ספר מוכר של מרדכי ריכלר. דמותו של הבחור בן ה־18, בן הגיטו היהודי של

דרייפוס עם יומינדה*

„אני לפעמים אבוד"

מונטריאול, אשר מוכן לעשות הכל כדי להצליח, הפכה את דרייפוס למפורסם בזכות עצמו, אבל עוררה נגדו מתנגדים. הסרט זכה אומנם לפרס ראשון בפסטיבל הסרטים בברלין, אולם החוגים היהודים בקנדה סברו שדרייפוס השקיע יותר מדי מרץ והזדהה יתר־על־המידה עם הדמות שגילם. עד כדי הפיכתה לדמות של יהודי בזוי.

„יש הרבה בדמות של דודי שהולם את האופי שלי," מודה דרייפוס, „ועוד יותר, באופי שלו, שזר לי לחלוטין. צדדים רבים של הדמות ניראו מאוסים בעיני, אבל תפקידי כשחקן הוא לדלות את האמת ולהוציאה החוצה." כאשר ראה את התוצאה הסופית, היה פחות ממאושר. „הייתי בטוח שאם יקנו את הסרט להפצה ב־ארצות־הברית, יבוא הקץ על הקאריירה שלי כשחקן. בכל פעם ראיתי יותר דברים שבהם שגיתי, בתוך הסרט, ושהייתי עושה אותם אחרת לאחר מכן."

פרשת מלתעות, הסרט שעשה לאחר מכן, היא פרשה לא־נעימה עבורו. עבודה שלא חשק בה („מה לי ולסיפורי דגים"), צילומים שנמשכו עד אין־סוף, התמוטטות עצבים קרובה, הרבה שתייה, סמים ומשקל עודף.

סגנון העבודה על מיפגשים מן הסוג השלישי לא יכול היה לעזור הרבה ל־דרייפוס. „זהו סרט של במאי," הוא אומר בגילוי־לב. „כל מה שאני צריך לעשות הוא עוויות מול המצלמה, פעם בהר ופעם בגיא. אחר כך לוקחים את הכל לאולפן ומוסיפים את האפקטים המיוחדים ורק אז מקבל הסרט את מימדיו האמיתיים." העבודה שנמשכה כמעט נצח, לא שיפרה את מצב רוחו. הוא הרגיש עצמו מפורסם, ידוע, ואולי מהולל, אבל חסר כל סיפוק עצמי.

הפסיכיאטר והנערה. שני דברים הוציאו אותו מן הדיכאון. האחד היה פסיכיאטר. השני היה סרט בשם שלום לנערה, שנכתב על־ידי גיל סיימון עבור רעייתו, מארשה סיימון, ושחקן נוסף. התברר שאי־אפשר היה למצוא דמות הולמת יותר לתפקיד מאשר דרייפוס. הוא מגלם שחקן מתחיל שמגיע לניו־יורק כדי לגלם את ריצ'רד השלישי בהצגת מחתרת. הוא שוכר דירה מידיד, וכאשר הוא מגיע למקום מסתבר לו שהידיד הוריש לו מלבד הדירה גם את האשה עמה הוא חי, ואת בתה בת ה־10. הדמות דומה לו כל כך, ניראית לו טבעית כל כך ומובנת כל כך, עד שלדבריו „הייתי יכול להמשיך ולגלם אותה כל חיי, כעבודה קבועה."

אליוט גארפילד, השחקן השאפתן המוכן לעשות הכל כדי להצליח בסרט של גיל סיימון, תערובת של חוצפה ושל רגישות, של מרפקים שלופים ושל חוסר ביטחון עצמי, מעין האמפרי בוגארט מעלה קטורת, הוא לדעת דרייפוס התפקיד הטוב ביותר שהיה לו עד היום. כך סבורים גם מבקרים רבים שמנבאים, כי בזכותו יגיע למקום כבוד ברשימת המועמדים לפרסי האקדמיה.

בושה עד אנטבה. סרט אחד שעשה לפני־כן, מתוך אמונה בערכיו, ועד היום הוא זועם על היחס המזלזל של הביקורת האמריקאית עליו, הוא אינסרטס. סיפור על במאי סרטים בשנות השלושים, שבאין הפרנסה מצויה מסכים לביים סרט פור־נוגראפי, שבו הוא מתכונן לדחוס את כל רעיונותיו האמנותיים. „מרגיז אותי הזילזול כלפי הנסיון לעשות משהו שונה ואיכותי," הוא אומר, „והרצון לפתור את הכל בהדבקת תווית של סרט פורנוגראפי."

וסרט אחד שהוא מתבייש בו: הפשיטה על אנטבה, גירסה א'. הוא גילם שם את יוני, לצד כל מיני כוכבים כמו אליזבט טיילור וקירק דאגלס. „הציעו לי 50 אלף דולר ליום, לחמישה ימי צילום," הוא מתנצל, „והסוכן שלי שאל אותי אם אני משוגע לסרב לשכר שכזה. אז קיבלתי התקפת לב, נפלתי על הארץ, אמרתי כן, והתעוררתי בתוך ביצת טינופת. זו הפעם הראשונה שהסכמתי להופיע בטינופת תמורת ממון. אבל זה לפחות לימד אותי מה הם הדברים החשובים באמת בעיני."

אולי גם משום שהוא אינו זקוק היום למכונית. יחד עם ידידתו הקבועה לוסינדה, שלדעת ידידיו היוותה גורם חשוב להת־גברותו על המשבר הנפשי, הוא עומד לעבור לבית מפואר שהיה שייך פעם לקומיקאי סטאן לורל. המטוס הפרטי של חברת ורנר עובד לרשותו, והמרצדסים הפכו לשיגרה יומית. התפקידים מוצעים בזה אחר זה. בימים אלה הוא מופיע ב־סידור הגדול, בדמות בלש בעל עבר היפי, ואחר כך הוא יופיע בכל הג'אז הזה של בוב פוסה, במאי קברט.

וחוץ מזה, הוא כבר החליט להיות שלם עם עצמו: „אני שחקן טוב, ואני אוהב לשחק יותר מכל דבר אחר עלי אדמות. וגם אם לא אהיה כוכב, אני משוכנע שאוכל להרוויח את לחמי בכבוד, בכל תיאטרון רפרטואר בעולם. אולי מצחיק לומר זאת, אבל דווקא ההרגשה הזאת היא שמרגיעה אותי. תמיד אמצא מקום שבו אוכל לשחק."

* בהצגת הבכורה של מיפגשים מן הסוג השלישי.

הגיבורים האלימים

עיטור הגבורה (אלנבי, תל־אביב, אנגליה/גרמניה) — זהו עימות בין חיית קרב אמיתית, עצמאית ובלתי־מרוסנת, לבין קצין רודף כבוד, שפל, וחניך האסכולה הפרוסית של המשמעת המוחלטת. השניים מתנ־סים שעה שהצבא הגרמני נסוג בחזית המזרחית, בלחץ מיתקפה רוסית במילחמת העולם השניה.

מדובר כאן באחד מסרטיו המשכנעים ביותר של סם פקינפה. אימת המלחמה וחוסר התוחלת שבהרג ההמוני הם מציאות שאינה משה מעיניו של הצופה. הפער העצום שבין הקצינים הממוסדים לבין הזאבים הבודדים הוא פער שאינו ניתן לגישור. הגיבור־האמיתי של פקינפה הוא זה שאינו מוכן להשתלב בשום מימסד ואינו נגרר אחרי שום פיתוי העשוי לסכן את חירותו המוחלטת. אבל תאוות ה־הרס העצמי שבו היא זו שמפילה אותו בסופו של דבר בפח. הוא צועד לתוך האש מתוך השלמה פאטאליסטית שאין בעצם מנוס מן האלימות שבתוכה חי האדם. את הדברים חללו משנן פקינפה מאז חבורת הפראים. אבל הוא אמר אותם רק לעתים רחוקות בצורה מגובשת יותר מאשר בעיטור הגבורה.

פקינפה נוטה להתייחס אל מלחמת העולם השניה כאל סתם התפרצות גדולה של אלימות, דבר שקשה לעכלו,

ג'יימס קובורן: באימת הקרב

בעיקר אם מדובר בבני הדור שהתנסו בה בעצמם. כל מה שהביא למלחמה מאבד את חשיבותו בקרב. לעתים ניתן לתהות אם מחאותיהם של אנשי־מלחמה מנוסים נגד מפק־דיהם אינם על מישור מקצועי־קרבי יותר מאשר על מישור מוסרי.

הקורבנות התמימים

יום מיוחד (גת, תל־אביב, אי־טליה) — היום המיוחד בו מדבר שמו של סרט זה, הוא היום בו נפגשו אדולף היטלר ובניטו מוסיליני ברומא. באותו היום, שעה שכל דייריו של בניין־מגורים רומאי ענקי, יצאו לחוצות־העיר כדי לקבל את פני הרודנים, ניפגשים קריין רדיו, שפוטר מעבודתו משום היותו הומוסכסואל, ואשה נשואה, אם לשישה, עייפה ומרושלת.

הפגישה בין השניים משמשת את הבמאי אטורה סקולה, אשר כתב את התסריט עם שותפו הכמעט־קבוע, רוג'רו מאקארי, כדי לתקוף את הפאשיזם בכמה מישורים בעת ובעונה אחת. ראשית, הוא מראה שהפאשיזם היה נגע שפגע בהמוני איטליה, ולא רק במיעוטם, כפי שניתן להבין מרוב הסרטים על אותה התקופה. שנית, הפאשיזם אינו רק מישטר פוליטי, הוא גם הלך־רוח. בעל המתייחס אל אשתו כאל שפחה ולדנית הוא פאשיסט, ואדם המנודה מן החברה בשל בחירתו בחיים אינטימיים שאינם לפי הנורמה המקו־בלת, הוא קורבן של הפאשיזם. בסופו של דבר, כדברי סקולה, קל יותר להיפטר מן המישטר הפוליטי מאשר מהלך הרוח שהשתרש בעקבותיו.

סקולה מוסר את דבריו בכישרון ניכר. סופיה לורן ומרצ'לו מאסטרויאני, בתפקידיהם הלא־צפויים ביותר — יוצרים דמויות רגישות, אמינות ואנושיות מאד. עבודת ה־צילום של פסקואלינו דה־סאנטיס (שחור־לבן עם כתמי צבע

לורן ומאסטרויני — בלחץ המישטר

פתאומיים, שמדגישים את העוצמה הדרמאטית שלהם) יוצאת מן הכלל. תנועות המצלמה הארוכות נותנות לסרט שטף ומגבשות את הסיפור. מבחינה זו, אין ספק שזהו סרטו המסוגנן ביותר של סקולה עד היום. זהו אחד ה־סרטים היפים והמלוטשים שיצאו מאיטליה בשנים ה־אחרונות.

היום הרביעי חינם

משהו קורה על שפת הכנרת.

בואו להשתתף בחוויה מיוחדת על שפת הכנרת
במלון "פלאזה טבריה" החדש -
4 ימים בלתי נשכחים, בסוף שבוע ארוך או בתחילתו,
באווירת נופש מפוארת, במחיר 3 ימים בלבד!
היום הרביעי - מתנת "פלאזה טבריה" להשלמת חופשתכם.
זה קורה על שפת הכנרת. כל שבוע.

הזמנות: טל. 067-92233 פלאזה טבריה

CP Hotels

בטחון עצמי * אל דאגה * פיתוח הזכרון

* כיצד תרכוש ידידים * הפעלת קסם ההתלהבות * תקשורת יעילה * כישורים

אלה תשיג בקורסים המעשיים ליחסי אנוש של מיל"ה.

הלימודים מתבססים על ספרי לימוד, מערכי שיעור, הרצאות מרתקות, צוות מנתחים ותירגול פעיל * הקורסים מתקיימים בבית ציוני אמריקה בתל-אביב.

ברטים על מועדי הקורסים החדשים: טל' 916185(03) — 912093(03) מ-8 עד 2.

רובקס

המתנה השימושית ביותר

מערכות סטראו קונים

ב„מרתף"
הצלילים"

פינסקר 51, ת"א, טל. 281737.

קבלת מודעות
לכל העיתונים
במחירי המערכת

פירסום אידיאל
אבן גבירול 110 תל-אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118
חניה חופשית

חדש

TV GAMES CHIP
מעגל משחקי טלביזיה
Part No. AY-3-8500
Part No. AY-3-8550

GENERAL INSTRUMENT

* לכל המעגלים המשולבים הנרכשים אצלנו מהמלאי מוענקת אחריות מלאה של היצרן.
* בעת קניה של מכשיר משחקי טלביזיה מושלם, יש לוודא שהוא בנוי עם מעגל משולב מקורי מתוצרת חברת ג'נרל אינסטרומנט G.I., סמל היצרן ◘ והמספר הקטלוגי מוטבעים על גבי המעגל המשולב. לברורים וייעוץ אנא התקשרו עם משחדנו.

הנציגים בישראל: אלכסנדר שניידר חב בע"מ אש
ת"א, דרך פתח-תקוה 44, ת.ד. 18055, טל. 34607, 32089. טלקס: 33613 DYGAL IL

* המחירים ידדו * הגיע משלוח של JOYSTICKS

מות הסוכן

(המשך מעמוד 41)

קיע בהקמת בית־ההוצאה להדפסת הלי־טוגראפיות של סלבאדור דאלי. היה זה מיכרה זהב. אם בתקופה הראשונה מכרו השניים אלבומי ליטוגראפיות של דאלי בסכום של 5000 דולאר האלבום, הנה היו הם עצמם מוכנים לרכוש מהקונים את אותם האלבומים במחיר של עשרת אלפים דולאר כדי למכרם במחיר של 25 אלף דולאר האלבום.

פלאטו נכלא במרתף

סימון ויינטרופ התעשר במהירות. בגיל 25 כבר היה מיליונר. הוא המ־שיך לעסוק בעיסקי האמנות, קיבל, למשל, את הזיכיון הבלעדי ליצור תכשיטים אמ־נותיים לפי דגמי פסליו של הצייר היש־ראלי בעל השם העולמי, יעקב אגם. אולם את הכספים שהרוויח בעיסקי האמנות השקיע גם בתחומים אחרים. הוא רכש מקרקעין, מועדוני־לילה, סוסי־מירוץ ועס־קים אחרים, שגם בהם עשה חיל רב.

במשך תקופה מסויימת היה סימון ידי־דו הקרוב ושותפו בעסקים של סמי פלא־טו, בעת שזה נחשב לגאון הפיננסי התו־רן של פאריס. פלאטו שיתף את ויינטרופ בעסקי המקרקעין שלו ואילו סימון הכ־ניס את פלאטו למיסחר האמנות.

כאשר נאלץ סמי פלאטו להימלט מצר־פת, מפחד המישטרה הצרפתית ושילטונות המס שם, הוא השאיר בידי סימון חלק מעסקיו כדי שימשיך לנהלם. אולם אז נוצר משבר ביחסי השניים. סימון חשד בפלאטו כי הוא הונה גם אותו. הוא עצ־מו היה נוהג לספר כי שלח אנשי־אגרוף בעקבות סמי פלאטו לשווייץ. אלה תפסו את פלאטו, כלאו אותו למשך כחודש ימים במרתף, עד שגילה נכונות להסדיר את ענייניו עם סימון.

מאז שררו יחסי איבה בין השניים. כאשר נבחר סמי פלאטו לכנסת הזדעזע סימון עמוקות מכך. הוא היה אחד מגדולי התור־מים למגבית בצרפת, טען כי הוא שוקל להפסיק את תרומותיו או להקטינן אחרי „שטיפוס כמו סמי פלאטו יושב בפרלמנט הישראלי."

בד בבד עם הסתעפות עסקיו, שבכמה מהם — כמו בעסקי מירוצי־הסוסים — היו מעורבים גם דמויות הידועות כאנשי העולם־התחתון הצרפתי, לא ניתק סימון את עצמו מעולם הבידור ובעיקר השירה. זו היתה המשיכה הנפשית שלו מילדותו, התוודה. הוא סייע לאמנים אלמונים, שהו־פיעו יחד עמו במועדוני מונמרטר. הוא הקים את חברת התקליטים שלו במיוחד כדי להוציא לאור תקליטים שלהם, איפשר להם להופיע במועדוניו עד שהתפרסמו.

בריחה מגיהנום ההצלחה

בטייה זו היא שהביאה אותו גם לסייע לאמנים הישראליים שחיפשו את מזלם בפאריס. את מייק בראנט פגש במקרה, במסעדה בפאריס, שנה וחצי לפני התאב־דותו. בראנט היה קשור אז עם אחד מגדולי האמרגנים בצרפת, ז'אק טרנייה. סימון קנה אותו מטרנייה בסכום השווה לשני מיליון דולאר. הוא הרגיש, כך טען, קירבה נפשית אל מייק. מייק הפך אומנם עבורו לתרנגולת המטילה ביצי זהב. אולם מצד שני קידם סימון את הקאריירה של מייק והקפיצו לשורה הראשונה של זמרי הלהי־טים הצרפתיים.

למרות עושרו המופלג נשאר סימון איש בוהמה מטבעו. הוא נהג להשתמש בסמים והרגלו זה דבק בהשפעתו גם במייק בראנט. אם השימוש בסמים קירב את קיצו של מייק, הוא פעל באותה צורה גם על סימון עצמו.

תוך שנה אחת לקה בשני התקפי־לב. בשל השפעת השחפת בה חלה בצעירותו, הוחמר מצב בריאותו. הרופאים פקדו עליו להגביל את פעילותו הסוערת. הוצע לו לעבור ניתוח מסובך בליבו כדי לנסות להאריך את תוחלת חייו.

האיש שלא הבין מדוע בחר מייק בראנט במוות בשיא הצלחתו, הבין אותו כעבור כשנתיים, בנסיבות אחרות. הוא בחר באותו מוצא כדי להימלט מהגיהנום של ההצלחה.

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גיליון „העולם הזה" שראה אור לפני 25 שנים בדיוק פירסם כתבת ענק בכותרת „30 ימים שזיעזעו את היהדות". הכתבה פורסמה כתוצאה מגל המישפטים האנטישמיים במיזרח אירופה (ראה: העם), והפילוג המאיים על מפ"ם משמאל ומימין. הכתבה דנה בשאלות: האם התנועון הקומוניזם? התנצח האנטישמיות בעולם? היושמד העם היהודי? מי יירש את מפ"ם? ההפכה מק"י לאויבת? כיצד תתגונן ישראל? בין השאר פירטה הכתבה את תפקידם וחלקם של המנהיגים הקומוניסטיים היהודיים בהבאת הקומוניזם העולמי למעמדו ועמדות הכוח שלו, ובחיסולם בידי האנטישמיות הקומוניסטית. כל הכרוך במיכלול שאלות אידיאולוגיות אלה הביא השבוע לפני 25 שנים לעימות הגדול במפ"ם בין מאיר יערי לבין משה סנה ובין מאיר יערי לבין ישראל גלילי ויגאל אלון שפעלו להפסת אוהדיהם לכיוון מפא"י. כתבת ענק זו הציגה בכהירות רבה את תולדות השמאל המרכסיסטי ציוני ולא ציוני בישראל (ובארץ ישראל) והעריכה את סיכוייו לעתיד.

השבוע לפני 25 שנים ביקרה בנמל חיפה הסיירת הבריטית „קניה", שהיתה אוניית המילחמה הבריטית הראשונה שביקרה בנמל ישראלי מאז הורדו דגלי היוניון ג'ק בנמל חיפה. במדור „ספורט" דווח על תחרית כדורגל שנערכה בין מלחי ה„קניה" לניבחרת הכדורגל של חיל־הים הישראלי, מישחק בו הופסו האורחים בארבעה שערים ללא מענה. מדור המאטירה של השבוע עין החל בגיליונו השבוע לפני 25 שנים ביוזום בין הפיזמונאי דידי (ידידיה) מנוסי לבין הקריקטוריסט דיש (קריאל גרדוש) עירכו הגרפי של השבועון. המדור בכותרת „מה אומר דידידוש" מוקם בשער האחורי של הגיליון.

בשער הגיליון: ציור צללית האנטישמיות, בכותרת „הסיוט הניצחי — השם השתנה, הדם נישאר".

מאה שרלוק הולמסים ✷ לגרמניה אין כסף לשלם לישראל

„שילומים" ✷ בגין כותב ספר על מחנות־ריכוז סוביטיים

העם

קבלנות

בטכס צנוע ונאה נחנך השבוע באנגליה לוח השיש במקום בו לא נולד שרלוק הולמס, בלש האגדה, שלא חי מעולם *.

טכס זה בא ביעותו. כי אם להאמין לכרטרות העיתונים, לא היה עוד גל דומה של פשעים בעולם. לו נישכרו מאה שרלוק הולמסים מעשני־מיקטרות, ולו הוטל עליהם לגלות בקבלנות מחתרות, קבוצות־חבלה, רוצחים וקוסמופוליטים, לא יכלו להמציא תוך חודש רשימה כה ניכבדה:

● **בבריה"מ העוינת** נתגלתה כנופיה של רופאים שזממה להרעיל את כל ראשי המדינה **.

● **בגרמניה המזרחית** נתגלתה חבורה של פושעים, קומוניסטים מדומים, שניסו להחיות את הנאציזם תחת חסות האמריקאים.

● **בגרמניה המערבית** נתגלתה חבורה של פושעים, דמוקרטים מדומים, שניסו להחיות את הנאציזם תחת חסות הבולשביקים.

● **באוסטריה** נתגלתה רשת אמריקאית שביצעה פעולות־ריגול לטובת הרוסים.

● **בהונגריה** נתגלתה רשת של מרגלים יהודים, שריגלה לטובת האמריקאים.

● **בפולין** נתגלתה הכמות הרגילה של רוצחים ומחבלים.

● **ברומניה** נתגלתה הכמות הרגילה של רוצחים ומחבלים.

● **בבולגריה** נתגלו טיטואיסטים.

● **ביוגוסלביה** ניתגלו קומאינפורמיסטים ***.

● **בסוריה** נתגלה קשר לרצוח את אדיב שישאקלי.

● **במצריים** נאסרו למעלה ממאה קצינים ומנהיגים, שביקשו לסלק את נגיב.

● **באמריקה הדרומית** קצרה הירייה: בבוליביה דוכא מרד, בונצואלה נאלץ קצין להקים דיקטאטורה, כדי למנוע בעד הרוב להקים דיקטאטורה.

מדינת ישראל היתה מפגרת מאוד. שום קשר קומוניסטי לרצוח את ראש הממשלה לא נתגלה. איש לא הודה בפעולת חבלה קומאינפורמית, טיטואיסטית, נאצית או אימפריאליסטית.

היתה זאת עדות חותכת לכך שמישטרת ישראל זקוקה לטיהור יסודי.

שילומים

גרמניה לא שכחה

כל חוזה מסחרי, ובעיקר דיפלומאטי, כפוף לסעיף אילם הקובע שההוזה עומד בעינו כל עוד „לא יחול שינוי יסודי בתנאים". זהו בדרך כלל הסעיף שבהסתמך עליו מופר כל חוזה. הסכם השילומים עם גרמניה המערבית, עליו חתם בגאווה — לדבריו — משה שרת, היה כפוף כנראה, גם הוא, לסעיף כזה.

קונראד אדנאואר, הקנצלר הגרמני, הבטיח בשעתו להגיש את ההסכם לאישור בית הנביחרים הגרמני בתחילת שנת 1953. עתה הוא דוחה את הדבר משבוע לשבוע. בארץ כבר שככה הסערה שקמה בעניין הצד המוסרי של עצם חתימת הסכם עם גרמניה, והתחילה התרוצצות כללית בין סוחרי המדינה הפרטיים וההסתדרותיים, לקבלת סחורות השילומים. הפחד ששרר בחוגי המסחר הפרטי שלא ישותפו בחלוקת השלל, היה ללא ספק בין הגורמים שיאלצו את הציונים הכלליים (צ"כ) להיכנס לממשלה.

אולם, נמצאו סוחרים מפוכחים שטענו: לגרמניה נסיון רב בהשתמטות מתשלום חובות *. אכן, כבר מייד עם חתימת ההסכם על־ידי שרת ואדנאואר טענו הגרמנים על מחסור במזומנים. נחום גולדמן שראה את חתימת ההסכם כניצחונו האישי, מיהר לארצות־הברית להשיג אשראי אמריקאי בשביל גרמניה, כדי שתוכל לשלם את השילומים לישראל.

אינם מרצון. מדינות ערב, פנו אל הגרמנים והבהירו כי סחורות השילומים עלולות להגביר את הפוטנציאל המילחמתי של ישראל, ודרשו להגביל את רשימת הסחורות, כלומר: במקום ציוד לתחנות כוח, לשלוח אליה צעצועים פלסטיים. ה„או"ם סירב לקבל על עצמו את הפיקוח על הסחורות. הערבים איימו בהחרמת סחורות גרמניות. גרמניה החלה לסגת.

* באחד השלבים, לאחר עליית היטלר לשילטון בגרמניה, הוא ביצע שמיטת חובות ארצו למדינות שניצחו אותה במילחמת העולם ה־1.

שני זוגות

זה היה עמוד הפתיחה של כתבת־ענק על הכרזת המילחמה של המחנה הקומוניסטי העולמי, בהנהגת סטאלין, על הציונות ומדינת ישראל. העמוד מראה את הצמד לנין־סטאלין מול הצמד הרצל—בן־גוריון, תחת הכותרת „30 ימים שזיעזעו את היהדות" (פראפראזה על הספר על ההפכה הבולשביקית).

חעשיה

בוז לקוקה־קולה!

השמש הישראלית השולחת את קרניה הלוהטות ברוב חודשי השנה, היתה מתמיד מקור הכנסה לתעשייה מאוד פופולארית במדינה. התעשייה: גזוז.

המשקה שהפך לאומי, זרם מדי יום ביומו אל תוך אלפי פיות צמאים, והיה חסר מתחרים בשוק המשקאות הישראלי. הסיבה: הוא היה קר, מרווה, והעיקר: זול.

מאז הוקם קיוסק רעוע שעמד לפני 35 שנים לא הרחק מגימנסיה הרצליה, תל־אביב, התעשרה המדינה באלפי חנויות למיכסר גזוז, שהעסיקו ב־85 מיפעלים זעירים, אלף פועלים.

השבוע, בעת שהתאחדות יצרני הגזוז חגגה עשור לקיומה, הונחתה מודעה נאה בעיתונות על ראשם של מנהלי הענף. המודעה: הבטחה חגיגית להשקות בקרוב את אזרחי ישראל במשקה האמריקאי המפורסם קוקה קולה.

ליצרני הגזוז, שהתלבטו בשנים האחרונות בבעיית חוסר הסוכר, המרכיב העיקרי בהמתקת המשקה, לא היתה זו הידיעה הראשונה על הקוקה קולה. עוד לפני ארבע שנים החליטו משקיעים לייצר את המשקה בארץ, אך החברה האמריקאית עמדה על כך שהתרכיז יישלח מארצות־הברית, ולא ייוצר בארץ, משום כך נתקלה בסירוב, לשימחתם של יצרני הגזוז הישראליים.

מי פירסם? אך זו לא היתה המילה האחרונה של ההשפעה האמריקאית בצורותיה השונות. קבוצת משקיעים ישראליים הגיעה לידי הסכם עם מנהלי חברת קוקה קולה, לפיו ישקיעו לירות ישראליות, ויקבלו תמורתם מכונות אמריקאיות חדישות, ויציפו את השוק בבקבוקי משקה.

הסערה שקמה בעיקבות הסכם זה היתה גדולה. שליטי הגזוז טענו כי המשקה האמריקאי פחות בערכו התזונתי מן הגזוז הישראלי, שיכול היה, בתנאים נורמאליים, להיות מופק מפרי הדר וסוכר. הם פנו אל שר האוצר שאישר את הקמת המיפעל, ולא אבה להאזין לטענות על הרס שהדבר יגרום למיפעלים המקומיים.

כאשר פורסמה בשלישית המודעה בארץ, מיהרו יצרני הגזוז לחקור במקורה, ולא הצליחו לגלות מי פירסם אותה.

הדבר גרם ליצרנים הישראליים כאב ראש גדול מאשר בעבר. הם חוששים כי עם תחילת הקייץ תציף הקוקה קולה את הקיוסקים, ותוריד את הגזוז מגדולתו המסורתית *.

* רק כעבור למעלה מעשר שנים החלה חברת **קוקה קולה** לייצר ולשווק את תוצרתה בישראל. עד אז נמנעה לעשות זאת בעקבות החרם הערבי.

„העולם הזה" 796
תאריך: 29.1.53

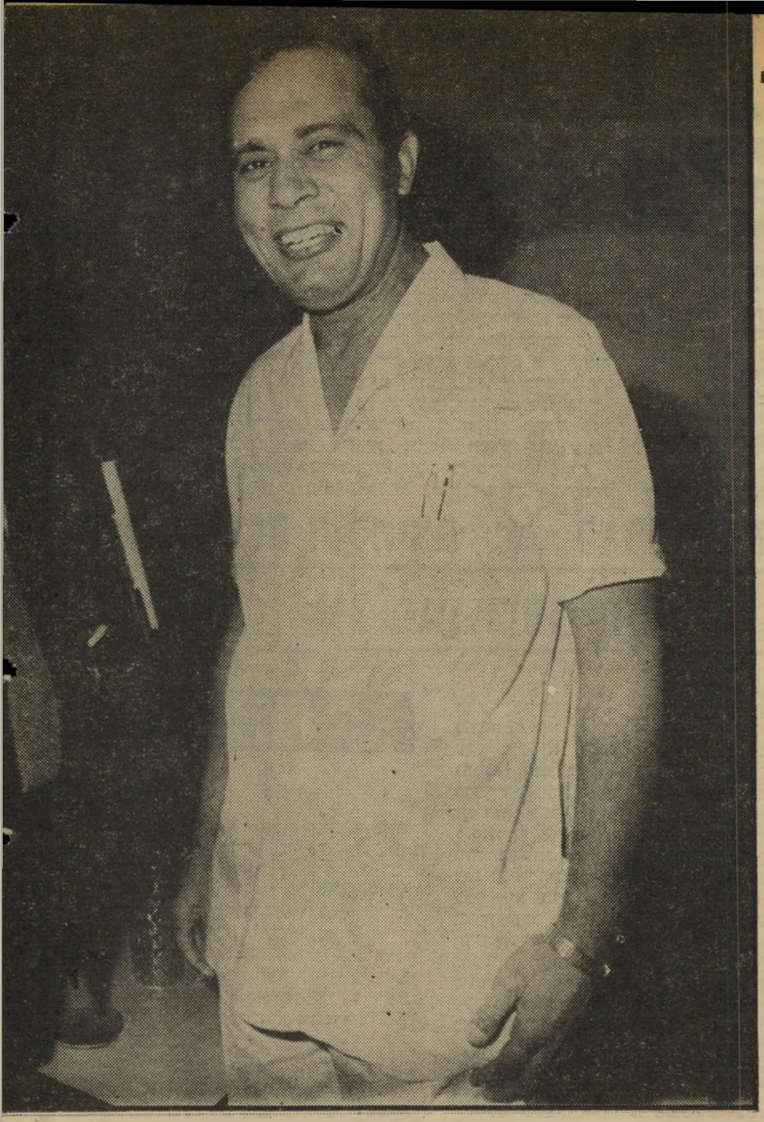
מעמדה הבינלאומי של ישראל, נשתנה מאז התימת ההסכם. ארצות־הברית שוב לא היתה מוכנה ללחוץ על הגרמנים לקיום ההסכם. להיפך, דובר ממשלתו החדשה של אייזנהאור הצהיר כי לא יראה בעין יפה פירעון השילומים מכספי הסיוע האמריקאי, שהושג עבור גרמניה על־ידי נחום גולדמן.

ישראל מיהרה להטיס לגרמניה את שגריריה המיוחדים לענייני השילומים: ד"ר פליקס שינער, חיים יחיל, וכמובן את ד"ר נחום גולדמן. בסופו של דבר, אולי צדקו הסוחרים המפוכחים שטענו כי הגרמני משתמט מנוסה.

* ברחוב בייקר 220 ב', לונדון.

** קבוצת רופאים יהודיים הואשמה בניסיון להרעיל את הרודן הרוסי סטאלין, מישפטם כונה „מישפט הרופאים".

*** קומאינפורם = אירגון הגג של המיפלגות הקומוניסטיות.

הטייס

סרן יגאל שוחט כטייס חיל־האוויר, בתמונה אופיינית שצולמה לפני פציעתו, בבסיס חיל־האוויר.

בעזרת ג׳יהאן סאדאת פגש אורי אבנרי בקאהיר ברופא הצבאי שהציל חיי השבוי

ג׳יהאן הבטיחה, ג׳יהאן קיימה. בשיחתי עימה הזכרתי את בעלה של אורית שוחט, אשת יחסי־הציבור ש־פעלה למעני במערכת־הבחירות האחרונה. יגאל שוחט היה טייס קרבי והופל מעל למצריים. רגלו נקטעה, וחייו ניצלו תודות לרופא מצרי, שאת שמו לא קלט. מכיוון שהיה שרוי אז בין חיים ומוות, היו זיכ־רונותיו מעורפלים. הוא זכר את שם בית־החולים, אל־מעאדי; את השפה ה־אנגלית, בעלת המיבטא הצרפתי, שבפי הרופא האלמוני; ואת התאריך המשוער של הניתוח. זה הכל.

סיפרתי זאת לג׳יהאן (העולם הזה 2102) וביקשתי את עזרתה באיתור הרופא. יגאל שוחט ביקש אותי להביע לו אישית את ריגשי־התודה שלו.

ג׳יהאן הבטיחה ומזכירה המדיני, אחמד פאוזי, גבר יפה־תואר המדבר את האנגלית הטובה ביותר בארץ־היאור, קיבל על עצ־מו את הדאגה לעניין. לקראת סוף ביקורי במצריים צילצל אלי פאוזי, ובפיו בשורה: הרופא אותר. שמו בריגדיר (אלוף) מוחמד כאמל, והוא ימתין לי בשבת בשעה 11 בבית־החולים הצבאי אל־מעאדי, מדרום לקאהיר.

אחות בוכיה

ב שעה היעודה הגעתי לבית־החולים, בניין אדיר שאינו נפול בממדיו מבית־החולים הדסה בירושלים. זהו מיתקן צבאי, עם חיילים־זקיפים בכניסה, ולולא עזרת אשת־הנשיא בוודאי לא הייתי מקבל רשות לבקר בו. יתכן שהייתי הישראלי הראשון שנכנס למיתקן צבאי מצרי.

הקצין, שחיכה לי בכניסה, ליווה אותי לחדר־המתנה בקומה השנייה, ביקש אותי באדיבות להמתין כמה דקות, הזמין עבור שלמה סתר ועבורי קפה שחור.

בעודנו ממתינים, אירעה התקרית ה־מרגשת שעליה כבר סיפר סתר. לחדר נכנסה־התפרצה קצינה בדרגת רב־סרן, כנראה אחות בכירה, ושאלה אותי אם אני ישראלי. כבר בכניסה ראיתיה מזווית־עיני, ממתינה בקצה המיסדרון.

קמתי ואישרתי את העובדה. ואז החלה בסיפור חפוז, נרגש. „אחי הוא שבוי ב־ישראל!״ הפליטה, ולפתע פרצה בבכי שובר־לב. „אתה צריך לעזור לי למצוא אותו!״

גימגמתי שעד כמה שידוע לי, אין עוד שבויים מצריים בישראל. לפתע הבינותי במה העניין, ושתקתי.

„אחי הוא סגן מוחמד עלי אל־דיאסטי,״ סיפרה האחות, בין התקפות־בכי, „הוא טס במטוס מיג 21. הוא הופל מעל לראס־אל־באר ביום ה־13 ביוני, 1972, בשעה 4.30 אחרי־הצהריים. יחד עימו הופל חברו, טרן ממדוח עבדאללה. הם שבויים בישר־אל!״

שלפתי את פינקסי ורשמתי. האחות, זילב, חזרה על הסיפור כמה פעמים. הב־טחתי לה להתקשר, למחרת היום, מייד עם שובי לישראל, עם שר־הביטחון בכ־בודו ובעצמו, ולוודא עימו אישית את העובדות. זילב אל־דיאסטי לא נראתה כמי שמאמינה לי, וחזרה על תחנונים.

היה ברור לי כי הטייסים הופלו ונהרגו, וכי לא היתה אפשרות להחזיר גופות מפני שלא נמצאו. אני מכיר היטב את התיקוה הנואשת של מישפחה שכולה, שגופת בנה לא נקברה. נגזר עליה גורל אכזר: להיק־רע בין יאוש תהומי ובין תיקווה חסרת־שחר. האגדה על הימצאותם של שבויים מצריים סודיים בישראל (או של שבויים ישראליים סודיים המוחזקים במצריים) גולדה על רקע אכזרי זה.

הבטחתי לה שוב שלא אנוח עד ש־יוברר העניין. רשמתי את כתובתה, כדי להודיע לה. עובדי בית־החולים, שטיפלו בה בעדינות נוגעת־ללב, הרגיעו אותה והו־ציאוה מן החדר.

שמעתי הרבה סיפורים בחיי על כך ש־„לערבים יש יחס אחר למוות. לא איכפת להם כאשר בן־מישפחתם נהרג. זה לא כמו אצלנו.״

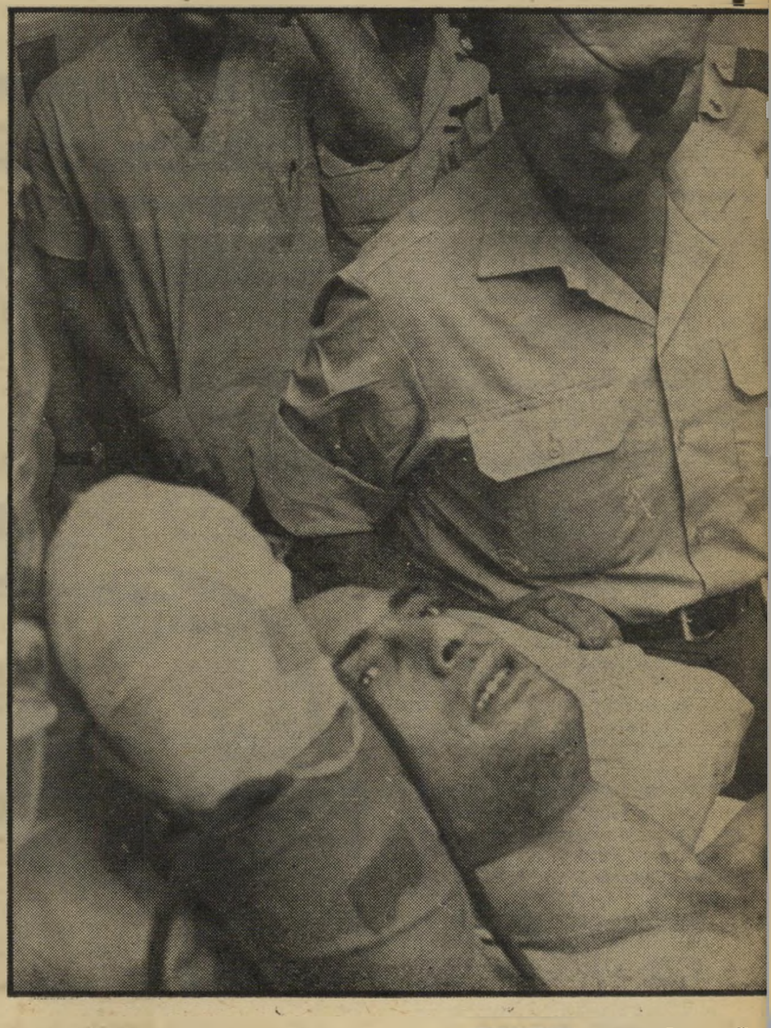
מי שהפליט אי־פעם שטות בלתי־אנו־שית זו, לא ראה את זילב אל־דיאסטי.

„להתמסר בכל הלב״

ד״ר מתנתי לבריגדיר. זוהי דרגה גבוהה מאד, גם לרופא. בעיני רוחי ראיתי לפני רופא קשיש, מכובד, בוודאי

ד״ר מוחמד כאמל (מימין) סיפר על ד״ן את ארצנו - הופל ונפצע - הצלנו השפיעה עליו שעזב את הצבא

פגישה

על סף המוות

תמונה זו של יגאל שוחט צולמה באוגוסט 1970, ביום שבו החזר ממצריים לישראל. משה דיין נחפז להצטלם לידו, וכמוהו גם גולדה. זרועו חבושה ביגלל הדקירות הרבות של הכלייה המלאכותית.

בן קרוב ל־60, אבהי, כסוף־שיער. כאשר נפתחה הדלת, הופתעתי לחלוטין.

הרופא בעל ההלוק הלבן שנכנס והציג את עצמו כמוחמד כאמל נראה כבן 30 פלוס, צעיר, גבוה, בעל חיוך משובב. הוא דיבר אנגלית מצויינת.

לא היו דרוש לי זמן רב כדי לדעת שלפני האיש המקסים ביותר שפגשתי במצריים.

אחרי כמה דקות של דברי־נימוסין ב־עמידה, הפעלתי את מכשיר־ההקלטה הקטן שלי, הנה הדברים כפי שנקלטו:

כאמל: אנא, שב.

אני: אני מוכרח לומר, אני מופתע לראות שאתה אדם כה צעיר. המותר לשאול מה גילך?

כאמל: (צוחק) לא, אתן לך לנחש. גם כאשר הייתי בלונדון, ועברתי שם את תקופת־ההתמחות שלי, חשבו שאני צעיר מכפי גילי. גם בצרפת...

אני: אתה מוכרח להיות יותר מבוגר מכפי שאתה נראה. הרי אתה בריגדיר!

כאמל: גם בצרפת חשבו שאני יותר. בכל מקום שאני עובד חושבים שאני צעיר מדי. בעצם, אני לא כל־כך זקן!

(צחוק כללי.)

כאמל: האמת היא שהתחלתי בלימודים שלאחר הביאיי. בגיל צעיר.

הרופא

ד"ר יגאל שוחט כפי שהוא נראה עכשיו, בחברת בתו מנשואיו הראשונים, חן.

אני: היכן?

כאמל: תחילה במצריים, אחר־כך בלונדון. לאחר מכן קיבלתי הדרכה מיוחדת בצרפת.

אני: אתה זוכר את מיקרהו של ידידי, יגאל שוחט? מה אתה זוכר?

כאמל: אני חושב שהוא הגיע הנה כשרגלו מרוסקת. נקראתי לראות איך מצבו מתפתח. החלטתי שזה לטובת הפאציינט, למען הצלת חייו, להקריב את הרגל המרוסקת. הכליות לא פעלו. אמרתי לו שגם אחרי הניתוח הוא יהיה זקוק להמודיאליזה...

אני: מה זה?

כאמל: לדיאליזה, לניקוי הדם מחומרים רעילים. אך קודם כל היה צורך לסלק את האבר המרוסק, כי הוא הסך למעמס על כל שאר חלקי גופו של הפאציינט.

אני: מזכירה של הגברת סאדאת אמרה לי שכאשר התקשר איתך, הדבר הראשון שאמרת הוא שאתה מתפלא שיגאל שוחט עדיין חי.

כאמל: כן, אתה יודע, עניינים אלה, עניינים של חיים ומוות, הם בידי שמיים.

הרע"ה

אורית שוחט, בתה של יפה ירקוני, שאותה נשא יגאל אחרי החלמתו מהפציעה הקשה.

יגאל שוחט (משמאל): „הוא בא להפציע את חיי וגישתנו האנושית כלפי כך והחליט להפוך בעצמו לרופא..."

בצל המוות

שיחה בקאהיר מתחת לתצלומיהם של נשיאי מצרים, אנוואר אל־סאדאת וגמאל עבד־אל־נאצר, משוחח ד"ר מוחמד כאמל עם עורך **העולם הזה**, בחדר־האורחים של בית־החולים הצבאי אל־מעאדי, מדרום לקאהיר.

שיחה בתל־אביב בטרקלין דירתם ברמת־אביב, משמיע עורך **העולם הזה** ליגאל ולאורית שוחט את קולו המוקלט של ד"ר כאמל, ומראה להם את התצלומים שלו, שצולמו על־ידי שלמה סתר.

פגישה בצל המוות

(המשך מעמוד 47)

זה מעבר לכוחותינו. הם מחוץ לידינו, כרופאים. אך אנחנו, כרופאים, צריכים לעשות את הכל כדי להציל את חיי הפצ־ציינט. זאת אומרת, עד כמה שאנחנו מסוגלים לכך. כשאתה יכול לעזור למי־שהו, אתה חייב לעזור לו.

אני: החלטת בו במקום שעליך לקטוע את האבר?

כאמל: כן. הוא היה מרוסק.

אני: היה לו מזל רב, שהוא נתקל ברופא כמוך.

כאמל: או, תודה, יפה מצידך לומר זאת...

אני: רופא שהיה מסוגל להחליט הח־לטה כזאת בו במקום.

כאמל: יפה מצידך... אתה יודע, הח־לטה כזאת אינה מתקבלת, בדרך כלל, על־ידי איש אחד. בארץ הזאת, ובכל הארצות, כאשר יש להחליט על קטיעת־אבר, קודם כל רופא בעל־סמכות צריך להחליט על כך, ואחר זה צריכים להתייעץ עם שני רופאים נוספים, לעשות מעין...

אני: קונסיליום?

כאמל: כן. כשלוקחים משהו מן ה־פאציינט — אבר פנימי או חיצוני, זה דבר... בתוך הגוף אינך יכול לראות דבר. בחוץ, בגפיים, אתה יכול לראות...

אני: בצילום רנטגן?

כאמל: לא, צילום רנטגן דרוש רק משתי סיבות — כשיש שבר בעצם, או כשיש חשש לנמק (גאנגרנה)...

אני: האם דיברת איתו ביכלל? או שהיה חסר־הכרה לגמרי?

כאמל: לא, הוא היה כימעט חסר־הכרה...

אני: כן, כך אמר לי.

כאמל: הוא דיבר דברים שלא היו נכונים... לא קל לזכור את כל זה, אך עד כמה שאני זוכר, הוא לא היה כל־כך ער. הוא אמר דברים שלא היו נכונים.

אני: דלירים?

כאמל: כן, הוא התחיל לשקוע...

אני: בדלירים?

כאמל: כן, כן.

אני: זה מה שהוא אומר. הוא התקשה אפילו לזכור את שם בית־החולים.

כאמל: מה עשו לו כשחזר לישראל? אני נפגשתי פה עם איש מהצלב האדום, זה היה שווייצי שדיבר עימי בצרפתית, והצעתי שיחזירו אותו במהירות האפש־רית לארצו, כדי שיהיה ליד משפחתו, ליד האנשים המטפלים בו, בשעה שהוא לוחם (על חייו). אתה מבין, אדם מרגיש יותר טוב כשהוא בבית, מאשר כשהוא בנכר.

אני: אולי זה הציל את חייו, שהוא חזר למישפחתו. אתה יודע, הוא נשא לאחר מכן לאשה את בתה של זמרת יש־ראלית מפורסמת מאד.

כאמל: מה, באמת?

אני: כן. החותנת שלו היא אחת הזמ־רות החשובות ביותר בישראל. אגב, מניין לך שפה אנגלית כל־כך טובה?

כאמל: או, הונכתי בבתי־ספר מצ־ריים, אתה יודע, פה מדברים יותר משפה אחת. אני מדבר גם צרפתית, וכמובן — ערבית. זו שפת אימי.

אני: גם אביך היה רופא?

כאמל: לא.

אני: אתה היית רופא צבאי למן ה־התחלה?

מבט ארוך

שולח ד"ר יגאל שוחט בחצלומיו של הד"ר מוחמד כאמל, שצולמו בעת פגישתו עם אבנרי בקאהיר. זיכרונות עמומים, שנדחקו במשך שבע שנים, חוזרים אליו, בשעה שהוא צולל בעבר שעליו פרוש מסך ערפל.

כאמל: כן.

אני: אני מבין שהמוסד הזה הוא כולו מיתקן צבאי.

כאמל: כן.

אני: אתה יודע, מוזר להגיד את זה, אבל אתה בעצמך קצת דומה ליגאל שו־חט.

כאמל: הלוואי ויכולתי לראות את תצלומו עכשיו. אז יכולתי להשוות ולר־אות מי נחמד יותר... (צוחק) הרופא או הפאציינט?

אני: הוא דומה לך מאד, והוא יפה־תואר.

כאמל: כן? (צוחק). בעצם, אני זוכר שהוא היה יפה־תואר. הצרה היתה שהוא היה במצב רע, במצב של דלירים.

אני: יש לו, במיקצת, מראה ערבי.

כאמל: זה מפני שהוא שתה מנהר הנילוס. (צחוק. במצריים יש אימרה ה־אומרת שמי ששותה פעם ממימי נהר הנילוס, יחזור תמיד למצריים.)

אני: אילו ידע מראש שאני אפגוש אותך, היה שולח עימי מתנה.

כאמל: כמה נחמד מצידו! אתה מבין, אנחנו עושים תמיד את חובתנו כרופאים, כבני־אדם הדואגים לחיי־אדם. אנחנו צרי־כים לעזור לכל אדם הזקוק לעזרה. זהו הג'וב שלנו, חובתנו, סיסמתנו.

אני: אני מקווה שכל שבוי־מילחמה, בכל העולם, ימצא תמיד רופא כל־כך טוב כמוך. היה לו מזל!

כאמל: אני חושב שכל הרופאים צריכים להתייחס כך. כך אני חושב. אני חושב שכל הרופאים כאן נוהגים כך, ש־כולנו שווים מבחינת נקודת־ההשקפה ה־אנושית. אחרי הכל, הפאציינט הוא פא־ציינט, והרופא הוא רופא. צריכים לדאוג לפאציינט. יהיה אשר יהיה, צריכים להק־דיש לו את כל הלב, ולעזור לפאציינט עד כמה שאפשר. כך חונכנו, בפאקולטה של־נו לרפואה, בבתי־החולים שלנו, ובחברה שלנו, שבה אנו חיים. אני חושב שזהו המוטו של כל הרופאים.

אני: כמה זמן אחרי הפלתו הוא הגיע אליך?

כאמל: קשה לי לזכור. אפשר לבדוק זאת בתיק. העפתי רק מבט חטוף בתיק, לפני בואי הנה, כדי לזכור מה היתה ה־דיאגנוזה.

אני: אספר לו שפגשתי אותך, כמובן.

כאמל: אתה חוזר מחר הביתה?

אני: כן.

כאמל: דרך צלחה.

אני: הוא בוודאי ירצה לשלוח לך מיכתב. אני אשלח לך את התצלומים שצילמנו כאן, וגם את התצלומים שלו, כמובן.

קמתי ללכת והפסקתי את ההקלטה. אך המשכנו לשוחח עוד שעה ארוכה. סיפרתי לו שיגאל שוחט למד בינתיים רפואה, סיים את חוק לימודיו לא מכבר, והתחיל זה עתה לעבוד בעצמו כרופא בבית־חו־לים.

הוצאתי ממנו שגם בבית־הספר לרפואה היו לו תמיד הציונים הגבוהים ביותר. סי־פרתי לו על אשתו היפהפיה של הפא־ציינט שלו, ואמרתי שאני בטוח שעוד אבלה עם שני הרופאים — שוחט וכאמל — בתל־אביב.

על הקיר היתה תלוייה תמונתו של גמאל עבד־אל־נאצר, לצד תמונתו של אנוואר אל־סאדאת. „מוזר", אמרתי לו, „אני הייתי עם עבד־אל־נאצר במילחמה, בקרב פאלוג'ה, בצד השני של החזית. הוא נפצע שם, ואני נפצעתי שם. זוהי הרג־שה מוזרה, להימצא עכשיו בבית־חולים צבאי מצרי, כישראלי ראשון.

„אל תשכח," השיב בחיוך, „שהישראלי הראשון שהיה כאן היה יגאל שוחט. הוא היה החלוץ."

לחדר נכנס סגן מנהל בית־החולים, גם הוא גנרל, ומוחמד כאמל הסביר לו בקצ־רה את המיקרה. הוא תימצת את הפרשה כולה בכמה מישפטים, קצרים — מישפטים שנחרתו בזיכרוני, כי היו אנושיים מאין כמותם:

„הבחור הזה בא להפציץ את ארצנו. הוא הופל והגיע הנה. הצלנו את חייו. גישתנו האנושית עשתה עליו רושם כל־כך עמוק, שבחזרו לישראל הוא נטש את הצבא. הוא למד רפואה, ועכשיו הוא מתמסר להצלת חייהם של אחרים!"

סיכום המעיד על הרגישות האנושית — הסיפרותית כימעט — של בעליו.

הכליות לא פעלו

דק סיכום שד יגאל שוחט אינו פשוט כל־כך, וגם לא רומנטי כל־כך.

בדירתו ברמת־אביב, הרחק־הרחק מאל־מעאדי, הוא מנסה לזכור מדוע בחר ב־רפואה, ואינו זוכר. אין הוא זוכר דברים פרוש על הימים שבילה במצריים, כשהיה שרוי בין חיים ומוות, קרוב יותר למוות

גורלו של טייס

עם שובו מקאהיר, התקשר אורי אבנרי מייד עם שר־הביטחון, עזר וייצמן, והביא לפניו את מיקרהו של הטייס המצרי סגן מוחמד עלי אל־דיאטסי, שאחותו פנתה אליו בבית־החולים אל־מעאדי בקאהיר.

שר־הביטחון הורה לבדוק את הפרשה, ובשבוע שעבר העביר לאבנרי את המימצאים, שאבנרי העבירם למישפחת החלל.

שר הבטחון

הקריה, בשבט תשל"ח
18 בינואר 1978

ק/ 0571

לכבוד
אורי אבנרי
כ א ן

לאורי אבנרי - שלום רב,

בעקבות פניתה של האם המצריה אליך - להלן הפרטים אודות הקרב האוירי שהתחולל ביום 13.6.72 :

1. ב-13 יוני 72 התחולל קרב אוירי בין מטוסי חיל-האויר למטוסי-חיל-האויר בצפון הדלתא. בקרב האוירי הופלו 2 מטוסי מיג מצריים. שני הטייסים המצריים נראו צונחים לים. נערכו חיפושים על-ידי מטוסינו במשך כל היום עד לחשיכה לגילוי הטייסים המצריים. החיפושים התחדשו למחרת, אך לא נמצא דבר.
2. ב-27 יוני 72 נתגלה ע"י סיור של חי"ר בצפון סיני (4,5 ק"מ מעי לפיתחת ברדוויל) בידון מלא בחלקו בדלק. לא הרחק משם נמצאה-גם קסדת טייס עליה מודבקת תוית ע"ש אל-דיאטסי. הקסדה היתה פגומה, היה בה חריץ עמוק בצידה השמאלי, כתמים אדומים וסימני חבטות. לא ידוע מקום המצאותם של הקסדה והבידון היום.
3. הקסדה היתה שייכת, ככל הנראה, לטייס מחמד עלי דייסי.
4. פרט לכך לא ידוע גורל הטייסים או נתונים נוספים אודותם.

בברכה,

עזר וייצמן
שר הבטחון

מאשר לחיים. זהו מכניזם של הגנה, המו־נע מאדם לזכור דברים שהם כה מכאי־בים, עד כי אין הוא יכול לעמוד בהם.

הוא זוכר שיצא בשליחות מיבצעית ב־אוגוסט 1970, שלושה ימים לפני תום מילחמת־ההתשה. מטוס הפאנטום, ש־אותו הטיס, יורט בקירבת אבו־סואר על־ידי טיל מדגם סאם־2. הוא זוכר, במעור־פל, שריחף במיצנח בקירבת איסמאעיליה.

אין הוא זוכר היכן נפצע, וכיצד. מבית־החולים נותרו לו זיכרונות מעטים מאד. את הרופא הוא זוכר רק במעורפל. גם כשראה את התצלומים שהגשתי לו, לא זכר את הפנים. אך הוא זוכר את הקול המרגיע, הדובר אנגלית טובה, בעל ה־מיבטא הצרפתי. הוא זוכר את הגישה ה־אנושית שלו.

על פי התעודה הרפואית שהועברה על־ידי המצרים באמצעות הצלב האדום, וה־תעודה הרפואית של הרופאים שבדקוהו עם הגיעו לישראל, מסתבר כי שוחט נפצע בשתי רגליו, בקירבת הברך. ברגל אחת בותק העורק, והוא סבל כנראה מ־אובדן רב מאד של דם. היה צורך לק־טוע. מוחמד כאמל קטע את האבר קצת מעל לברך. לאחר מכן, בניתוחים בארץ, נקטעו חלקים נוספים, עד לאמצע הירך.

אך הסכנה העיקרית לחייו נשקפה לו מהפסקת פעולתן של הכליות. כתוצאה מן ההלם ואובדן־הדם, הן חדלו מלתפקד. המצרים ניקו את דמו כמה פעמים באמ־צעות כלייה מלאכותית — מיתקן שב־אותם הימים לא היה עדיין מצוי בשפע. כאשר הכלייה לא התחילה לעבוד, החליטו להחזירו הביתה בדחיפות — מתוך תיקווה כי שם יתאושש גופו והכליות יתחילו לפ־עול. במיקרים כאלה, אין כל ביטחון בכך. מצב החולה הידרדר, ולא היו תיקוות רבות לחייו.

כל זה אינו זכור לשוחט עצמו. הוא היה מטושטש. הוא זוכר את המעלית של בית־החולים אל־מעאדי, שבה הועבר מחדרו אל הכלייה המלאכותית, כאשר מגבת מכסה את פניו כדי שלא יראה את פרטי המית־קן הצבאי. הוא זוכר שהועלה על מטוס טיפוסי," יגאל שוחט הוא כזה. הוא גדל במושב הדרומי, עבר משם ללמוד בקיבוץ אפיקים. הלימודים העיוניים לא משכו אותו. הוא נמשך לטייס, ועם גיוסו עבר לחיל־האוויר. גם אחרי מילחמת ששת־הימים, כאשר טייסים רבים חזרו הביתה, נשאר בצבא־הקבע. סרן שוחט היה אחד הטייסים הראשונים שהפעילו מטוסי פנטום.

דף חדש לגמרי

קו טיעת הרגל גרמה למשבר עמוק ב־חייו. בגיל 26 היה עליו להתחיל בחיים חדשים — והוא החליט לפתוח דף חדש לגמרי. באופן מודע ובלתי־מודע, הוא פנה עורף לכל חייו שעד כה, מכל הב־חינות.

הוא התגרש מאשתו הנאה, אם בתו. הוא החליט שלא ללמוד מיקצוע טכני, הקרוב לחייו הקודמים, כגון הנדסה. הוא גמר אומר ללמוד משהו חדש לגמרי.

מדוע רפואה, מיקצוע שעליו לא חשב מעולם? טוען יגאל עצמו: „לא ראיתי את עצמי יושב ולומד. זה היה תמיד רחוק ממני. לכן זה היה אתגר. רציתי משהו חדש ושונה לגמרי."

אין זו סיבה משכנעת. סביר יותר להניח כי בעיותיו הרפואיות, והטראומה הרפואית שעבר, ריכזו את תשומת־לבו בשטח זה, ומילאו תפקיד תת־הכרתי בב־חירת המיקצוע החדש.

אך יתכן כי ד"ר מוחמד כאמל קלע יותר למטרה, וכי ההגדרה שלו היא ה־נכונה — מבלי שיגאל שוחט עצמו מודע לכך.

הוא התחיל ללמוד ברצינות, הפתיע את עצמו כשנוכח לדעת שהוא מסוגל לשבת וללמוד. במשך שש שנים למד, עבר הת־מחות בבית־החולים ביילינסון, ולפני כמה חודשים בילבד זכה בתואר דוקטור. הוא עדיין לא החליט באיזה שטח להתמחות. „משהו פנימי, אולי רפואת־ילדים..." למי שאינו מכיר את יגאל, קשה להבחין ב־עובדה שיש לו רגל תותבת.

בראשית הדרך, בעת שהיה אורח של החברה הצרפתית למען פצועי צה"ל, קרן אור, הכיר את אורית, בתה היפהפיה, של הזמרת יפה ירקוני, שפעלה אז למען הק־רן. השניים התאהבו, ויגאל בנה את חייו החדשים לצידה. כעת עובדת אורית שו־חט כעוזרת מחקר בתוכנית־הטלוויזיה על־כותרת. אורית היתה בשעתו פקידה ב־חיל־האוויר, ושם הכירה באופן שיטחי את הטייס יגאל שוחט, בעל שתי הרג־ליים. „לא הייתי מתחתנת איתו אז," היא אומרת עכשיו. „הוא השתנה מאד בעיק־בות הפציעה."

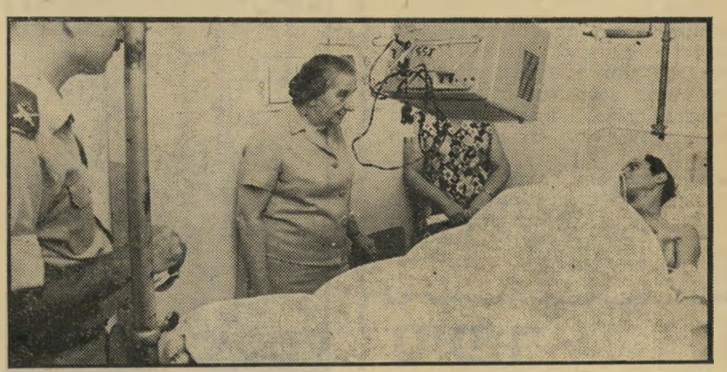
השבוע דיבר ד"ר מוחמד כאמל אל ד"ר יגאל שוחט. הטייס־לשעבר ישב בדירתו, בעיניים עצומות, הקשיב לקולו של הרופא המצרי, שבקע מן הרשמקול. הוא האזין להקלטה שוב ושוב, ביקש להבין כל מישפט, כל מילה.

לאחר מכן נטל לידיו את תמונותיו של כאמל, נעץ בהן מבט ארוך.

נראה כי יגאל שוחט מתמודד עתה בפעם הראשונה עם חווייתו המצרית. אח־רי שבע שנים של הדחקה מוחלטת, הוא מוכן לזכור.

במרכז החווייה עומדת דמותו של מוח־מד כאמל, האיש שהציל את חייו. השבוע מתכונן יגאל שוחט להביע את רגשותיו במיכתב לרופא המצרי.

הקשר האנושי, שנוצר בצל המוות, התחדש.

גולדה מאיר

הצטלמה ליד מיטתו של יגאל שוחט, מייד עם החזרתו מן השבי המצרי, לידה עומד אלוף מוטי הוד, מי שהיה אז מפקד חיל־האוויר. הוא הוחזר לישראל, כשמצבו הידרדר ולא היו תיקוות רבות לחייו.

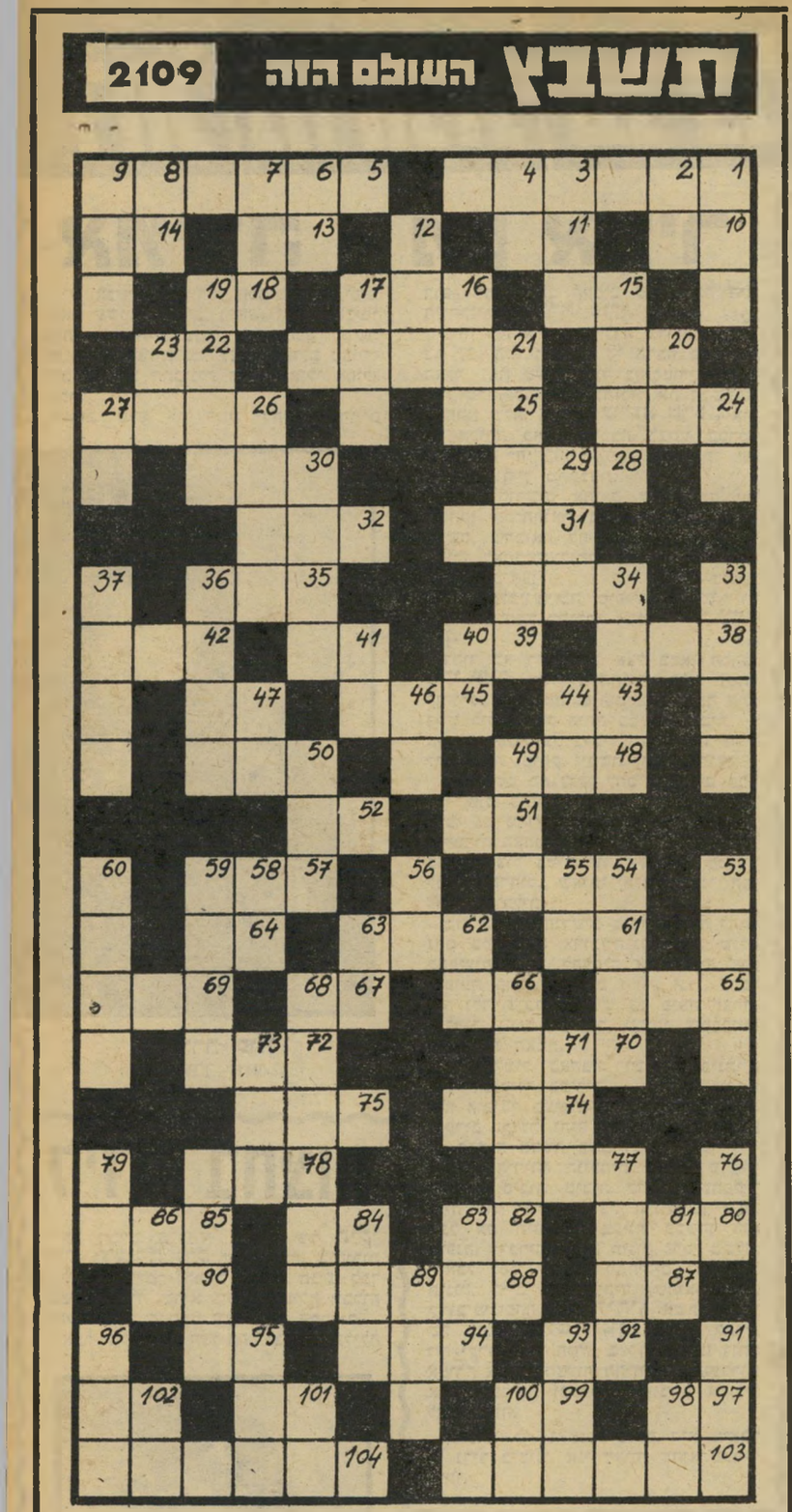
הוא לא הבין מדוע ולאן, וחשש שמא זוממים משהו. כאשר נחת המטוס, ניגש אליו אדם שדיבר עברית ושהציג את עצמו כרופא ישראלי. יגאל לא האמין לו והתעלם מקיומו, בסברו כי זהו סוכן־מודיעין מצרי. (בכל תקופת הימצאותו במצריים, לא נחקר יגאל שוחט כלל.) גם את הסיפור הזה אין יגאל זוכר בעצ־מו— הוא שמע אותו מפי הרופא הישר־ראלי, מומחה לכליות, שהוא עכשיו עמי־תו בבית־החולים.

לאחר מכן זוכר שוחט כי הוכנס ל־מטוס אחר. לפתע חדר לתודעתו המטוש־טשת הקול האופייני של מטוס זה — מטוס נורד, מן הסוג המצוי רק בחיל־האוויר הישראלי, רק באותו רגע תפס שהוא חוזר באמת לישראל — שבוע וחצי אחרי הפלתו. (ההעברה ממטוס למטוס בוצעה בקפריסין, בתיווך הצלב האדום).

בישראל עוררה שיבתו של הטייס הפ־צוע התרגשות רבה. גולדה מאיר ומשה דיין ביקרוהו, דאגו להצטלם בחברתו. כלי־התיקשורת דיווחו בהרחבה. במשך כמה ימים היה יגאל שוחט מרכז החד־שות. הכליות התחילו לתפקד. („זה כימ־עט נס רפואי!" אמר על כך אחד המומ־חים.) הוא עבר שורה של ניתוחים נוס־פים, זכה ברגל תותבת.

ואז היה עליו להחליט מה לעשות.

כל חייו של הצבר מכפר־ורבורג היו מרוכזים סביב הטייס. עתה, לפתע, לא יכול היה עוד לטוס. החיים היו ריקים. אם יש אדם שניתן לכנותו בשם „צבר

תשבץ השולם הזה 2109

מאוזן:

1. שובל, סרח; 5. תנאים נוחים וטר־בים; 10. סימן הכפל; 11. זז; 13. מילת־זירוז; 14. מסולם הצלילים; 15. בשבילה; 16. חמסין; 18. פריי־בטן; 20. מסולם ה־צלילים; 21. מכורה; 22. בגימטריה: שמונה־עשרה; 24. מק; 25. נישא; 26. רוח חמה; 28. נכסים; 30. סיום; 31. מלך החיות; 32. טין; 24. מושם בפי הסוס; 35. מישתה; 38. טהור; 39. תבלין לקפה; 41. זועף; 42. צידו החד של ה־סכין; 43. סוללת־מגן; 45. טיפה; 47. מילת־בקשה; 48. מעמסה; 50. מילת שאלה לכמות; 51. באר־שבע (ר"ת); 52. מילת־בריחה; 54. חוק; 57. עוף־טרף; 61. ממציא הטלפון (ש"מ); 62. עצם; 64. רמס בעקבו; 65. גוון אדום; 66. תן! 67. ממצעי המיטה; 69. פרח־גוי; 70. מן הגפיים; 72. סופו של אורח; 74. זא־טוס; 75. מקל־כביסה; 77. קריאה של־פונית; 78. ...ישמח לבב אנוש; 80. מעו־נות השנה; 82. מיקווה־מים ענק; 84. בסיס; 85. רצון עז; 87. ממלא־מקום (ר"ת); 88. העלמה, הסתרה; 90. מילת־שאלה לזיהוי; 92. בת־קול; 94. רעב גדול; 95. בן־אדם; 97. מונח בתורת ה־חשמל; 99. מן הגפיים; 101. אם־הפנינה; 102. אסקופה; 103. מידבר; 104. חריפות.

מאונך:

1. מעדנות; 2. קריאת־צער; 3. אגם; 4. הווייה; 6. קידומת הולנדית; 7. התחיי־בות כספית; 8. נהר באמריקה; 9. מיפ־על המים הישראלי; 12. גוי; 15. אש; 16. ירק המשמש כתבלין; 17. המציא מליבו; 19. מעופף ברוח בלא מטרה; 20. בילבד; 21. מלבבת; 23. שנשמה באפו; 24. מזמר; 26. מאסף את החיטה; 27. שאין נשמה באפו; 29. מחול רומנ־טי; 30. ממתיק טבעי; 33. נייר־ערך; 34. מין תבלין; 36. מפה ואילך; 37. מתקבל על הדעת; 40. מילת־שלילה; 41. כלי־קיבול; 44. מכשף; 46. מזל; 47. ישן; 49. מתוצרת החלב; 50. תנור; 53. כלימה; 54. קיבוץ בדרום; 55. מגעול פטנטי; 56. יחידה ברכס; 58. מרגיש; 59. משמש להפחת אוויר; 60. השתחוויה; 62. בור לאגירת מי־גשמים; 63. עלוב־נפש; 66. קריאת־שבח מקובלת בספר תהילים; 68. שיגרה; 71. עליצות; 73. גדול בתורה; 76. שקט! 77. סואן; 79. חומר־ציפוי מבריק; 81. פתי; 83. ויילון; 84. פה; 97. דורון; 89. האף שלו (הפוך); 91. לבוש; 93. משמש לכתיבה; 95. בושם מיקראי; 96. מבני נוח; 98. אגלי־בוקר; 100. מחייתו־יער; 101. לא־עבה; 102. מטבע צרפתי.

רחל מרחלת על כל השולם

אמירה – מון אמיר

יש אנשים שנולדים חכמים ו/או יפים ו/או עשירים. טוב ויפה, אבל תסכימו איתי שלהיוולד במזל של אהבה ואושר זה חשוב לפחות כמו לצאת לעולם מצויידים בשלוש התכונות הנ"ל, ואולי אפילו יותר.

אחת שיש לה המזל להיות שרוייה

אמירה פוקן
מיצרך נדיר

רוב הזמן במצב הקסום של אהבה היא השחקנית **אמירה פוקן**.

כיוון שהיא כבר ילדה גדולה, כמעט בת 27, היא הספיקה די הרבה בעניינים האלה, ואין טעם לנבור בהיסטוריה הפרטית שלה. כדאי רק להזכיר את הלשעבר האחרון שלה, השחקן **שרגא הרפז**, אותו הכירה כאשר כיכבה לצידו בסרט־הטלוויזיה חירבת חיזעה, שהקרנתו על מסכינו עדיין מתעכבת.

אחרי חודשים אחדים של סערה עם השחקן יפה־התואר, נכנסה אמירה להפקה חדשה, שהביאה לה את האהבה הבאה־בתור. לאתר־הצילומים של סרט־טלוויזיה חדש בשם העולם היה גלגל, הנמצא בימים אלה בשלבי־עריכה סופיים, הזדמן יום אחד עלם־חמד מתולתל ושמו **דרור עפרון**.

דרור בא רק לבקר אצל במאי הסרט, **צחי שיק**, אבל לא התנגד להפוך לשחקן־לרגע־אחד. מה־גם שהסצינה שבה התבקש ליטול חלק היתה כמעט ארוטית — אמירה ישבה על ברכיו, והוא היה צריך ללחוש לה „מותק, ייבשת לי את הרגל.״

מפה־לשם התגלגלו להם העניינים כבר בלי שום טיפה של יובש, והשניים המשיכו גם מחוץ לטווח המצלמות.

למרות האהבה, לא ויתר דרור בן ה־29, מהנדס־ייצור במיקצועו, על טיול ממושך למיזרח־הרחוק, שאותו תיכנן לפני הפגישה הגורלית.

מזה שלושה חודשים מנסה אמירה להתנחם במיכתבים ארוכי־הנגן שהוא שולח בקביעות, וכדי להעסיק את עצמה היא מופיעה בהצגת־הילדים הענק וגנו, בתפקיד ילד שובב בן שש עם פיאה קצרה, אוברול ג'ינס וחולצת טריקו שמבליטה היטב את האמת.

פרט למזל באהבה, יש לה בינתיים מזל לתפקידי צעירים — בהצגת אקווס היא הופיעה בעירום מלא כנערה בת 17, ובקרוב אפשר יהיה לראותה כנערה בת 15 בהצגה חדשה בשם רכוש נפוש.

לאור הירידה הנוכחית לגיל שש, יש לאמירה סיבות טובות לחשוש שתפקיד חייה עוד יהיה זה של תינוק בן שנה. אבל אם תיוצרנה בעיות כלשהן היא מוכנה, לדבריה, לספק תינוק פרטי משלה.

אבל לפני שבכלל מחחילים לדבר על תינוק, חייב האב־לעתיד (שהוא, אגב, קרוב־משפחה של **ליהו**, אשתו־בנפרד של הזמר **שיום חנוך**) לחזור לארץ, וזה יקרה בעוד חודש בערך. עד אז דוחה אמירה את כל הצעות החיזורים המועברות אליה בעל־פה ובטלפון, ושומרת אמונים לאיש שלה.

תאמינו לי, נאמנות כזאת היא מיצרך די נדיר בימינו. אני מקווה שהוא מעריך אותו.

חתול שחור מפואר

מסתובבת לה בחורה צעירה ונחמדה, מלאת־אברים, נהנתנית להנאתה בפונטיאק ירוקה, ועושה חיים משוגעים. זוהי **מרוויה ברי** בת ה־25, מוכיחה בכירה בחברת קאל הגרה מזה שנתיים עם גבר חלומותיה, **פליקס גורדון**. הם מתגוררים בווילה מפוארת בהרצליה־פיתוח, שבחצרה בנויה בריכת־שחיה לתיפארת ומאחרי כר־הדשא משתרעים מיגרש־טניס.

פליקס מחזה בפה מלא שהוא אוהב את המוכירה הקטנה שלו היא, מצדה, מסתובבת לה איש־שם במרומי הרקיע השביעי, ומשדיעה לכולם שהם רשומים לחתונה בלונדון. אני, אישית, לא בדיוק מבינה מה רע להתחתן בארץ, אבל זה כנראה ענייו של טעם. ובכן, פליקס בן החמישים פלוס הוא חבר של כל הגדולים והחשובים במדינה וכולם ערבים שם בין הטניס

בוטיק במקום קרנבל

אין לי ספק שרובכם ככולכם זוכרים את מסע הגירושין הפופולארי בין מלכת המים לשעבר **אורלי חידה** לבין בעלה, **אבישי הראל**, ממנהלי מונדום טורס. את ההשמצות ההדדיות, ואת כל הליכלוך שיצא החוצה תוך כדי המריבות השוטפות. אבל, ממש כמו בסרטים, גם שניים אלה השלימו. אל תשאלו אותי איך.

הם עשו שלום־בית כולל סולחה רבתי, אביבי אוהב את אורלי ולאורלי נוח, אז מה רע ולמה לא? וכדי להראות לכולם כמה הם רציניים, יש לי סיפור פיקנטי.

אורלי חידה
בלי בילויים

על־מנת שאורלי, למרות היותה דוגמנית, תצא מזה ותתפוך אשת־עסקים, שכר בעלה הטוב למענה את הבוטיק שהיה בבעלותו של **בני טוכטרמן**, וכיום מנהלת אורלי בזריז נטויה את העסק המישפחתי החדש.

היא אומנם צעירה, אבל למדה כבר מזמן איך להתקדם בחיים.

הדבר היחידי שמעיב על שימחתה היא העובדה ישאין עוד נסיעה לבראזיל לראות את הקרנבל בריו, ואין כסף לבילויים. אבל, כמו שאורלי אומרת, עם המון רצון והרבה מזל, היא עוד תיסע לריו מריווחי הבוטיק שלה.

הרחק מחיק הדוקטור

נכון שהבטחתי לכם, כי בעלה של הזמרת **חדווה עמרני** יבוא ארצה כדי לחזות בהופעתה בפסטיבל הזמר המיזרחי, אבל מה אני אשמה שהדוקטור הזה כלכך עסוק בקליניקה שלו שבלוס־אנג'לס? הוא מתמחה בהשתלת אברי־מין לגברים.

חדווה עמרני וסאני סטארטארס*
עוד פסטיבל

ונראה שהביקוש גדל מדי יום, והד"ר **דויד הדרי** מאד באופנה כרגע. חדווה, שהקאריירה חשובה לה יותר מכל דבר אחר, לא חזרה לבית בעלה שבנכר, אלא נשארה כאן לחכות להופעתה בפסטיבל הבא. ולשאלה אם יגיע הבעל, השיבה: „אין להעת".

את כל מי שחשב, וחיכה, וייחל לבואו של דדלי ארצה מטעמים כירורגיים, אני נאלצת לאכזב. בינתיים.

* גלוריה מ„הכל נשאר במישפחה".

סיפור מהסרטים

את **אמזי לפידות** אולי זוכרים בזכות יופיה הרב, ובזכות היותה דומה דימיון מדהים ל**ליאורה** לפידות, אשתו הראשונה של **איזן לפידות**.

חבכן, אמלי, שנמאס לה כנראה לנגן כינור שני, התגרשה מבעלה ואת זה כולם כבר יודעים. אבל מה שאתם לא יודעים זה שהיא לא נשארה גרושה הרבה זמן. לפני זמן קצר הכירה את איש־העסקים הישראלי הגר בגרמניה ויושב על תק של מיליונר אמיתי, **רוני שטן**, שהתאהנ בה מייד.

לא חלפו ימים רבים והשניים חגגו את חתונתם בגרמניה, וכמובן עברו לגור שם, במקום מחייתו ועסקיו המרובים של רוני.

אלכסנדרה, בתה של אמלי מבעלה הקודם, נסעה איתם, כמובן, ולא יעברו ימים רבים והיא תקבל אח או אחות קטנים כי אמלי בת ה־24 נמצאת עתה בחודש הרביעי הראשונים.

והשחייה רבין עוד חשובים כמוהה, מה שגורם לברוריה להיות גאה מאד.

אבל נראה שהכל היה יפה קצת יותר מדי כי ברוריה, שסיפרה לחבריה הקרובים ביותר על מועד החתונה, שנקבע ל־7 בפברואר, שכחה שלאנשים יש פה גדול, ויום אחד ראתה את שמה קשור לשמו של פליקס בעיתון.

מאז, רבותי, פסו האושר והישימחה מבית הזוג. מריבות בלי סוף הולכות שם, והייאוש אחז בברוריה. היא כבר לא גרה בווילה המפוארת, ולא צריך להיות נביא כדי להבין שזה יותר מסתם משברון.

ואולי אפילו חתונה בתאריך הנקוב לא תהיה. איזה חתול שחור בדיוק עבר בין השניים אני לא יודעת, אבל התגנבה לאוזני שמועה שפליקס דורש מברוריה להכחיש את עניין הנישואין.

לא ברור לי: אם החבר נכון, למה להסתיר? את האמת אולי לעולם לא נדע. אבל די חבל לי על ברוריה זו, ששנתיים חיתה בחלום ופתאום נחתה על קרקע המציאות התעוררה.

לידה בחצות

על הסרט בדרנית בחצות של **תיקי דיין** ו**צביקה פיק** שמענו רק ביקורות רעות, לצערם, המצב אפילו הגיע לכך שתיקי אמרה שהיא נוסעת לאילת לברוח מהקהל, עד שהסרט יירד מעל המסכים.

אבל היא לא הצליחה לברוח. בלילה

תיקי דיין
בריחה מההמון

סגרירי אחד הרוצקה לבית־החולים רשם, בשעה טובה ומוצלחת, נולדה בתה, אחות לבן הגדול.

סוף טוב, הכל טוב. בעלה של תיקי, **יאיר אחי־איין**, שהיה עד לפני זמן לא רב במאי בטלוויזיה, החליט שבעצם מה שהוא רוצה מהחיים זה לראותם ממעוף הציפור. הוא עזב את החיים האזרחיים, התגייס לצה"ל ובימים אלה עובר הבחדר, שהוא כבר לא ילד, קורס־טיס.

נערת היופי

שבועון הבידור לכל המשפחה
להיטון
עולם הקולנוע

פרס נסיעה לחו"ל
לכל המועמדות הסופיות!..

הציגי מועמדותך לתחרות

נערת היופי של ישראל '78

הנערכת מטעם "להיטון-עולם הקולנוע":

כל המועמדות הסופיות בתחרות תזכנה בכרטיסי טיסה חינם לאיי יוון ובחזרה, בנוסף למתנות יקרות ערך רבות, הכוללות מערכות לבוש, תכשירי איפור, תכשיטים ועוד.

כיצד להשתתף בתחרות

כל נערה יפה, השאית להציג מועמדותה (פרט לנשואות או אמהות). המעוניינות להשתתף בתחרות מתבקשות לשלוח למערכת „להיטון— עולם הקולנוע", ת.ד. 30103 ת"א, תצלום גוף שלם ותצלום פנים (רצוי צבעוני) וכן פרטים כגון: שם, תאריך לידה מדוייק, כתובת מלאה ומספר טלפון. נא לציין ע"ג המעטפה „עבור נערת היופי".

פרס לממליץ: טלויזיה 12" ZENITH

עם מעגל הקסמים תוצרת ORC

אם הנך מכיר(ה) נערה יפה, העונה לדרישות התחרות, כדאי לך להמליץ עליה בפנינו. אם הנערה תזכה בתואר „נערת היופי של ישראל" — אנו נעניק לך **מכשיר טלויזיה נייד שי חברת „זניט"**. אם היא רק תיכלל בין 18 המועמדות הסופיות בתחרות נעניק לך **פרס כספי בסך —.200 לירות.**

אל תחמיצי את הזדמנות חייך!

כמו שעשית אותה
בלאק אנד וויט
SOAP
בלאק אנד וויט
משחת גלוח
בלאק אנד וויט
בלאק אנד וויט
ריאודורנט
בלאק אנד וויט
קצף גלוח
בלאק אנד וויט
לאחר גלוח
ב עץ הדרים

רחל מרחלת על כל העולם

דוגמנות מרובעת

שמה בישראל **יהודית נגר**, תימניה בת 21, ממש סינדרלה. הנערה, שהיתה ספרית, נגלתה **ללאה פלטשר** יום אחד בין ה־חפיפה החרולים, למדה דוגמנות ונסעה ל־גלות את עצמה ואת עולמה בחו"ל. אומנם ה־ה קצת קשה לגייס את הכסף לנסיעה, כיוון שמישפחת נגר מרובת ילדים, ברוך השם, אבל אחרי מאמצים רבים מצאה יהודית את עצמה בחו"ל.

לונדון היתה בשבילה, התגלמות כל ה־

יהודית נגר
אבא שמרני

טוב שבעולם, ואחרי חמישה חודשים של דוגמנות היא מצאה שם את מקומה הנכון. אבל כשביקשו ממנה להצטלם בעירום ל־שבועון ידוע, סירבה התימניה הגיונית ה־זאת, כשוט מתוך הפחד מתגובת המישפחה. היא הסבירה ללונדונים שתימנים לא מת־פשטים בפומבי בשום נימוק.

הסתכלו עליה האנגלים כמו על משהו שעבר זמנו, היא החליטה שאין לה יותר מה לחפש שם. קמה וחזרה, וכיום אפשר לראותה מסתובבת בארץ ומחפשת עבודת דוגמנות מרובעת, בלי דרישות מופרזות. העיקר שהאבא השמרני שלה יהיה מבסוט.

כתר לסינדרלה של אילת

שנית כתר
האנגלי זכה

אני מבירה רבים שהיו שמחים לקבל על עצמם לבצע עבודה מסיימת, תמורת שכר נכבד, לגלית במהלך העניין שהם בעצם נהנים מאד, ולשכוח שבאו בעצם לעבוד, לא לבלות.

זה מה שקרה בשבוע שעבר לשחקנית בעלת היופי האכסוטי **שנית כתר**, שהיא עדיין כמעט־אלמונית רק בגלל העובדה שמגיל 15, עשר שנים רצופות, שהתה בלונדון ובניו־יורק. שם היא למדה, דיג־מנה, השתתפה בהצגות ואפילו הצליחה להידחק בתפקידים פעוטים בשלושה סר־טים, שבאחד מהם כיכב **שון קונרי**. היתה להם אפילו סצנה משותפת, שנמשכה על הבד דקה או שתיים.

שנית, שהגיעה לארץ לפני חודשים אח־דים לחופשה קצרה, אחתה האריכה כדי שתוכל להשתתף בקומדיה כולם עם כולם, נענתה להצעה להצטלם עבור שבועון־האופנה וול האיטלקי. היא הזדרזה להי־פטר מ־ה־ לילוגרמים מיותרים והדריכה, יחד עם צוות הצלמים, בכיוון אילת אל מועדון־הים־התיכון. ארבע שעות ביום, ב־משך חמישה ימים, לבשה ופשטה ביגדי־משי בסיגנון ג'רי, על רקע נופי נועייבה ואי האלמוגים עם כמה דדווים, גמלים ושיחי־מידבר לתוספת אווירה.

"גם כאשר חזרה למועדון, בתום יום־עבודה לא מפרך, לא היתה לה הזדמנות להשתעמם אפילו לרגע אחד. היא היתה היכה ביותר בסביבה, ואין פלא ששני ה־תיכים הרציניים ביותר מבין הגברים ב־צוות המועדון חיזרו אחריה. **ריצא'רד** הבליזדי מאנגליה, מדריך השייט, רצה כל הזמן רק להתרחק איתה בסירה ללב־ים, ואילו **ג'ינו** השחרחר, מדריך־הטניס מאיטליה, השתוקק ללמד אותה את רזי המישחק — ביחידות כמובן. מה יש לדבר, שנית לבית כתר הרגישה את עצמה כמו נסיכה מן האגדות.

לקח לה יום אחד בדיוק כדי להחליט שהיא בוחרת בריצ'ארד יפה־התואר. ל־דבריה, היא מעדיפה חיזור מאופק, לא־הפגנתי, "צונן" בלעז, על־פני חיזור רועש וגלהב. אחרי הכל, עשר השנים בחו"ל עשו לה משהו. סיגנון החיזור הבריטי ני־צח, במיקרה זה, את הסיגנון האיטלקי.

אחרי חמישה ימים דחיסי אהבה, בילוי, ריקודים, יין, אוכל נהדר ונוף משגע חזרה הנסיכה לתל־אביב, כדי להמשיך ולמלא ב־הצגה את תפקיד שימחה, העוזרת התימניה. היא הגיעה עם 500 דולרים בתיק, זיכרו־נות נעימים בלב והזמנה פתוחה מריצ'ארד, להיות האורחת הפרטית שלו במועדון בכל עת שיעלה הרצון מלפניה.

יומולדת לאסף

בשבת האחרונה, בקול שיון ושימחה, נחוג יום־הולדתו של **אסף אמדורסקי** (סף־סף) בן השבע. החגיגה נערכה בחצר של האבא ביפו, וכל ילדי האמנים ואנשי הבוהמה הזמנו לחוג עמו, בעזרת קוסם. האבא, **בני**, היה אחראי על כל ההילולה,

מיקי, אסף ובני אמדורסקי
חגיגה משותפת

ואחרי ארוחת־בוקר משופעת בסלטים הוש־בו ההורים להתחמם בשמש ולרכל על כל המיומי. הילדים, שהיו מוקסמים מתעלולי הקוסם, לא הפריעו ונהנו כהוגן. ובצהריים פיקח בני על טושלנט כמיטב המסורת.

מיקי, גרושתו של בני מזה כשנה וחצי היתה אם השימחה, למרות מסע־הגירושין העגום שעבר על בני־הזוג.

וכך, אסף־סף גדל ומתבגר, ההורים חו־גגים לו מדי שנה, יחדיו, את יום הולדתו ברוב עם ועדה. יפה מאד, לדעתי.

סקופ בצורת

קנדי

ממש סקופ עיתונאי לי עבורכם הפעם. **בובי קנדי** ג'וניור, בנו של הסנאטור **בובי קנדי** סיניור, יגיע לישראל בתחילת הקיץ הבא עלינו לטובה.

בובי שיושב מזה זמן רב בלונדון וכותב ספר על היין, אומר שהוא אומנם צעיר, ולדעת רבים מה הוא כבר יכול לכתוב על חיין? אבל תתכלאו. הכו ותראו.

הוא שגר בלונדון עם בהירה יהודיה בשם **כרמלה מכבי**, מתכוון לבקר איתה כאן כדי לראות את ארץ הקודש וגם לנסות למכור את סיפרו החדש למו"ל ישראלי, למען יתורגם לעיברית.

אז עד הקיץ, פשוט התאזרו בסבלנות.

מה הוא עשה לה?

יצא לי לדבר, ממש בימים אלה, עם יכה ועצובה אחת שכואב לה הלב. זוהי **שולמית** ("שולי") **מזרחי**, שטוענת כי שירו האחרון של הזמר **שימי תבורי**, שולמית, נכתב ומוזמר למענה בלבד. אז שהיא צודקת, או שנאמר "אשרי המא־מין" אבל שולי זו, שהיא אם לילדה בת המש, גרושה מזה חצי שנה, ועשתה את הצעד הנועז הזה למען שימי.

שולי בת ה־26 היא בחורה מבוגרת למדי להחליט מה טוב בשבילה, והיא טוענת ש־שימי זה מה שהיה הכי טוב בשבילה. ה־רומן ביניהם החל עוד בימי נישואיה, ועקב היותה ממוקמת בלוד עשו השניים חיים משוגעים שם.

עכשיו, לדבריה, מאז שזכה שימי במקום ראשון בפסטיבל הזמר המיזרחי, עלה לו העניין לראש ויחסי השתנה מהם לקר בקיצוניות עצומה.

שולי יושבת עכשיו בבית, ממורמרת ו־זעמת, אך לדיברי שימי הוא מעולם לא הבטיח לה דבר. אם היא התגרשה, הוא טוען, זו הבעייה שלה. היא לא התגרשה בגללו, הוא אומר, היא היתה עושה את זה גם בלעדיו. אז מה רוצים ממנו?

בת לקריאון

מזל טוב מגיע לשחקן הבימה **אלכס פינס**, שלו ולאשתו **גיטה** נולדה בת בכורה לפני כשבועיים. גילה, שהיא בתו של **אהרון שוויש**, ראש אגף החקירות במישטרה, ילדה את בתה ממש כרגעים שבעלה שיחק את קריאון בהצגה אדיפוס המלך.

בעת סצנה סוערת בין **מישה אשרוב** לבין אלכס לחש לו מישה באוזנו: "בת." וכך נודע לאב הטרי על הולדת בתו הבכירה.

את החגיגה לכבוד הולדת הבת משלב אלכס בחגיגות ה־300 של הצצת־היחיד שלו פרחים לעכבר לבן והבת, **מיה**, שאינה יודעת עדיין מה בדיוק קרה לה, חוגגת עם כולם.

נמר של עיר

קרן תל־אביב מלחינה שירה זרה ✶ „זכרים שחורים עשויים ליצור מגע עם קבוצות עוינות על הגבול" ✶ ייצוא שירי מישראל לגרמניה ✶ „סימן קריאה" שמונה באופק

שערוריה

קרן הצבי

קרן תל־אביב לספרות ולאמנות שב־ראשה ניצב ח"כ יהושע רבינוביץ, קבעה עם היווסדה את יעדה העיקרי ב„עידוד וטיפוח של היצירה המקורית בתחום ה־ספרות והאמנות".

בשבוע שעבר מימנה קרן ציבורית זו, עבור איגוד הקומפוזיטורים בישראל 6 ביצועי בכורה של מלחינים ישראליים. ש„היצירה המקורית בתחום הספרות וה־אמנות" מרטיטה את מיתרי יצירותיהם, זאת מטרותיה של קרן תל־אביב.

ראשון המלחינים המקוריים הוא גברי־אל אירני, שיצירתו "realm לקול אשה ואנסמבל קאמרי" חוברה על פי פואמה בכותרת realm מאת משורר רומני בשם וסילה ניקולסקו. המלחין ליאון שידלובסקי כיבד קונצרט זה של ביצועי בכורה מקו־ריים ב„אריה לסופרן סולו" המבוססת על טכסטים אותם חיבר המשורר האיטלקי ג'וזפה אונגארטי.

מלחין מקורי נוסף הוא אשר בן־יוחנן שיצירתו „מיזאיק לסופרן ועשרה נגנים" מבוססת על חמישה שירים קצרים מאת המשורר אי.אי. קאמינגס (הדגמה משירתו ראה: אנתולוגיה מודרנית). והמלחין משה גסנר מצא פורקן מוסיקאלי מקורי ביצירה שכותרתה "mobil לתוף הפח", אילוס־טרציה מוסיקאלית שנכתבה כמסתבר על ספרו המקורי והמפורסם של Gunter Grass *. משה גסנר טרח גם לפרסם בתוכניה לביצועי הבכורה הללו, את האינטרפטציה שלו ליצירת גינטר גראס: „כל מטרת חייו לתקוף ולהרים את כל המוסכמות החברתיות: דת, מוסר ומין. טרגיקומדיה, גרוטסקיות, גועל, שיג־עיון, מעשיות מסמרות שיער, הומור, צור־נוגראפיה ואנטי פורנוגראפיה, פוליטיות ואפוליטיות..." אינטרפטציה שהיתה מדהי־מה מן הסתם במקוריותה את גראס עצמו, התומך בעקביות במפלגה הסוציאל־דמו־קראטית הגרמנית **.

עם כל הכבוד ליצירותיהם של וסילה ניקולסקו (רומני); ג'וזפה אונגארטי (אי־טלקי); אי.אי. קאמינגס (אמריקאי); ו־גינטר גראס (גרמני), הרי שהשקעת כספי ציבור שנועדו לטפח ולפתח יצירות מקו־ריות, ולא נעימות אפיגוניות שאינן מטפ־חות או מקדמות דבר, גובלת בשערוריה. חיבור אילתורים מוסיקאליים הפוזלים לשווקי חוץ, עם נסיון ההתדרות של אנשי תרבות מ„העולם הגדול" הינו מגוחך למדי, שעה שבארץ מצויים לפחות חצי תריסר משוררים שאינם נופלים באיכותם מה־שירה ה„מקורית" אותה מעודדת קרן תל־אביב.

על כל פנים, ברור כי כספי קרן תל־אביב הושקעו ב„סימפוניה על קרן הצבי".

* לא ברור מדוע מוסדות ישראליים כ„קרן תל־אביב לספרות ולאמנות"; „אי־גוד הקומפוזיטורים בישראל" ואוניברסיטת תל־אביב" מתביישים לפרסם את שמו של גינטר גראס בעברית בקטלוג היוצא־לאור מטעמם. העברית עדיין השפה הרשמית במדינה זו.

** בספרו „מיומנו של שבלול" העומד לראות אור בקרוב בעברית, מתאר גראס את פעילותו הפוליטית בשורות מפלגתו, ואת מאבקיו באלה התוקפים והורסים את „המוסכמות החברתיות". כך שמו הסתם, עלול ספר זה להביא את משה גסנר ל־כתיבת יצירה מוסיקאלית שתיסתור את יצירתו הנוכחית ב„מקוריותה".

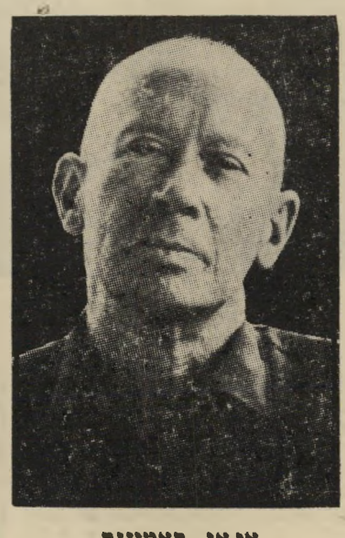
אנתולוגיה מודרנית

אי. אי. קאמינגס

אי אפשר להפסיד כל הזמן

היה לי דוד ושמו
סול שהיה כישלון מבטן ולידה ו
כל אחד כמעט אמר שהוא צריך להיות
בתוך עסקי בידור אולי מפני שדוד שלי
סול יכול היה לשיר מק־קאן־היה־צוללן־
בלילי־חג־המולד
כמו גיהנום עצמו אשר
היה או לא יכול היה להסביר את
העובדות
שדוד שלי
סול התעסק כנראה בדבר בלתי נסלח
ביותר
מכל להשוויץ במליצות נבובות
שזה הוא או
התרברב בידע חקלאי וזה
כדאי ללא סיבה
להוסיף
חוות הדוד שלי סול
נכשלה מפני שכל הפרגיות
אכלו את כל הירקות כך
שלדוד שלי סול היתה
חוות פרגיות עד שה
בואשים אכלו את כל הפרגיות כש
לדוד שלי סול
היתה חוות בואשים אבל
לקו הבואשים בנזלת ו
מתו וכך
חיקה הדוד שלי סול את ה
בואשים באופן ערמומי
או על ידי כך שהטביע עצמו בבריכה
אבל מישהו שנתן לדוד שלי
סול ויקטור ויקטורולה
ותקליטים כשעוד היה חי הגיש לו
בהזדמנות חגיגית זו של פטירתו איזו
הלוויה מפוארת מאוד אם לא לומר
מרהיבה עם
נערים גבוהי קומה בכסיות שחורות
ופרחים וכל דבר ו
אני זוכר איך אנחנו כולנו זלגנו דמעות
כמו המיסורי
כשארון הדוד שלי סול נטה
פתאום על צידו מפני ש
מישהו לחץ על כפתור
(וכך צלל
הדוד שלי
סול)

נוסח עברי: ש.צ.

אי.אי. קאמינגס
מוסיקה בתמיכת קרן ת"א

תרגום

טריטוריה

„הרע לכאורה" ו„שמונת פשעי האנושות" של קונראד לורנץ, „הקוף ה־עירום" ו„גן־החיות האנושי" מאת דאס־מונד מוריס, הגיע זמנו של „הציווי ה־טריטוריאלי" של רוברט ארדרי להיות מתורגם לעברית *.

הספר הוא אנתולוגיה של התבוננויות אותן ערכו חוקרים ומדענים רבים בבעלי־חיים שונים בכל היבשות, התבוננות ש־הביאה את המחבר לפתח תיאוריה כי הטריטוריה היא תחום מחייה שהחיה מגי־נה עליו. בספר זה מתואר הקשר בין התנהגות החיה לטריטוריה שלה, התנהגות שהאדם ירש אותה עוד מימי קדם־האבו־לוציה הדארווינית.

עמדת ארדרי היא שהצורך הטריטוריאלי של בעל החיים ובן־האדם הוא אינסטינקט עמוק ביותר. גילוייו מוליכים למסקנה ש־הגירוי המיני של בעלי החיים תלוי ב־גודלה של הטריטוריה. מסקנה נוספת של ארדרי היא שתוקפנותו של בעל־חיים תלוייה בשלימות הטריטוריאלית שלו. ו־מצבים של כיבוש טריטוריה בין חיה לחיה, נעשים אך ורק במצבי לחץ בלתי טבעיים.

במבוא לספר מציין מחברו: „אם אנו יוצאים להגן על שלמות נחלותינו או על הריכזונות של ארצותינו, הרינו עושים כך בשל סיבות שאינן שונות, אינן פחות מול־דות ואינן פחות מועדות להימחות, מאלו של חיות נמוכות מאתנו. הכלב הנובח לעברנו מאחורי הגדר שהותקנה על ידי אדוניו פועל מתוך מניע שאינו שונה כלל מזה שפיעם כלב האדונים בעת בנייתה של הגדר..."

ארדרי עוסק בספרו גם ביוצאי־דופן שונים בעולם החי, וכותב: „עדרי פילים אינם יוצרים שום קשר מרטוריאלי ולעו־מת זאת הם נעים במרחב האפריקאי ה־אינסופי כמו היו ציים של ספינות מילחמה עתיקות ומאפירות..."

להוכחת השקפותיו אודות הציווי הטרי־טוריאלי של החיה והאדם, נעזר ארדרי בציטוטים מכתביו־יד עתיקים החל באריס־טו, ודרך פרידריך השני, קיסר גרמניה מהמאה ה־13, שכתב: „לאחר שבזים מת־בגרים למדו לעופף ולצוד עופות, מגרשים איתם ההורים לא רק מן הסביבה הקרובה של הקן אלא גם מן האיזור כולו...", או הרוזן דה־בופון שציין במאה ה־18: „זמירים בוררים לעצמם חלקות מסויימות ומתנגדים לפלישת זמירים אחרים לתוך הנחלה שלהם..."

האימה. בספרו בוחן ארדרי קבוצות שונות של בעלי־חיים ואופני ההגנה על הטריטוריות שלהם, ומגיע למערכת מסק־נות על תהליך היווצרות האומה. הוא מביא מחקרים שנערכו באיי מדגאסקאר על „הקבוצה שזוואולוגים קוראים לה בשם לאמורים אמיתיים, ואנו מוצאים את ה־אומות הביולוגיות הראשונות של הפרי־מאטים...". על קרבות הגבול בין אומות הפרימאטים מצוטט החוקר פטר: „קבוצות נעות כתוככי הממלכות הבלעדיות שלהן מונהגות ברוב המיקרים על ידי נקבות חזמות ורק במיעוט על ידי זכרים שחורים. הדו־צורתיות המינית מוסיפה ומגלה כי בעוד שזכרים שחורים עשויים ליצור מגע עם קבוצות עוינות על הגבול, הרי ש־פעולות איבה של ממש נפתחות על פי רוב דווקא על ידי הנקבות..."

תהליך ההתססה לקרב בין אומות, מתו־אר במילים אלה: „עתה פרצה סערה של ממש. הנקבות פלשו משני הצדדים וה־קטטה הזעיקה אל שדה־המערכה את כלל

רוברט ארדרי
פער בין הישראלי ליהודי מן הגולה

האוכלוסיה של שני השבטים... ההילולה התמשכה שעה ארוכה, כמעט עד רדת החשיכה. או אז יצא השבט המתש ועשה דרכו אל אתר־השינה המסורתי שלו כלב המולדת..."

ישראל. מחקריו של ארדרי אינם מוגבלים רק לבעלי חיים על ארבע אלא גם לבני־אדם, הוא מטיל השלכות באנ־שים, ובקבוצות בני־אדם. על תחושת בני העם היהודי הגולה למולדתו, הוא כותב: „אם תתכנת את המחשב הטריטוריאלי למישוואת האחוזה־איבה ואחר־כך תזין אותו במדינת ישראל ובעם היהודי, או אז תשתעל המפלצת פעמיים ותפלוט את ה־תשובה המטורפת שמעולם לא היה דבר כמו יהודי ושאילמלא הליגה הערבית קרוב לוודאי שלא היה קיום גם למדינת ישראל. גם אם תזעיק מכנאים רבים ככל שתוכל וגם אם תאשים ברוב רשעות את המחשב בשתיה לשכרה או תעמוד ראשו כרטיות לחות, גם אז עדיין ישוב המחשב ויספק לך בדיוק אותו מענה...

„...היהודי הוא ערב־רב של כמה וכמה שבטים מזרח־תיכוניים, בדיוק כשם שאני הנני ערב־רב של כמה וכמה שבטים פקו־טים. אין לו יחוד גנטי יותר משיש לך

אדוארד אסטלין קאמינגס (1894—1962) משורר אמריקאי וצייר, נולד בקמברידג', מסצ'וסטס, ולמד באוניברסיטת הרווארד. שי־רת במחלך מיוחמת העולם הרא־שונה בשורות האמבולנסים האמ־ריקאי בצרפת, וב־1917 ישב כמה חדשים במחנה כפייה צרפתי בשל „תיכתובת בוגדנית". את חוויי־תיו הביא בספרו הנודע „החדר הענקי" (1922). חיבר קבצי שירה רבים, שבהם פיתח טכניקה שירית טיפוגרפית חדישה, בלא אותיות גדולות בראשית משפט.

או לי אי לכל אחד אהר. אף־על־פי־כן התקיים שוני עמוק בינו לבינינו. לכל אחד מאתנו היתה טריטוריה, הוא חסר איתה. היא היתה היחיד בקרב כל עמי התרבות המודרניים. מה שתואר על ידינו בתורת יהודי לא היה דבר זולת אדם משולל טריטוריה..."

ואחרי הסבר ארוך על הגלות היהודית, ושמירת היהדות וטוהרתה הגנטית במהלך אלפיים שנה, מתייחס ארדרי להקמתה של מדינת ישראל: „ראשית חוכמה, טריטוריה היא ששת מוגן. כדי להגן עליה אתה נזקק לשכנים עיונים. למזלו של היהודי, העניקה לו הליגה הערבית לא רק שפע של שכנים עיונים אלא גם את הזדמנות ללגיטימאציה של הטריטוריה במוכן הביולוגי המחמיר ביותר..."

כנעניות. בהמשך תיאור השקפותיו על המהלך הבלתי מדעי של היהודים בשיבתם ארצה, כותב ארדרי: „אם הטריטוריה הפכה את היהודי, מן הבחינה הגופנית ומן הבחינה הנפשית, ליצור אחר המכונה ישראלי, כי אז צריך להתפתח פער הולך ומתרחב בין הישראלי לבין היהודי מן הגולה. הפער הזה הוא רחוק מאוד מלהיות תיאורטי; הוא נחשב על ידי רבים בישראל בתורת הבעיה השניה בחשיבותה במכלול הבעיות הניצבות בפני האומה החדשה. לא אחד ולא שניים מבין היהודים הבריטים, האמריקאים או בני יבשת אירופה, מאשימים את הישראלי בשופנינים ורואים בו אדם שאיבד את השקפת־עולמו ושוב אינו פועל בהתאם למצפונו, אדם שבגד באיזו שהיא דרך כאידיאלים העמוקים ביותר של עמו. הישראלי, לעומת זאת, רואה את אחיו מן הגולה כמטיף מוסר שהיישום של הטפותיו סופו להביא כלייה על ישראל... אף אחד מן השניים אינו מבין, מכל מקום, שידו של חוק טבעי בדבר, ששום אין הם אותו עם החולק במשותף אותו מצפון ואותו תסביך של אחווה־איבה. לו הבינו היה ככך כדי להקל על שניהם..."

פלסטינים. דווקא בימים אלה בהם הציווי הטריטוריאלי של הפלסטינים מצוי ברומו של ויכוח, מן הראוי לבחון היבט נוסף של השקפתו המדעית של רוברט ארדרי: „התסביך של אחווה־איבה, שנוצל במלואו על ידי ההתפתחות המודרנית של האומה הביולוגית עתיקת־הימין, גרם לכך שדרכו של הפולש לא תהא סוגה בשושנים, אלא במשהו פחות נעים. מאז המאה השמונה־עשרה ירועים למיטב זכרוני רק שני מיקרים של כיבושים שנפתיימו בהצלחה של קבע, ואף אחד מן השניים לא היה חד וחלק. ארצי שלי גזלה בהצלחה את מכסם ואת קליפורניה ממכסיקו; ברם, מכסיקו לא היתה בעת ההיא בחוזקת אומה אמיתית. ובריה־המוּעצות שהדה לאחר מילחמת העולם השניה את אירופה המיזרחית... כיבוש, בין מתוך מניעים נעלים ובין מתוך מניעים שפלים, חדל להיות יוזמה נושאת רווחים משעה שהכרות טריטוריאליות, מאורגנות על בסיס רחב ומלוכדות היטב, הופכות למיכצרי החרות של העמים..."

תרגום מינהגי בעלי־החיים בנושא הציווי הטריטוריאלי לבני־אדם ובחזרה לבעלי־חיים, בכוחו להמחיש לקורא הישראלי את עצמו, מילחמותיו ועקרונותיו הצודקים והלא צודקים, תוך שיש באפשרותו לבחון מהבחינה המדעית את היבט הפלסטיני של הקונפליקט הטריטוריאלי בינינו לפלסטינים, וללמוד שאין האדם ניבדל מן הבהמה.

ספרים מומלצים

מארסו

● משקלו הסגולי 19.5, נקודת ההיתוך 1064°c, מעל לנקודה זו הוא מעלה אדים סגלגלים. נקודת הרתיחה שלו 2960°c. משקלו האטומי 196,967, מספרו האטומי 79. לגבישיו צורה קובית, דומה לזו של יהלום, ברזל, עופרת, נחושת וכסף. הוא גמיש וניתן בקלות לריקוע ולמתיחה. בּאונקיה אחת שלו ניתן לכסות שטח של 30 מטר מרובע, או למתוח חוט באורך 90 קילומטר. זו תעודת הזהות של המתכת המכונה זהב. יונינה אלמגן, כימאית ה־עובדת כעמית מחקר בכיר במוסד הטכניון למחקר ופיתוח, מציגה בספרה „זהב — ממעמקי האדמה אל החלל החיצון" את תולדות המתכת היקרה הזאת בתולדות העולם, במערכת התשלומים, בתעשיה, ב־רפואה ובשטחים אחרים. ספר מרתק זה ראה אור בסידרת „עולמות" בהוצאת מסדה.

● בלשון של גוף ראשון ובמתח פנימי רב מספר מארסו גיבור הספר „הזר" מאת הסופר האלג'ירי־צרפתי אלבר קאמי את קורותיו החל מאותו יום בו נפטרה אמו ועד לפני הוצאתו להורג בעוון רצח ערבי בחוף אלג'יר. קאמי (חתן פרס נובל 1957) מציג בלשון סיפור זו את תיאור לוויית אמו של מארסו, אהבתה של מארי, דמויות ידידיו ושכניו, עבודתו

אלבר קאמי
משמעות העונש

כפקיד, תיאור הרצח, החקירה, המישפט, המאסר והגיגיו במשמעות העונש. הספר ראה אור בתרגומו של אהרון אמיר ב־הוצאת מסדה.

תולעי תרבות

צלב הכרס

ארבע פעמים בשנה מפרסמת ממשלת מערב־גרמניה כתב־עת בשם „העתיד" ה־מדווח על אירועים שונים ברפובליקה הפדרלית הגרמנית. המדור המרתק בכתב־עת זה הוא „ישראל ברפובליקה הפדרלית הגרמנית", מדור המתאר אותם ישראלים, המעדיפים את גרמניה ככר פעולה למלא את כרסם שאינה באה לידי סיפוק בתקופות שהותם בארץ.

בכתב־העת „העתיד" ניתן ללמוד על פעולות תרבות מרכזיות בישראל, כמו עבודותיו של דירק אנאדארש, צייר יש־ראלי נודע ש„שירת שנתיים כצה"ל, פיסל המש אנדרטות לזכר חיילים מיחידתו ש־נפלו כגבול הצפוני..." ועוד כהנה וכהנה.

עד כה ידענו שהמשוררים הישראלים הבולטים כיום הם נתן זך, יהודה עמיחי, דויד אבידן, דליה רביקוביץ, מאיר ויזל־טיר ואחרים. בגליון האחרון של „העתיד" יצאנו לומדים על המשוררת הישראלית החשובה, שהוציאה כבר את ספר שיריה השני בגרמניה, וכוונתי למשוררת נטי בולסלאבסקי, שאת שמה גיליתי לראשונה בחוברת זו. ולדברי עורכי החוברת היא: „מנתחת בלי־הפסק את הסדרות המוכנים־מאליהם של הווייתה הישראלית, המחפשת תשובות על שאלות שמלחמה, אהבה ומוות כופים על בני־אדם..." ודרך חייה אותה לא ידענו: „משקפת את גורלם של יהודים רבים, שנעקרו מן הסביבה שהורגלו אליה במשך מאות שנים ומצאו את עצמם ב־ישראל..."

ממש מרגש שיש משוררות ישראליות אשר ממירות את סיר הבשר של ישראל

משוררת ישראלית חשובה
כבוד ויקר לתרבותנו

בצלב הכרס של גרמניה, ומוסיפות כבוד ויקר לתרבותנו, וזאת למרות שאנחנו לא שמענו עליהן מעולם.

ההוויה הישראלית

לענת היקרה

קיבלתי זה עתה את מיכתבך בכותרת „דניל'ה הוי דניל'ה אבול את המגלה..." בו העלית טענות וטרוניות המופנות למדור זה שבעריכתי, ונראה שטעותייך הן מ־עניין הקוראים כולם. וזה לשון מיכתבך:

„לפני זמן מה קראתי במדורו תשבחות על הצגה קטנה בכימוזו של במאי עולה — גוטליב. ובכן הלכנו לחזות בה — חכורה שלימה — ולצערי השיעמום היה נחלת הכלל. החומר גרוע שלא לדבר על הכיצוע. מאחר והרבה פעמים קרה הדבר שאתה הולך למופע זה או אחר ומתאכזב לא התייחסנו לדבר. אלא שאתמול נפלתי שנית על מדורו של איתו „מבקר תיאטרון ספרות" — הפעם הוא כותב על ספרו של דן בן־אמוץ (העולם הזה, 2106) וכן על מישחקו של מישא אשרוב ב„אריפוס" (הבימה). דרך הביקורת שלו היתה כה מגוחכת ומפשית עד כי החלנו לנסות ולהזכר מאין זכר לנו שמו — ונזכרנו באיזה ספר שירים „מזוהמים" שיצא לפני כעשר שנים וקשור לשמו של אותו דניל'ה מתוסכל. ובכן עצתנו לך — למד קודם היטב היטב מאותו דור ביניים של דן בן־אמוץ מישא אשרוב ואחרים — שלפי דעתך הגיע זמנם ללכת — והם כורים או מתוסבכים כלשונך. דן בן אמוץ מעולם לא הפריע לך לכתוב יצירות כהל־כה. להיפך, ספריו יכולים לשמש מורי דרך לשכמותך. מישא אשרוב יכול לשמש דוגמה לעבודה רצינית בתיאטרון לכל השחקנים הצעירים שאתה דואג להם דאגת שווא, וגם לך, כאם יש לך בכלל עתיד בכתיבה ובספרות..."

ענת ניר

לענת היקרה,

אני מעדיף להשיב לך סעיף בסעיף. 1) אני מעדיף לעודד במאי עולה ולהקה צעירה שמעלה הצגה מינורית על חשבונם הם, מאשר שחקנים מזדקנים שמעלים הצגות גרנדיוזיות על חשבוני ועל חשבונך. 2) לא הרהבתי עוז לכתוב ביקורת על אשרוב, אלא התייחסתי להשקפת עולמו התיאטרונית. 3) הזיכרון שלך השתבש מעט במהלך 10 שנים, והמדובר ברומן „מזוהם" ולא בשירים „מזוהמים". 4) איני חושב שדן בן־אמוץ מאושר מהזיווג שזיווגת אותו עם אשרוב, על כל פנים הוא מתפרנס מאז ומתמיד על חשבון כיס־רונותיו שלו ולא על חשבון כספם של אחרים. 5) את טוענת שאת סטודנטית לספרות, כך שמפליא עד למאוד שלא הבנת את לשוני „המסובכת" בה הילללתי את דן בן־אמוץ. 6) דן בן־אמוץ מעולם לא הפריע לי לכתוב יצירות כהלכה, ואת יכולה לטלפן אליו ולשאול אם אני הפ־רעתי לו אי־פעם לכתוב יצירות כהלכה. 7) אין לי בכלל עתיד בכתיבה ובספרות. 8) אל תשכחי למסור ד"ש למישא אש־רוב.

שלך

דן

בוחטף

טשרני – סוף

● התיאטרון לנוער מיסודו של מישרד החינוך והתרבות עומד להעלות על קר־שיו מחזה המבוסס על סיפרו של **אפרים קידון** („וארץ" ו„ניקוי ראש"), „עליזות פרדיננד פדהצור בקיצור" שראה אור ב־הוצאת כתר ● סיפרה של **שרי הייט** „דו"ח הייט — מחקר על מיניות האשה" הופץ עד כה בארץ ב־15,000 עותקים ● 2 תרגומים חדשים לעברית מספריו של הפרופסור **ג'ון קנת גלבריית** עומדים לראות אור בקרוב. הספרים הם „עידן אי־הוודאות" (שסידרת סרטי הטלוויזיה לפיו הוקרנה לאחרונה) העומד לראות אור בהוצאת שוקן, וספרו „ההון" העומד לראות אור בהוצאת זמורה ביתן מודן ● עם השלמת עיסקת העברת כתב העת „סימן קריאה" מבעלות „מפעלים אוניברסיטאים" לבעלות הוצאת הספרים של „הקיבוץ המאוחד" עומדת לראות אור חוברת 8 של כתב־עת זה, בין השאר תכיל חוברת זו סיפורים של **חנוך לוין** ו**יהושע קנז**, נוסח תרגום חדיש של קטעים מ־תוך „החייל האמיץ שוויק" מאת **יָרוֹסלאב האשק**, שירים מאת **מאיר ויזל־טיר**, ומחזור שירים מתורגם מאידיש מאת **יעקב גלאדשטיין**. במרכז החוברת מיתקפה חסרת תקדים בביקורת השירה העברית המופנית לשירתו של **ט(שרני) כרמי**, מיתקפה שלדעת בקיאים בשירה העברית יש בכוחה לחסל את הקריירה השירית של כרמי. שתי רשימות מסק־רנות הן, האחת רשימתו של **רומן יע־**

ט(שרני) כרמי
מיתקפה מ„סימן קריאה"

קובסון העוסקת ב„משוררים המתאבדים" והאחרת, רשימתו של **צבי לם** התוקפת את שיטות „שטיפת המוח" במערכת החי־נוך ובאמצעי התיקשורת השונים. במק־ביל עומדים לראות אור בסידרת „ספרי סימן קריאה" „הבחילה" מאת **ז'אן־פול סארטר**, ואנתולוגיה של מיבחר שירי **ברטולד ברכט**, מתורגמים לעברית ב־ידי **בנימין הרושובסקי** ●

מאת דן מאור

שבט תשל"ח, 1.2.78 שנה 42

העולם הזה

המחיר: 12.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.) מספר 2109

המישטרה חושדת:

חבורת הכרם קשורה

בשוד

תכשיטי

המיליונים

של גילה בוכמן

ריקוביץ:

המשררת ילדה

מחוץ לנישואין

אומני:

האם

היה

אונס

בפאב?

רזניק:

מקדח

מקום

ירושין